

Mocný zážitek

Tato kniha mého přítele a vašeho bratra, Johna Bevera, je velmi, velmi, velmi působivá!

Je také vzrušující, velmi čtivá a výjimečně aktuální ve svém zjevení o „Satanově návnadě“ pro dnešní dobu. Poté, co jsem se setkal ve svém životě a službě se Satanovými nástrahami, v této knize jsem našel novou pomoc, která vychází z Johnových čerstvých pohledů a nekompromisní touhy pomoci každému z nás, rozpoznat Satanovy návnady a vyhnout se jim za každou cenu.

Tato kniha je však daleko údernější než Satanovy triky a návnady. Je to příběh o Ježíši, který se nenechal obelstít ani jednou Satanem a nesnažil se vyhrát nad ďáblovými nástrahami svojí chytrostí. Upřel svoji pozornost na Otce a na to, co ho poslal konat (Jan 14:31, NBk).

My můžeme také dělat to, co dělal Ježíš. Ježíš řekl, že „na něho Satan nic nemá“ (Jan 14:30, NBk). Musíme pak tedy věřit, ať to stojí Ježíše cokoliv, aby nás dostal na místo, kde na nás Satan nebude schopen nic najít a použít si to proti nám.

Pokud budete číst tuto knihu, prožijete mocný zážitek. Věřím, že Vás uchvátí mnohé, nové a hluboké myšlenky z Božího slova. Stojí to za Váš život!

Oral Roberts
Oral Roberts University
Tulsa, Oklahoma

Doporučuji každému křesťanovi

Satanova návnada je knihou, kterou chci doporučit k četbě každému Božímu dítěti.

Pohoršení se stalo hlavní překážkou v životech mnoha věřících. Někteří jsou uraženi kvůli pokleskům jiných lidí. Dokud však tyto pohoršení neodstraní moc Ducha svatého, tento řetěz bude pokračovat, až budou poškrvněni mnozí.

V této knize vám John Bevere bude vyprávět o tom, jak můžete být vysvobozeni od toho, abyste se neurazili.

Rodney Howard-Browne, prezident a zakladatel
Rodney Howard-Browne Evangelistic Association
Louisville, Kentucky

Udržet církve na cestě

Bůh si vzbuzuje muže, kteří budou konat a říkat to, co je nutné k tomu, aby církve zůstala ve správných kolejích. John Bevere je jedním z těchto mužů. Znáám Johna od roku 1983 a poznal jsem, že má čisté srdce, smělost a vztah s Bohem, které jsou vidět na jeho stabilitě.

Norvel Hayes, spisovatel a učitel
Norvel Hayes Ministries
Cleveland, Tennessee

Klíč ke svobodě

Nechat se urazit, je Satanova léčka, jak Vás dostat z Boží vůle. Tato kniha Vás vysvobodí a pomůže Vám, abyste se vyhnuli této pasti.

John Mason, spisovatel a řečník
Insight International Ministries
Orlando, Florida

Pozoruhodné zjevení

John Bevere se v této knize chce podělit o výjimečné zjevení, jak uzdravit zranění způsobená urážkou.

Satanova návnada je jedna z nejdůležitějších knih, které si v současné době můžete přečíst.

Bob Weiner
Weiner Ministries International
Gainesville, Florida

Prorocké slovo

John Bevere trpělivě hledal a našel Boží poselství pro tuto generaci.
Díky mnoha modlitbám a studiu Božího slova, přijal od Ducha svatého
prorocké slovo pro církve, které změní Váš život.

James A. Brice Jr., senior pastor
Covenant Love Family Church
Fayetteville, North Carolina

PŘEDMLUVA
BENNY HINN

SATANOVA

NÁVNADA

**VAŠE ODPOVĚĚ ROZHODNE O VAŠÍ
BUDOUCNOSTI**

JOHN BEVERE

Biblické citáty jsou uvedeny podle těchto překladů:

kral. – kralický (1613)

E – ekumenický (1985)

NS – Nová smlouva, překlad KMS (1994)

Satanova návnada

John Bevere

Copyright © 1994 by John Bevere

Printed in the United States of America

Title: The Bait of Satan

Author: John Bevere

Přeložil:

Redakce:

Obálka:

Sazba:

Copyright © 1994 Creation House, Strang Communications Company

Czech Translation

Publisher:

All rights reserved.

Můj největší dík patří...

- moji ženě Lise, která po Pánu, byla mým nejmilejším přítelem. Jsi skutečně úžasná žena. Budu Pánu navěky vděčný za to, že nás spojil dohromady jako muže a ženu. Děkuji Ti za to, že jsi mi nezištně pomáhala při vydání této knihy.
- mým třem synům: Addisonovi, Austinovi a Alexandrovi, kteří věnovali svůj volný čas pro svého tatínka, aby tento projekt mohl být dokončen. Vy moji kluci, děláte mi radost.
- mému synovi nebo dceři, která je „na cestě.“ Už jste se stali milovanou částí naší rodiny a nemůžeme se vás dočkat.
- Zvláštní poděkování patří Johnu Masonovi, který této zvěsti důvěřuje a povzbuzoval mě, abych usiloval o vydání této knížky. Chci také poděkovat Deborah Poulalionové za její příspěvky a podporu při publikaci a mé díky patří také kolegiu v Creation House, kteří s námi spolupracovali na tomto projektu.
- Ze všeho však nejvíce moje nejpřímnější díky patří našemu Otci v nebesích, za jeho úžasný dar; našemu Pánu Ježíši za jeho milost, pravdu a lásku a Duchu svatému za jeho stálé vedení při přípravě této knihy.

Předmluva	
Úvod	
1. Já, a uražený?	
2. Hromadná urážka	
3. Jak se mi to mohlo stát?	
4. Můj Otče, můj Otče!	
5. Jak se rodí duchovní tuláci.....	
6. Skrývat se před skutečností	
7. Pevný základ.....	
8. Všechno, co může být otřeseno, bude otřeseno	
9. Skála pohoršení.....	
10. Abychom je neurazili	
11. Odpuštění: Nedáváte – nedostanete	
12. Pomsta: Past	
13. Jak uniknout z pasti	
14. Cíl: Usmíření.....	
Epilog: Uvést věci do života	
Poznámky.....	

Bůh si vzbuzuje generaci mužů a žen, které povolal, aby zvěštovali jeho poselství evangelia ke ztracenému a hynoucímu světu. John Bevere patří do této generace.

Setkal jsem se s Johnem v roce 1983, když sloužil v církvi, kam jsem byl pozván, abych posloužil Božím slovem jako host. O několik let později ho Pán přivedl do moji církve v Orlandu, aby se stal jedním z členů sboru vedoucích pracovníků. Poznal jsem, že duchovně roste a zraje ve svém osobním životě s Pánem a také i jako služebník evangelia.

Jeho touha po pravdě a lásce k duším v něm hoří a jsou hybnou silou, která ho pobízí, aby „kázal evangelium.“ Jeho nekompromisní, nebojácná prezentace Božího slova volá hříšníky k pokání a svatému životu.

V této knize, *Satanově návnadě*, se John zaměřil na velmi důležitou oblast a na eventuelní past, ve které se může ocitnout kterýkoliv věřící – urážky. Zkoušky a strasti, které jsou

důsledkem urážek v křesťanském životě, mohou mít na určitého jednotlivce dva protichůdné účinky. Výsledek závisí zcela na tom, jak na ně zareagujeme. Pokud jste zraněni, váš růst jako Božího dítěte je ohrožen. Pořádáte smutný večírek, ve kterém jste ctěnými hosty! Pokud se budete zabývat tím, jak vám někdo ublížil, vaše oči přestanou hledět na Pána a budete zaměřeni jen na sebe. Nepřátelská to vskutku past!

Avšak, pokud nebudete v sobě chovat hořkost, nebo nedovolíte, abyste zahořkli ve svém životě, porostete ve vašem obcenství s Pánem, jestliže svěříte danou situaci do jeho rukou. Jakub píše: „Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli v rozličná pokušení upadáte, vědouce, že zkušeni víry vaší působí trpělivost. Trpělivost pak at' má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v ničemž nemajíce nedostatku“ (Jakub 1:2-4).

Pohoršení přijdou. Ježíš varoval své učedníky, že by bylo nemožné, abychom žili v tomto světě, aniž bychom se nesetkali s urážkami. Skutečný problém nespočívá v tom, jestli pohoršení přijdou? Ale spíše, jak na ně zareagujete?

Pokud nyní stojíte na rozcestí, tato kniha vám může pomoci rozpoznat pasti, které leží před vámi. Učte se, jak rozpoznat a vítězit nad těmito ďáblnými nástrahami. *Satanova návnada* vám poskytne biblický pohled na to, jak se vypořádat s urážkami. Pamatujte na to, že je to vždy pravda, *kterou poznáte* a která vás vysvobodí! Pohlédněte za přirozený svět a rozpoznajte vašeho skutečného nepřítele – Satana.

Benny Hinn, pastor a evangelista
Orlando Christian Center, Orlando, Florida
Duben 1994

Kdokoliv kdo chytal zvířata do pasti, ví že každá nástraha musí mít dvě věci, aby se do ní něco chytlo. Musí být dobře ukrytá, aby na ní zvíře stouplo a musí v ní být návnada, která vláká zvíře do nastražených kovových čelistí.

Satan, nepřítel duše, spojuje v jedno tyto dvě strategie, když pokládá své nejošidnější a nejzákeřnější pasti. Jsou obě dvě ukryty a lákají ty, kteří jsou okolo.

Satan a jeho komplicové se nechovají tak okatě, jak si mnozí myslí. Satan je lstivý a má radost z toho, když může podvádět. Ve své činnosti je mazaný, vychytralý a prohnáný. Nezapomeňte na to, že se převléká za posla světla. Pokud nejsme vedeni Božím slovem, abychom uměli rozeznat mezi dobrým a zlým, nerozpoznáme Satanovy nástrahy, ať už jsou jakékoliv.

Jedna z jeho nejošidnějších a záludných typů návnad je něco, s čím se každý křesťan už určitě setkal – je to urážka. Ve skutečnosti, urážka sama o sobě není nebezpečná, pokud se nenecháme urazit. Avšak, když se jí začneme zabývat a budeme si ji uchovávat ve svých

srdcích, zůstaneme *urazeni*. Urazení lidé pak nesou takové ovoce, jako bolest, hněv, vztek, žárlivost, zášť, spor, hořkost, nenávist a závist. Některé z důsledků pohoršení jsou urážky, útoky, zranění, rozdělení, roztržky, přerušené vztahy, zrady a odpadlictví.

Ti, kteří jsou často uraženi, si vůbec neuvědomují, že se chytli do pasti. Nedbají na to, v jakém stavu jsou, protože jsou tak zahleděni na škodu, kterou jim někdo způsobil. Zapírají se. Nejúčinnějším nepřítelovým způsobem jak nás oslepit, je to, když nás přiměje, abychom se zaměřili na sebe.

Tato kniha odkrývá tuto vražednou past a ukazuje na to, jak uniknout z jejího sevření a zůstat od ní vysvobozený. Být svoboděn od zranění z urážek je jednou ze základních věcí každého křesťana, protože Ježíš řekl, že je nemožné, abychom žili v tomto světě a neměli příležitost se kvůli něčemu urazit (Lukáš 17:1).

V církvích po celé Americe a v dalších národech, kde jsem kázal na tuto zvěst při výzvě k pokání, odpovědělo více než 50 procent lidí. Třebaže je to poměrně hodně, přesto to není každý. Některým lidem brání pýcha, aby kladně zareagovali. Viděl jsem, jak jsou lidé uzdravováni, vysvobozováni a naplněni Duchem svatým a přijímají odpovědi na modlitby, když se dostávají z této pasti. Píší obvykle o tom, že to, co hledali několik let, přijali během chvilky a byli vysvobozeni.

Ke konci dvacátého století se v církvi velmi rozmohla známost nebo-li vědění. Avšak s tím, jak se zdá, jsme prožili více rozdělení mezi věřícími, vedoucími a sbory. Příčina je prostá: pohoršení se rozmáhají kvůli nedostatku skutečné lásky. „Poznání nadýmá, láska však vzdělává“ (1. Kor. 8:1). Existuje velmi mnoho těch, kteří uvázli v této ošidné léčce, až jsme z toho téměř usoudili, že to je normální způsob života.

Nicméně, před Kristovým příchodem, všichni opravdoví věřící budou spojeni v jedno tělo, na rozdíl od minulosti. Věřím tomu, že mnozí mužové a ženy žijící v dnešní době budou vysvobozeni z této pasti pohoršení. Bude to jeden z průvodních znaků, až v tomto národě opět uvidíme probuzení. Nevěřící spatří Ježíše prostřednictvím naší lásky jednoho k druhému, kterou předtím u Něho neviděli.

Nevěřím tomu, že se napíše jen nějaká knížka, která všechno změní. Bůh „vpálil“ tuto zvěst do mého srdce a zůstalo za ní ovoce. Jakýsi pastor mi řekl jednou po shromáždění, v němž jsem kázal na toto téma: „Ještě nikdy jsem neviděl tak mnoho vysvobozených lidí najednou.“

Bůh mi řekl, že tohle je jen začátek. Mnozí budou vysvobozeni, uzdraveni a obnoveni, když budou číst tuto knihu a poslechnou hnutí Ducha. Jsem přesvědčen o tom, že když budete číst dál slova na těchto stránkách, Učitel a Rádce si je použije osobně pro každého z Vás. Když se tak stane, toto zjevené slovo přinese do vašeho života a služby velkou svobodu.

Pojďme se pomodlit předtím, než začnete číst:

Otče, v Ježíšově jménu Tě prosím, aby si mi zjevil svým Duchem své Slovo, až budu číst tuto knihu. Odkryj kterékoliv místo v mém srdci, kde mi něco brání od tobo, abych Tě mohl více poznat a mohl Ti lépe sloužit. Jsem připraven přijmout usvědčení z tvého Ducha a prosím Tě o tvoji milost k uskutečnění tobo, co ve mně toužíš vykonat. Kéž bych Tě mohl lépe poznat skrze to, že budu slyšet tvůj hlas prostřednictvím této knihy.

*Naše odpověď na urážku
rozhoduje o naší budoucnosti*

Já, a uražený?

*Není možné, aby pohoršení nepřišla....
Lukáš 17:1*

Když jsem cestoval po Spojených státech ve své službě, všiml jsem si jedné nejsmrtelnější a nejošidnější nepřítelovy nástrahy. Drží ve vězení velké množství křesťanů, ničí lidské vztahy a zvětšuje mezery, které jsou mezi námi. Je to past urážky.

Mnozí nejsou schopni řádně zastávat svá povolání, kvůli zraněním a „ranám“, které byly v jejich životech způsobeny urážkami. Nemohou se plně rozvinout ve svých obdarováních, protože trpí kvůli následkům pohoršení. Většinou je to nějaký spoluvěřící, který je zranil. Následkem toho se cítí zrazení. V Žalmu 55:13-15 David nařiká: „Není to nepřítel, kdo mě tupí, to bych přece snesl; nade mne se nevypíná ten, který mě nenávidí, před tím bych se ukryl, jsi to však ty, člověk jako já, můj druh a přítel! Ten nejlepší vztah nás pojil, za bouřného jásotu jsme chodívali do Božího domu.“

Jsou to ti, kteří vedle nás sedí a zpívají ve shromáždění, nebo to je možná i ten, kdo káže. Trávíme s nimi prázdniny, věnujeme se společným povinnostem a pracujeme s nimi v jedné kanceláři. Nebo, možná, že je to někdo, kdo je nám ještě bližší. Někdo, kdo s námi vyrůstal, komu jsme důvěřovali; někdo kdo spal vedle nás. Čím užší vztah, tím větší pohoršení! Zjistíte, že nejvíce vás nenávidí ti, kteří k vám kdysi měli nejbližší.

Advokáti by vám řekli, že „nejživější případy“ takové druhu byste našli u rozvodových soudů. Mediální prostředky nás ustavičně informují o vraždách, které

v rodinách spáchali její zoufalí členové. Rodina, která má být místem ochrany, hmotného zajištění a růstu, místo, kde se učíme dávat a přijímat lásku, je často příčinou veškerého zranění. Samotné dějiny jsou důkazem toho, že nejkrvavější války byly vždy občanské. Bratr proti bratru. Syn proti otci. Otec proti synovi.

Možnosti, ve kterých může dojít k urážkám, jsou nekonečné, tak jako v různých vztazích, ať už jsou složité nebo jednoduché. Zůstává pravdou, že jen ti, o které máte zájem, vás mohou zranit. Očekáváte od nich něco víc – konec konců, dali jste se jim více poznat. Čím větší nároky, tím větší pád.

Sobectví vládne v naší společnosti. Muži a ženy v současné době hledí sami na sebe a zanedbávají a zraňují ty, kteří jsou kolem nich. Nemělo by nás to zaskočit. Bible velmi zřetelně ukazuje na to, že v posledním čase budou „lidé sami sebe milující“ (2. Tm. 3:2). Pod tímto si představujeme nevěřící, ale Pavel zde mluví o těch, kteří jsou v církvi. Mnozí jsou, pohoršení, cítí se poškozeni a jsou zahořklí. Jsou uraženi! Avšak neuvědomují si, že se chytli do Satanovy léčky.

Je to naše chyba? Ježíš to řekl velice jasně: není možné, abychom žili v tomto světě, aniž bychom neměli příležitost se urazit. Přesto většina věřících je vyděšena, zaražena a udivena, když se něco takového děje. Myslíme si, že jsme těmi jedinými, kterým někdo ublížil. Takováto reakce nás zbavuje ochrany před tím, aby se v nás mohla zakořenit hořkost. Proto se musíme připravit a dobře vyzbrojit proti pohoršením, protože naše odpověď rozhodne o naší budoucnosti.

Zrádná past

Řecké slovo pro „urážku“ v Lukáši 17:1 pochází z termínu *skandalon*. Toto slovo ve svém původu znamená součást pasti, ve které je uchycena návnada. Proto to znamená, položit past někomu do cesty.¹ V Novém zákoně je tímto způsobem vystižena nástraha, kterou nalíčil nepřítel. Urážka je ďáblovým nástrojem, přivést lidi do zajetí. Pavel vyučoval mladého Timotea:

Služebník Kristův se nemá hádat, nýbrž má být laskavý ke všem, schopný učit a být trpělivý. Má vlídně poučovat *odpůrce*. Snad jim dá Bůh, že se obrátí, poznají pravdu a *vzpamatují se z ďáblových nástrah (pastí)*, do kterých se *dali polapit, když podleli jeho vůli* (2. Tm. 2:24-26, přepsáno kurzívou).

Ti, kteří se přou nebo jsou v opozici, upadají do pasti, ve které jsou ďáblem zjímáni k činění jeho vůle. Daleko děsivější je ta skutečnost, že si své zajetí neuvědomují! Tak jako marnotratný syn se musí probudit a poznat svůj skutečný stav. Neuvědomují si, že z nich vychází spíše hořké vody než čisté. Když je člověk podveden, myslí si, že je v pořádku, i když není.

Bez ohledu na to, jak vypadá konkrétní situace, všechny uražené lidi můžeme rozdělit do dvou hlavních skupin: 1.) na ty, se kterými bylo nakládáno nespravedlivě, nebo 2.) na ty, kteří si *myslí*, že se s nimi nespravedlivě zacházelo. Lidé z druhé skupiny věří celým svým srdcem, že byli poškozeni. Jejich závěry jsou často výsledkem nepřesné informace. Nebo informaci, kterou přijali je správná, ale vidí ji zkresleně. Ať už jsou zraněni jakýmkoliv způsobem a mají zatemněný rozum, soudí podle domněnek, pohledů a mylných informací.

Skutečný stav srdce

Jeden ze způsobů, jak se nepřítel snaží určitého člověka udržet v uraženém stavu, se pojí s tím, že se snaží o to, aby daný jednotlivec své pohoršení zastřel pýchou. Pýcha vám bude bránit v tom, abyste si přiznali, jak na tom skutečně jste.

Jednou mě velmi zranili dva duchovní služebníci. Lidé říkali: „Nemohu uvěřit tomu, že vám provedli takovou věc. Necítíte se zraněn?“

Rychle jsem odpověděl: „Ne, jsem v pořádku. Necítím se dotčen.“ Věděl jsem, že je nesprávné se nechat urazit, tak jsem to popřel a potlačil. Přesvědčoval jsem sám sebe, že nejsem, avšak ve skutečnosti jsem byl. Pýcha zakryla skutečný stav mého srdce.

Pýcha vám zabrání v tom, abyste se upřímně zabývali pravdou. Pýcha vám zkresluje vaši vizi. Nikdy se nezměníte, pokud se budete snažit přemýšlet pouze tak, že je všechno v pořádku. Pýcha vám zatvrdí srdce a zbaví vás schopnosti správně vnímat skutečný stav věcí. Bude vám bránit v tom, aby se změnili ve vašem srdci – činili pokání –, které vás vysvobodí (viz. 2. Tm. 2:24-26).

Pýchá vás přiměje, až se budete na sebe dívat jako na oběť. Váš vnitřní postoj bude vypadat asi takhle: „Zacházeli se mnou a posuzovali mě nespravedlivě, proto mám právo na to, se takto chovat.“ Protože si myslíte, že jste nevinní a neprávem obviněni, zadržujete odpuštění. Třebaže je před vámi zastřen pravý stav vašeho srdce, není skryt před Bohem. Jen protože se k vám někdo špatně choval, nemáte právo si v sobě chovat pohoršení. Dvě zla nikdy věci nenapraví!

Lék

V knize Zjevení Ježíš oslovuje věřící v Laodikejské církvi a nejprve tak, že jim sděluje, jakým způsobem se na sebe dívají: –že jsou bohatí, mají se dobře a nic nepotřebují, pak ukazuje na jejich skutečný duchovní stav: „že jsou ubozí, bídní a nuzní, slepí a nazi“ (Zj. 3:14-20, Ek). Zaměnili svoji finanční „moc“ za duchovní. Pýcha zastřela jejich skutečný duchovní stav.

Mnozí křesťané jsou na tom v dnešní době úplně stejně. Nevidí skutečný stav věcí ve svých srdcích, tak jako já jsem nebyl schopen si uvědomit, jakou zášť jsem si uchovával k těmto služebníkům. Přesvědčoval jsem sám sebe, že nejsem uražený. Ježíš řekl Laodikejským, jak se dostat z této léčky: Nakupte si Boží zlato a spatříte váš skutečný stav.

Nakupte si Boží zlato

Ježíšův první pokyn ohledně toho, jak se vymanit z této léčky, byl, „nakoupit si od něho zlata ohněm přečištěného“ (Zj. 3:18).

Přečištěné zlato je měkké a vláčné, bez jakékoliv koroze nebo dalších přísad. Je to právě tehdy, když je zlato smícháno s dalšími kovy (mědí, železem, niklem atd.), že sestává tvrdším, méně vláčnějším a je náchylnější ke korozi. Této příměsi se říká slitina. Čím větší je ve zlatu procento cizích kovů, tím je tvrdší. A zase naopak, čím méně je v něm slitiny, tím je měkký a vláčnější.

Můžeme si okamžitě mezi tím povšimnout určité podobnosti: Čisté srdce je jako čisté zlato – měkké, jemné a vláčné. Židům 3:13 prohlašuje, že srdce jsou zatvrzelá a oklamána hříchem! Pokud se nebudeme snažit vypořádat s pohoršením, ponese větší ovoce hříchu, tj. hořkost, hněv a zášť. Tyto nežádoucí „přísady“, které zatvrzují naše srdce jsou jako slitina, která tvrdí zlato. To snižuje nebo odstraňuje jemnost, čímž se člověk stává méně citlivým. Snižuje to naši schopnost slyšet Boží hlas. Vidíme věci zkresleně. Toto je ideální stav duše, v němž může dojít k podvodu.

Prvním krokem při pročišťování zlata je rozemlít ho na prášek a smíchat ho s truskotvornou přísadou. Potom je směs vložena do pece a roztavena prudkým žářem. Slitina a nečistoty se přilepí na tavidlo a vyplují na povrch. Zlato (které je těžší) zůstane na spodu. Nečistoty nebo struska (měď, železo a zinek, které jsou smíchány s tavidlem) se pak odstraní, z čehož se vyrábí čistější kov.

Podívejme se nyní na to, co říká Bůh:

Hle, přetavil jsem tě, ne však jako stříbro, vyzkoušel jsem tě v tavicí peci utrpení (Iz. 48:10).

A opět říká:

Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem *rozmanitých zkoušek*, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, *jež přece též bývá zkoušeno ohněm*, prokázala k vaší chvále a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus (1. Pt. 1:6-7, přepsáno kurzívou).

Bůh pročišťuje prostřednictvím zkoušek, utrpení a soužení, v nichž žár odděluje takové nečistoty, jako jsou neodpuštění, hádavost, hořkost, hněv, závist atd. z Božího charakteru v našich životech. Hřích se snadno schová tam, kde není žár zkoušek a utrpení. V dobách prosperity a úspěchu se dokonce i bezbožný člověk zdá, že je laskavý a štědrý. Avšak v žáru zkoušek, nečistoty vyplavou napovrch.

V mém životě byly chvíle, kdy jsem procházel tak těžkými zkouškami, se kterými jsem se dosud nesetkal. Choval jsem se hrubě a neurvale dokonce k nejbližším, kteří byli okolo mě. Moje rodina a přátelé se mě začali vyhýbat.

Vykřikl jsem k Pánu: „Odkud přichází ten veškerý hněv? Nebylo to zde předtím!“

Pán odpověděl: „Synu, nečistoty vyplavou na povrch jen tehdy, když se taví zlato.“ Pak se mě zeptal: „Uviděl by si nečistoty předtím, než je zlato vloženo do ohně?“

„Ne,“ Odpověděl jsem.

„Avšak to neznamena, že tam nejsou,“ řekl. „Když tě zachvátí oheň zkoušek, ukážou se nečistoty. Ačkoli jsou před tebou skryty, Já je vidím. Zůstaneš nazlobený, budeš vinit svoji manželku, přátele, pastora a lidi s kterými pracuješ, nebo se podíváš na tuto „strusku“ hříchu, ať už je to cokoli a budeš činit pokání, přijmeš odpuštění a já naberu a odstráním tyto nečistoty z tvého života.“

Pohled' na to, jak na tom skutečně jsi

Ježíš řekl, že naše schopnost vnímat věci, tak jak jsou, je dalším klíčem k tomu, abychom byli vymaněni z podvodu. Když jsme uraženi, vidíme často sebe sami jako oběť a haníme ty, kteří nám ublížili. Ospravedlňujeme si naši hořkost, neodpuštění, hněv, závist a zášť, když se v našich životech objeví. Někdy nesnášíme i ty, kteří nám připomínají lidi, kteří nás zranili. Z toho důvodu Ježíš poskytuje radu: „nakup...masti k potření očí, abys prohlédl“ (Zj. 3:18). Co aby si viděl? Jak na tom skutečně jsi! To je ta jediná cesta, na níž budeme schopni „být horliví a budeme činit pokání“, jak Ježíš v následující pasáži prikazuje. Skutečné pokání učiníš jen tehdy, když přestaneš vinit ostatní lidi.

Když haníme druhé a obhajujeme náš vlastní postoj, jsme slepí. Snažíme se odstranit třísku bratrova oka zatím, co je v našich očích trám. Je to zjevená pravda, která nám přinese svobodu. Když nám ukáže Duch Boží náš hřích, udělá to vždy takovým způsobem, abychom poznali, že to je něco, co k nám nepatří. To nás usvědčí, ale nikdy neodsoudí.

Modlím se, až budete číst dál tuto knihu, aby Boží slovo osvítilo váš vnitřní duchovní zrak, abyste uviděli váš skutečný stav a byli vysvobozeni z jakéhokoliv pohoršení, se kterým uvnitř sebe samých bojujete. Nedovolte pýše, aby vám zabránila v tom, abyste poznali skutečný stav věcí a činili pokání.

*Uražený křesťan je ten, kdo zvenčí
přijímá život, avšak kvůli strachu,
ho není schopen vyjádřit.*

Hromadná urážka

*A tehdy mnozí odpadnou a navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět; povstanou lživí proroci a mnohé svedou a protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých. Ale kdo vytrvá až do konce, bude spasen.
Matouš 24:10-13*

V této kapitole Matoušova evangelia, Ježíš ukazuje na znamení poslední doby. Jeho učedníci se ho zeptali: „Jaké bude znamení tvého příchodu?“

Většina se přiklání k názoru, že žijeme v době jeho příchodu. Je zbytečné se snažit o to, abychom přesně určili den, kdy se vrátí. To ví jen Otec. Avšak Ježíš řekl, že *tu dobu* poznáme, a to období je právě nyní! Nikdy předtím nebylo vidět tolik naplněných proroctví v církvi, Izraeli a v přírodě. Můžeme s jistotou říct, že žijeme v období, které Ježíš popisuje ve 24. kapitole Matoušova evangelia.

Všimněte si jednoho ze znamení před jeho velmi blízkým příchodem: „A tehdy se *mnozí* pohorší....“ Nebude jich pár, nebo někteří, ale *mnozí*.

Musíme se nejprve ptát: „Kdo jsou ti, kteří se pohorší?“ Jsou to křesťané, nebo jen okolní společnost? Odpověď najdeme, pokud budeme číst dále: „A protože se rozmnoží nepravost, láska mnohých vychladne.“ Řecké slovo pro „lásku“ v tomto verši znamená *agapé*. V Novém zákoně se v řečtině nachází několik slovních výrazů, které vystihují slovo „láska“, avšak nejběžněji používané jsou *agapé* a *filio*.

Filio označuje lásku, která je mezi přáteli. Je to citová láska, která si klade podmínku. *Filio* říká: „Poškrábej mě na zádech a já poškrábu tvoje,“ nebo „chovej se ke mně vlídně a já se budu k tobě chovat taky tak.“

Na druhou stranu *agapé* je Boží láska, která je vylita v srdcích Božích dětí. Je to ta stejná láska, kterou nám Ježíš poskytuje zdarma. Neklade si podmínky. Nezakládá se na tom, jakou bude mít odezvu, anebo zda-li se jí to vrátí. Je to láska, která dává, i když je odmítána.

Bez Boha jsme schopni milovat jen sobeckou láskou – je to něco, co nemůžeme nikomu dát, pokud ji nepřijmeme a neopětujeme. Přesto *agapé* miluje bez ohledu na to, jaká bude reakce. Tato *agapé* je láskou, kterou Ježíš daroval svým lidem při tom, když odpouštěl z kříže. Proto, když Ježíš mluví o „mnohých,“ má tím na mysli křesťany, jejichž *agapé* vychladla.

Byla doba, když jsem se snažil projevit lásku k určitému člověku. Avšak zdálo se, že kdykoliv se mi podařilo zasáhnout tohoto člověka láskou, oplatil mi nazpět kritikou a hrubým chováním. Tak to pokračovalo několik měsíců. Jednoho dne jsem toho měl plné zuby.

Stěžoval jsem si Bohu: „Už toho mám po krk. Nyní mě k tomu budeš muset něco říct. Kdykoliv projevím tvoji lásku k tomuto člověku, hodí mi ji v hněvu nazpět do tváře!“

Pán ke mně začal mluvit: „Johne, potřebuješ prohloubit svoji víru v Boží lásku!“

„Co tím myslíš? Zeptal jsem se.“

„Nebo kdož rozsívá tělu svému z těla žítí bude porušení,“ vysvětloval, „ale kdo zasévá pro Ducha, z Ducha sklídí život věčný. V konání dobra pak nepolevujeme, neboť v patřičný čas budeme sklízet bez ustání“ (Ga. 6:9).

Potřebuješ si uvědomit, že když zaséváš Boží lásku, *sklídíš* Boží lásku. Potřebuješ posílit svoji víru v tento duchovní zákon – i když možná nesklídíš z pole, na které si zasel, nebo alespoň ne tak rychle, jak sis představoval.

Pán pokračoval: „V nejtěžší chvíli mého života mě opustili moji nejbližší přátelé. Jidáš mě zradil, Petr mě zapřel a ostatní utekli, aby si zachránili život. Jen Petr mě následoval z povzdálí. Staral jsem se o ně tři roky, krmil jsem je a vyučoval. Přesto, když jsem zemřel za hříchy celého světa, odpustil jsem. Odpustil jsem všem: od mých přátel, kteří mě opustili až po římskou stráž, která mě ukřižovala. Neprosili mě o odpuštění, přesto jsem jim dobrovolně odpustil. Věřil jsem v Otcovu lásku.“

„Věděl jsem, že když jsem zaséval lásku, že jí také sklídím od mnoha synů a dcer mého království. Protože jsem nabídl svoji lásku jako oběť, vím že mě budou milovat.“

„Řekl jsem ‚milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.“

„Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž?“ (Matouš 5:44-47).

Velká očekávání

Uvědomil jsem si, že láska, kterou jsem rozsíval, byla do Ducha a posléze jsem sklídil seménka lásky. Nevěděl jsem odkud, avšak byl jsem přesvědčen o tom, že sklizeň určitě přijde. Nepohlížel jsem déle na to jako na prohru, pokud mi určitý člověk lásku neoplatil. Osvobodilo mě to, abych toho člověka miloval ještě víc.

Kdyby tohle poznalo více křesťanů, nevzdali by to a nezahořkli by. Toto není obvyklý typ lásky, ve které žijeme. Žijeme sobeckou láskou, která se umí snadno zklamat, pokud se nevyplní naše představy.

Pokud něco očekávám od určitých lidí, mohu být z nich rozčarován. Zklamou mě do takové míry, že přestanou splňovat moje představy. Avšak, pokud od nikoho nic neočekávám, cokoli co přijmu, bude požehnáním, a ne tím, co mi je někdo dlužen. Vystavujeme se pohoršení, když požadujeme určité chování od těch, s kterými máme vztahy. Čím více očekáváme, tím větší je možnost, že se pak urazíme.

Ochranné zdi?

Bratr křivdou uražený *tvrdší jest* než město nedobyté, a svárové jsou jako závora u hradu (Př. 18:19, k).

Získat uraženého bratra nebo sestru je těžší, než prorazit hradby opevněného města. Hrazená města byla obehnaná *zdi*. Tyto zdi poskytovaly městu jistou ochranu. Chránily město před nežádoucími obyvateli a nájezdníky. Všechny vjezdy byly chráněné. Ti, kteří dlužili městu určité poplatky, nesměli do něho vkročit, dokud je nezaplatili. Ti, kteří byli považováni za hrozbu pro město, pokud jde o zdraví nebo bezpečnost, nebyli vpuštěni dovnitř.

Stavíme si kolem sebe zdi, když jsme zraněni, abychom ochránili naše srdce a předešli případným zraněním. Jsme vybíraví a bráníme všem těm, ze kterých máme strach, že nás zraní, a také v tom, aby se s námi sblížili. Kohokoliv, kdo nám něco dluží, si velmi prověřujeme. Držíme si od těchto lidí odstup, dokud nám nesplatí to, co nám dluží. Otevíráme se jen k těm lidem, o kterých si myslíme, že jsou na naší straně.

Přesto títo lidé, kteří jsou „na naší straně,“ jsou rovněž uraženi. Takže místo toho, aby nám pomohli, tak přidávají další kameny na dosavadní zdi. Aniž bychom si to uvědomovali, tyto ochranné zdi se pro nás stávají vězením. Z tohoto pohledu si nedáváme pozor jen na toho, kdo k nám přichází, avšak s hrůzou se neodvažujeme vyjít z naší pevnosti.

Zranění křesťané jsou niterní a zaměřují se na sebe. Hlídáme si pozorně naše práva a osobní vztahy. Všechnu naši energii vynakládáme na to, abychom se zajistili před možnými zraněními v budoucnosti. Pokud nevydáme v sázku sami sebe, že nás někdo urazí, nebudeme milovat bezpodmínečnou láskou. Bezpodmínečná láska poskytuje ostatním *právo* nás zranit.

Láska nehledá své věci, ale zranění lidé jsou čím dál více sobečtí a soběstační. V takovéto ovzduší Boží láska chladne. Podobným příkladem toho jsou dvě moře ve Svaté zemi.

Do Galilejského moře přitéká a odtéká voda. Proto je v něm živo, je zásobíštěm potravy pro mnoho druhů ryb a vodních rostlin. Voda z Galilejského moře proudí v řece Jordánu a vtéká do Mrtvého moře. Avšak do Mrtvého moře voda pouze vtéká, ale neodtéká. Nežijí v něm žádné ryby nebo rostliny. Jakmile se živé vody, které vytékají z Galilejského jezera, smísí s vodami v Mrtvém moři, vyprchá z nich život. Život zanikne, pokud se v něm nepokračuje: Musíme ho ve svobodě projevovat okolo nás.

Taktéž i uražený křesťan je tím, kdo život přijímá, avšak kvůli strachu ho není schopen vyjádřit. Následkem toho dokonce život, který přijímá, se zastaví u jeho ochranné zdi nebo ve vězení urážky. Nový zákon popisuje tyto zdi jako pevnosti:

Zbraně našeho boje totiž nejsou tělesné, ale *jsou* v Bohu mocné k boření pevností: Boříme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušna Krista (2. Kr. 10:4-5).

Tyto pevnosti vytváří určité vzory usuzování, prostřednictvím kterého prochází všechny přicházející informace. Třebaže byly původně vystavěny pro obranu, stávají se zdrojem trýznění a zkreslení, protože jsou nastaveny proti *poznání* či Boží známosti.

Pokud se na všechno díváme skrze minulá zranění, odmítnutí a nešťastné zkušenosti, zjistíme, že je nemožné důvěřovat Bohu. Nemůžeme věřit tomu, co ve skutečnosti říká. Pochybuje o Jeho dobrotě a věrnosti od chvíle, když se na něho díváme podle měřítek,

prostřednictvím kterých porovnáváme náš život. *Avšak Bůh není člověk!* Neumí lhát (4. Mj. 23:19). Jeho cesty nejsou jako naše a jeho myšlenky nejsou jako naše (Iz. 55:8-9).

Urazení lidé se budou vždy snažit najít místo v Bibli, které by obhájilo jejich postoj, avšak nevykládají Boží slovo přesně. Poznávat Boží slovo bez lásky, se stává ničivou silou, protože to člověka nadýmá pýchou a zákonictvím (1. Kor. 8:1-3). To způsobuje, že raději ospravedlňujeme sami sebe, než abychom činili pokání z našeho neodpuštění.

To vytváří atmosféru, ve které můžeme být podvedeni, protože poznání bez Boží lásky vede do bludu.

Ježíš varuje před falešnými proroky okamžitě poté, co řekl, že se mnozí pohorší: „A mnozí falešní proroci povstanou a svedou mnohé“ (Mt. 24:11). Kdo jsou ti mnozí, kteří budou oklamáni? Odpověď: Ti, kteří budou pohoršeni a jejichž láska vychladne (Mt. 24:12).

Falešní proroci

Ježíš nazývá falešnými proroky „vlky v očím rouše“ (Mt. 7:15). Jsou to sobečtí lidé, kteří navenek vzbuzují dojem, že jsou křesťané (ovčí roucho), avšak uvnitř sebe mají vlčí povahu.

Vlkové se potulují kolem oveček. Mohou být jak ve shromáždění, tak i za kazatelnou. Jsou posláni nepřitelem, aby se vtírali mezi Boží lidem a podváděli. Musí se posuzovat podle ovoce, a ne podle jejich učení nebo prorocství. Často je to tak, že jejich učení vypadá „zdravě“, kdežto ovoce, které nesou ve svém životě a službě, je opačné. Duchovní služebník nebo křesťan je tím, co žije, a ne tím, co káže.

Vlci vždy vyhledávají zraněné a mladé ovce, a ne (ty) silné a zdravé. Tito vlci budou říkat lidem to, co *chtějí* slyšet, a ne to, co *potřebují* slyšet. Tito lidé nebudou chtít zdravé učení – budou chtít někoho, kdo jim „bude lechtat uši“ (kdo je bude bavit). Pojďme se podívat na to, co říká Pavel o posledních dnech:

Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční. Lidé budou...*nesmířliví...budou mít vnější formu zbožnosti, ale její moc jim bude cizí.* Od takových se odvracej!...Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou trpěti, ale majíce svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati budou učitele, aby *jím* říkali, co je jim příjemné; odvrátí sluch od pravdy... (2. Tm. 3:1-5; 4:3-4, přepsáno kurzívou).

Všimněte si, že budou mít vnější formu zbožnosti nebo „křesťanství“, ale budou ji popírat. Jak budou popírat její moc? Budou popírat to, že křesťanství je může změnit v jejich neodpuštění, aby odpustili. Budou se chlubit, že následují Ježíše a budou tvrdit, že prožili „znovuzrození.“ Avšak chlubit se ti, kteří nedovolili Ježíši, aby pronikl do jejich srdcí a aby se v nich zrodil Kristův charakter.

Generace zahlcená informacemi

Pavel viděl prorocky do budoucnosti, že tito podvedení muži a ženy budou usilovat o poznání, ale zůstanou stejní, protože nebudou chtít podle něj žít. Označil je za ty, „kteří se stále učí, a nikdy nemohou přijít k poznání pravdy“ (2. Tm. 3:7).

Kdyby apoštol Pavel žil v dnešní době, zarmoutil by se nad tím, když by uviděl, že se děje to, co předpovídal. Uviděl by zástupy mužů a žen, kteří navštěvují stanová shromáždění, semináře a shromáždění a jak se plní známostí Písem. Sledoval by je, jak se honí za „novým zjevením“, aby žili sobečtěji a úspěšněji své životy. Viděl by, jak se

duchovní pracovníci navzájem soudí kvůli svým „spravedlivým důvodům“ u světského soudu.

Viděl by, jak křesťanská nakladatelství a vysílací stanice jmenovitě útočí na Boží muže a ženy. Viděl by charismatiky, kteří vyznávají Ježíše jako svého Pána, jak přebíhají z církve do církve, aby unikli pohoršení, zatímco nemohou odpustit. Pavel by vykřikl: „Čiňte pokání a vymaňte se z vašeho sebeklamu, vy soběstředné pokolení pokrytců!“

Nezáleží na tom, jak moderní jste ve vašem zjevení, které jste přijali v seminářích a biblických školách, které jste navštěvovali, nebo jak mnoho knížek jste přečetli, nebo jak mnoho hodin jste se modlili nebo studovali. Pokud jste uraženi a žijete v neodpuštění a odmítáte činit pokání z tohoto hříchu, nedošli jste ke skutečnému poznání pravdy. Jste podvedeni a pletete ostatním hlavu vašim pokryteckým stylem života. Nezáleží na tom, jak velké je vaše zjevení, vaše ovoce prozrazuje něco jiného. Stanete se pramenem, ze kterého vyvěrají hořké vody, které přináší sebeklam, a ne pravdu.

Zrada

A tehdy se mnozí *pohorší*, budou se navzájem *zrazovat* a jeden druhého *nenávidět* (Mt. 24:10, přepsáno kurzívou).

Prozkoumejme pečlivě tento výrok. Pokud se nad ním více zamyslíme, uvidíme, že je zde vidět určitý postup. Pohoršení často vede ke zradě a zrada k nenávisti.

Jak už jsem uvedl dříve, zranění lidé si kolem sebe staví ochranné zdi. Začínáme být vedeni pudem sebezáchovy. Musíme se ochránit a zajistit za každou cenu. To nás uschopňuje k tomu, abychom zradili. Když začneme zrazovat, hledáme naši vlastní ochranu nebo prospěch na úkor někoho druhého člověka – obvykle někoho, s kým máme bližší vztah.

Tímto způsobem se do Božího království dostává zrada, když věřící hledá svůj vlastní prospěch nebo ochranu na úkor jiného věřícího. Čím bližší je vztah, tím krutější je zrada. Zradit někoho je naprostým porušením smlouvy. Když dochází ke zradě, vztah bude obnoven, dokud nebude následovat skutečné pokání.

Zrada pak vede k nenávisti s vážnými důsledky. Bible mluví zřetelným způsobem o tom, že, kdo nenávidí svého bratra je vrah a v žádném vrahovi nepřebývá věčný život (1. Jan 3:15).

Jak smutné je, když nacházíme případ za případem, zradu a nenávist mezi věřícími v současné době. Bují to tak v našich rodinách a církvích, až to považujeme za normální chování. Jsme až příliš znecitlivělí, abychom se zarmoutili nad tím, když se vedoucí duchovní pracovníci obviňují před světským soudem. Nepřekvapuje nás, když křesťanské páry žádají o rozvod. Rozdělení v církvích jsou běžnou záležitostí a dají se očekávat. Pastorští intrikáři si hrají na ty nejlepší a nejušlechtlejší, kteří tu zde ještě nebyli. Děje se to všechno pod rouškou, v „nejlepším zájmu“ Božího království a církve.

„Křesťané“ si chrání svá práva a snaží se ochránit tak, aby nebyli podvedeni nebo zneužiti dalšími křesťany. Nezapomněli jsme na to, jak nás Nový zákon vyzývá:

Proč raději nesnášíte křivdu? Proč raději natrpíte škodu? (1. Kor. 6:7b).

Zapomněli jsme na Ježíšova slova?

Já však vám pravím: Milujte své nepřátele, žehnejte těm, kdo vás proklínají, dobře číňte těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vás urážejí a pronásledují (Mt. 5:44).

Zapomněli jsme na Boží příkaz?

V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe (F. 2:3).

Proč nežijeme prostřednictvím těchto zákonů lásky? Proč jsme tak rychlí k tomu, abychom zradili, než abychom pokládali naše životy jeden za druhého s rizikem, že budeme zneužiti? Důvod je prostý: – protože naše láska ochladla, což má za následek, že jen hledáme, jak bychom se ochránili. To znamená, že už nevkládáme všechnu starost na Boha, když se snažíme obhájit sami sebe.

Když ublížili Ježíši, neoplácel zlem na oplátku, ale poručil svoji duši Bohu, který soudí spravedlivě. Písmo nás napomíná, abychom šli v Ježíšových šlépějích.

K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. On, hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest. Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě (1. Pt. 2:21-23).

Zmocněnec

Musíme přijít na místo, kde budeme důvěřovat Bohu, a ne tělu. Mnozí slouží Bohu jen svými rty, přesto žijí jako sirotci. Berou si do svých vlastních rukou své životy, zatímco vyznávají svými ústy: „On je můj Pán a Bůh.“

Nyní tedy víme, jak vážný *hřích* je urážka. Pokud se to neřeší, vede to nakonec ke smrti. Avšak když se vzepřete pokušení, že se nenecháte urazit, Bůh vám pmůže k velkému vítězství.

*Pokud by nás ďábel mohl zničit,
kdykoliv by chtěl,
vymazal by nás ze světa už
před dlouhou dobou.*

Jak se mi to mohlo stát?

*Josef jim však odvětil... "Nebojte se. Což jsem Bůh? Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro...."
1. Mojžíšova 50:19-20*

V 1. kapitole jsme seřadili všechny uražené lidi do dvou skupin: 1.) na ty, kdo byli skutečně neprávem poškozeni; 2.) na ty, kteří si myslí, že se s nimi špatně zacházelo, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo. V této kapitole chci mluvit o (té) první skupině.

Zeptejme se nejprve otázkou: Pokud s vámi někdo špatně zacházel, máte právo na to, se urazit? Hledejme odpověď v Josefově životě, Jákobova oblíbeného syna. (viz 1. Mojžíšova 37-48).

Sen se stává noční můrou

Josef byl Jákobův jedenáctý syn. Starší bratři jím pohrdali, protože jeho otec si ho oblíbil a nechal pro něho ušít kabátek z mnoha barev. Bůh dal Josefovi dva sny. V prvním snu uviděl svázané snopy na poli. Jeho snop povstal a napřímil se, zatímco snopy bratrů se mu klaněly. Ve druhém snu uviděl slunce, měsíc a jedenáct hvězd (což představuje otce, matku a bratry), které se mu klaněly. Když se o těchto snech zmínil před bratry, pochopitelně s ním nesdíleli jeho nadšení. Nenáviděli ho ještě více.

Krátce na to, jeho deset starších bratrů šlo krmit otcova stáda na pole. Jákob poslal Josefa, aby se podíval, jak se mají. Když ho straší bratři uviděli přicházet, spikli se proti němu a řekli: „Přichází mistr snů. Zabijme ho! A uvidíme, co bude z jeho snů! Řekl, že nad námi bude vládnout. Ať nás zkusí vést, až bude mrtvý!“ Tak ho hodili do vyschlé studny,

aby tam zemřel. Svlékli z něho jeho suknicí, roztrhali ji a ušpinili zvířecí krví, aby přesvědčili svého otce, že ho zadávila divoká šelma.

Poté však, co ho hodili do vyschlé studny, uviděli výpravu Izmaelitů na jejich cestě do Egypta. Potom Juda řekl: „Hej, počkejte chlapci. Pokud ho necháme shnít tady v té díře, nebudeme z něho nic mít. Vydělejme na něm nějaké peníze a prodáme ho jako otroka. Bude stejně tak pro všechny mrtvý a už nás nebude nikdy otravovat a rozdělíme se všichni o to, co na něm vyděláme!“ Tak ho prodali za dvacet šekelů stříbra. Josef je urazil, tak ho zradili tak, až přišel o dědictví a o rodinu. Mějte stále na mysli skutečnost, že to byli jeho vlastní bratři, kteří mu to udělali: synové stejného otce, stejného těla a krve.

Protože kultura v naší zemi – v Americe – je jiná, stěží porozumíme krutosti těchto mužů. Krutější by už jen bylo, kdyby ho zabili. V tehdejší době bylo velmi důležité mít syny. Synové měli jméno po svém otci a zdědili všechno, co měl. Josefovi bratři mu zabránili v tom, aby přijal jméno svého otce a jeho dědictví. Jeho jméno vymazali ze seznamu své rodiny a zcela ho připravili o jeho identitu. Když byl prodán člověk jako otrok do jiné země, zůstal otrokem až do smrti. Ženu, kterou by si vzal, by se stala otrokyní a všechny děti, které by měl, by byly otroky! Všechno, co bylo Josefovi blízké, bylo pryč.

Bylo těžké se narodit jako otrok, avšak nepopsatelně horší bylo, se narodit jako dědic velkého bohatství a skvělé budoucnosti a být o to připraven. Bylo by lepší nikdy nepoznat, co mohl mít. Bylo to, jako kdyby žil jako mrtvý muž. Jsem si jist, že byl pokoušen a přál si, aby ho jeho bratři zabili. Hlavní věcí bylo to, že k němu jeho bratři byli zlí a krutí.

Přesný zpětný pohled

Když čtete můj parafrázovaný Josefův příběh, pravděpodobně znáte jeho konec. Je to velmi poučný příběh, když znáte závěr. Avšak, tak ho Josef neprožil. Vypadalo to, jako kdyby nikdy neměl spatřit svého otce a nikdy se neměl vyplnit sen od Boha. Byl otrokem v cizí zemi. Nemohl opustit Egypt. Byl vlastnictvím jiného člověka za cenu života.

Josef byl prodán muži, který se jmenoval Putifar, faraonův úředník a kapitán stráže. Sloužil mu deset let. Za tu dobu nedostal o své rodině ani řádku a věděl, že si jeho otec myslí, že je mrtev. Žili dál bez něho. Neexistovala žádná naděje, že by ho jeho otec vysvobodil.

Jak čas ubíhal, Josef našel přízeň u svého pána a ten s ním zacházel dobře. Putifar pověřil Josefa nad celou jeho domácností a nade vším, co měl.

Avšak zároveň, zatímco Josefovy vyhlídky vypadaly velmi příznivě, něco velmi zlého začalo „dozrávat“ v manželce jeho pána. Dlouze se na něho dívala a chtěla s ním zcizoložit. Každý den se ho snažila svést a on odmítal. Jednoho dne s ním byla sama v domě a vehnala ho do rohu a začala na něho naléhat, aby se s ní vyspal. Odmítl a utekl, zatímco v její v ruce zůstala jeho košile. Když od ní vyběhl, zostudila se a začala křičet: „Znásilněná!“ Putifar pak poslal Josefa do faraónova vězení.

Faraónovo vězení se nedá porovnat s vězeními v Americe. Sloužil jsem duchovně v několika vězeních a pokud jde o jejich nepohodlnost v porovnání s faraónovou hladomornou, vypadaly by jako městské klubovny. Žádné denní světlo nebo práce na určitých místech ve venkovním prostředí, ale jen níže položená místnost nebo spíše díra, ve které není světlo ani teplo. Podmínky k životu v ní byly kruté až odlidšťující. Vězni sem byli vstrčeni, aby zde „hnili“ zaživa, zatímco je krmili chlebem a vodou „utrpení“ (1. Kr. 22:27). Dostávali jen tolik chleba, aby přežili, proto aby trpěli. Podle Žalmu 105:18, Josefovy nohy byly rozedřené od železných pout a byl sevřen v železech. Byl uvězněn v této podzemní kopci, aby zde zemřel.

Kdyby byl Egyptan, měl by možná určitou šanci, aby byl propuštěn, ale jako cizí otrok, který byl obviněn ze znásilnění, měl nepatrné naděje nebo spíše vůbec žádné. Situace nemohla být horší. Josef klesnul tak hluboko jako člověk, až žil, jako kdyby byl mrtev.

Vidím ho, jak přemýšlí v hluboké temné kopce? „Sloužil jsem mému Pánu čestně a řádně celých deset let. Byl jsem mu věrnější než jeho žena. Zůstal jsem věrný svému Bohu a mému pánu a denně jsem se vyhýbal smilstvu. Jaká je má odměna? Kopka!

„Zdá se, že čím více se budu snažit o to, abych konal to, co je správné, jde to se mnou k horšímu! Jak to mohl Bůh dovolit? Ukradli moji bratři také zaslíbení, které jsem přijal od Boha? Proč tento mocný Bůh smlouvy nezasáhl v můj prospěch? Stará se takhle láskyplný a věrný Bůh o své služebníky? Proč já? Co jsem udělal, že si to zasloužím? Myslel jsem si, že jsem slyšel Boha.“

Jsem přesvědčen o tom, že bojoval s těmito nebo podobnými myšlenkami.

Neměl ve svém životě téměř žádnou svobodu, avšak přesto měl stále právo na to, aby si zvolil, jak na všechno, co se mu stalo, zareaguje. Urazí se a zahořkne na své bratry a posléze i na Boha? Vzdá se veškeré naděje v naplnění zaslíbení a připraví se o svoji poslední touhu k životu?

Má nad tím Bůh moc?

Představuji si, že to nikdy Josefa nenapadlo, dokud nebylo po všem: to, že to byla Boží cesta, prostřednictvím které se měl připravit na to, až bude vládnout. Jak použije své autority nad svými bratry, kteří ho zradili? Josef se učil poslušnosti tím, co strpěl. Josefovi bratři byli dovedně vypracované nástroje v Boží ruce. Bude se Josef ve svém hledání Božího záměru držet zaslíbení?

Možná, že když se Josefovi zdáli tyto sny, myslel si, že jsou potvrzením Boží přízně v jeho životě. Doposud se ve svém životě nenaučil této autoritě, která je dána ke službě, a ne k tomu, aby vás něčím oddělovala od druhých. V těchto obdobích zkoušek se velmi často zaměřujeme na nemožnost naší situace, namísto toho, abychom se dívali na Boha. Důsledkem toho jsme zklamáni a potřebujeme na někoho svalit vinu a tak hledáme toho, kdo by mohl být odpovědný za náš zoufalý stav. Když zjistíme, že Bůh mohl zabránit veškerým naším potížím – a nezabránil – viníme pak často Boha.

V mé mysli se ustavičně ozývalo: „Žil jsem podle toho, co o Bohu vím. Neprohřešil jsem se proti jeho ustanovením nebo jeho povaze. Zopakoval jsem jen sen, který mi dal Bůh. A jaký je výsledek? Moji bratři mě zradili a byl jsem prodán jako otrok! Můj táta si myslí, že jsem mrtvý a nikdy do Egypta nepřijede, abychom se znovu setkali.“

Klíčovým postavením pro Josefa byli jeho bratři. Oni byli tou „silou“, která ho vhodila do podzemní kopky. Možná přemýšlel o tom, jak by všechno vypadalo jinak, kdyby byl u moci, jak mu to Bůh ukázal ve snách, ve kterých mu byla svěřena pozice autority. Jak jiné by to bylo, kdyby jeho bratři mu nepřekazili hned na začátku jeho skvělé vyhlídky na budoucnost.

Jak často slýcháváme naše bratry a sestry, jak upadají do stejné léčky, když chtějí někomu připsat vinu? Například:

„Kdyby nebylo mé ženy, mohl jsem dnes být duchovním pracovníkem. Zabránila mě v tom a pokazila tolik z toho, o čem jsem snil.“

„Kdyby nebylo mých rodičů, mohl jsem žít „normálním“ životem. Budou mi zase nadávat za to, kam jsem to až v současné době dotáhl? Proč mohou mít ostatní normální rodiče, a já ne? Pokud by se můj táta a máma nerozvedli, byl bych na tom daleko lépe ve svém vlastním manželství.“

„Kdyby nebylo mého pastora, který ve mně potlačuje dar, byl bych svoboděn a nebyl bych omezován. Zabránil mě v tom, abych naplnil své poslání v duchovní službě. Poštval proti mně lidi v církvi.“

„Kdyby nebylo mého bývalého manžela, mé děti a já bychom nebyli nyní v takových finančních problémech.“

„Kdyby nebylo té ženy v církvi, měl bych stále určitou přízeň u vedoucích. Zničila mě a zbavila mě veškeré naděje, aby si mě druzí lidé vážili, díky jejím pomluvám.“

Seznam takovýchto výčitek je nekonečný. Je snadné obviňovat ostatní za vaše určité problémy, které máte a představovat si, jak by bylo mnohem lepší, kdyby všichni tito lidé okolo vás nežili. Myslíte si, že za vaše zklamání a zranění mohou oni.

Chtěl bych zdůraznit následující: „*V žádném případě žádný muž, žena, dítě nebo ďábel vás nikdy nemůže vytrhnout z Boží vůle! Neexistuje totiž nikdo, vyjma Boha, kdo by měl ve svých rukou váš osud.* Josefovi bratři se snažili tvrdě zničit vizi, kterou Josef přijal od Boha. Mysleli si, že mu ji zcela zmařili. Řekli svými vlastními ústy: „Pojďte, zabijme ho! Pak ho vhodíme do některé cisterny.... *A uvidíme, co bude z jeho snů!*“ (1. Mj. 37:20, přepsáno kurzívou). Vyšli ho zničit. Nebyla to náhoda. Bylo to záměrné! Chtěli, aby neměl žádnou šanci na úspěch.

Myslíte si, že když jej prodali jako otroka, Bůh z nebe se podíval na Syna a Ducha svatého a řekl: „Co budeme dělat? Podívejte na to, co jeho bratři udělali. Zkazili náš plán pro Josefa. Budeme muset něco rychle vymyslet! Máme ještě nějaký rezervní plán?“

Mnoho křesťanů reaguje na krizové situace, jako kdyby se přesně tohle dělo v nebi. Vidíte jak Otec v nebesích říká Ježíši: „Ježíši, Jima vyhodili právě ze zaměstnání, protože jeho věřící spolupracovník o něm lhal. Co budeme dělat? Máme pro něho dole připravené nějaké jiné pracovní místo?“ Nebo, Ježíši, Sally je třicet čtyři a dosud se nevdala. Máš pro ní k dispozici nějaké slušné hochy? Muže, po kterém jsem chtěl, aby si ji vzal, se oženil s její nejlepší kamarádkou, která ji pomlouvala a odvrátila jeho srdce od ní.“ Zní to hloupě, přesto způsobem, kterým reagujeme na danou situaci, naznačuje, že takto přemýšlíme o Bohu.

Podívejme se, jak by se v církvích dnešní doby měl Josef. Kdyby byl jako většina z nás, víte co by udělal? Plánoval by pomstu. Zaměstnával by se takovými myšlenkami jako: „Až se mi dostanou do rukou, zabijí je! Zabijí je za to, co mi provedli. Za to mi zaplatí.“

Avšak, kdyby měl Josef ve skutečnosti tento postoj, Bůh by nechal Josefa v této podzemní kopce shnít! Protože, kdyby se dostal z tohoto vězení s takovýmto motivem, setnul by deset hlav z dvanácti izraelských pokolení. To by zahrnovalo i Judu, z jehož rodokmenu pochází Kristus.

Ano, ti, kteří takto zacházeli bezbožně s Josefem, byli patriarchové Izraele! A Bůh zaslíbil Abrahamovi, že z něho vzejde národ, jehož prostřednictvím se nakonec narodil i Ježíš! Josef se nenechal urazit a Boží plán se vyplnil v jeho životě a v životech jeho bratrů.

Mohlo to být ještě horší?

Vězení bylo pro Josefa časem tříbení, ale byla to také doba příležitostí. S Josefem tam byli dva vězni a oba dva měli dva živé a vzrušující sny. Josef jim vyložil oba dva sny s naprostou přesností. Jeden z mužů měl být propuštěn a druhý popraven. Josef poprosil toho, který měl být propuštěn, aby si na něho vzpomněl, až znovu získá u faraóna milost. Tento muž se vrátil do faraónových služeb, avšak dva roky uběhly a nedal o sobě vůbec vědět. To bylo další zklamání pro Josefa, další příležitost k tomu, aby byl uražen.

Bůh má vždycky plán

Nastala chvíle, kdy se faraónovi zdál velmi děsivý sen. Žádný z jeho kouzelníků nebo mudrců mu jej nedokázal vysvětlit. Pak se teprve stalo, že propuštěný služebník si vzpomněl na Josefa. Podělil se o to, jak Josef vyložil jeho sen a sen jeho společníka ve vězení. Josefa přivedli před faraóna a on mu řekl, co sen znamenal – že přijde hladomor – a moudře mu poradil, jak se připravit na přicházející pohromu. Faraón okamžitě povýšil Josefa na druhého nejvyššího člověka v celém Egyptě. Josef skrze svoji moudrost, kterou mu Bůh daroval, připravil celou zemi na krutý hladomor.

O trochu později, když hladomor vypukl ve všech národech, Josefovi bratři přišli do Egypta o pomoc. Pokud by měl Josef něco proti bratrům ve svém srdci, byla to ta nejpráhodnější doba, kdy jim to mohl oplatit. Mohl je vhodit do vězení na doživotí, nebo je

mučit a dokonce zabít a přesto by se mu nic nestalo, protože byl druhý nejvyšší v Egyptě. Jeho bratři se nezajímali o faraóna.

Avšak Josef jim přestal účtovat, kolik si vzali zrna. Pak dostali tu nejlepší zemi v Egyptě pro své rodiny a jedli z hojnosti země. Zkrátka, dostali ten nejlepší kraj z celé egyptské země. Josef nakonec žehnal těm, kteří ho proklínali a dělal dobře těm, kteří ho nenáviděli (viz Mt. 5:44).

Bůh věděl, co Josefovi bratři učiní předtím, než to udělají. Po pravdě řečeno, Pán věděl, co udělají předtím, než měl Josef sen, nebo předtím, než se tito chlapci narodili.

Když se podíváme o kousek dále, uvidíme, co Josef řekl svým bratrům, když se znovu všichni setkali. „Avšak netrapte se teď a nevyčítejte si, že jste mě sem prodali, neboť mě před vámi *vyslal Bůh* pro zachování života. V zemi trvá po dva roky hlad a ještě pět let nebude orba ani žeň. *Bůh mě poslal* před vámi, aby zachránil vaše potomky na zemi a aby vás zachoval při životě pro velké vysvobození. *A tak jste mě sem neposlali vy, ale Bůh...*“ (1. Mj. 45:5-8, přepsáno kurzívou).

Podívejte se na to, co říká žalmista: „Než přivolal (Bůh) na zem hlad, *než* každou hůl chleba zlomil, *vyslal už před nimi muže, Josefa, který byl prodán do otroctví*“ (Žalm 105:16-17, přepsáno kurzívou).

Kdo poslal Josefa? Jeho bratři, nebo Bůh? Ze dvou svědectví vidíme, že to byl Bůh. Josef řekl jasně svým bratrům: „Nebyli jste to vy, kdo jste mě poslali.“ Slyšte to, co Duch praví!

Jak už jsem řekl, žádný smrtelník nebo ďábel nemůže překazit Boží plán ve vašem životě. Pokud se budete držet této pravdy, vysvobodí vás to. Avšak, je tu někdo, kdo vás může dostat z Boží vůle – jste to vy sami!

Popřemýšlejte o dětech Izraele. Bůh poslal vysvoboditele, Mojžíše, aby je vyvedl z egyptského otroctví do zaslíbené země. Po roce na poušti, vedoucí byli vysláni, aby ji vyšpehovali. Vrátili se a stěžovali si. Báli se národů v této zemi, které byly větší a vojensky silnější.

Všichni lidé, kromě Jozueho a Kálefa, souhlasili s vedoucími. Lidé pocítili, jako kdyby je Bůh vyslal na smrt. Urazili se na Mojžíše a na Boha. Takto to pokračovalo asi rok. Jejich pohoršení mělo za následek, že toto pokolení nikdy nespátřilo zaslíbenou Boží zemi, kterou měli zabrat.

Mnozí lidé slouží Pánu horlivě a dostali se do těžkých situací, kvůli tomu, že s nimi špatně zacházeli bezbožní lidé a tělesní křesťané. Skutečnost je taková, že s nimi bylo *nakládáno* nespravedlivě. Avšak urazit se, znamená naplnit nepřítelův záměr, dostat vás z Boží vůle.

Pokud se nenecháte pohoršit, zůstanete v Boží vůli. Pokud se urazíte, vpadnete do zajetí nepřítele a začnete plnit jeho vůli a záměr. Vyberte si. Je mnohem prospěšnější zůstat neuražený.

Musíme pamatovat na to, že na nás nic nezaútočí, aniž by o tom Pán nevěděl, předtím než se to stane. Kdyby nás ďábel mohl zničit podle své libé vůle, vymazal by nás ze světa před dlouhou dobou, protože vášnivě nenávidí člověka. Vždy mějte na paměti tuto výzvu:

Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví *i východisko* a dá vám sílu, abyste mohli obstát (1. K. 10:13, přepsáno kurzívou).

Všimněte si, že je psáno „východisko,“ ne „nějaké východisko.“ Bůh viděl už dopředu každou nepříznivou situaci, do které se dostaneme – nezáleží na tom, jak velkou nebo malou – a měl *určitý* plán jako východisko. A ještě úžasnější věc, která vypadá jako zmaření

Božího plánu, ve skutečnosti se stává cestou k jeho naplnění, pokud zůstaneme v poslušnosti a nenecháme se urazit.

Proto si zapamatujte: Zůstaňte dále v pokoře před Bohem tak, že se neurazíte; vzepřete se ďáblu a on od vás uteče (Jakub 4:7). Vzepřete se ďáblu tak, že se neurazíte. Sen nebo vidění se vyplní pravděpodobně jiným způsobem, než si představujete, avšak jeho Slovo a jeho zaslíbení se stane skutečností. Jedinou věcí, kterou riskujeme je to, že se nenaplní kvůli naší neposlušnosti.

Další druh zrady

Nemnozí si vytrpěli něco takového jako Josef od bratří. Nebylo by to tak bolestivé, kdyby mu to udělali jeho nepřátelé. Avšak toto byli jeho bratři, jeho tělo a krev. Oni měli být těmi, kteří ho měli povzbuzovat, podporovat, bránit a pečovat o něj. Mohlo se stát ještě něco horšího, než jaké špatné zacházení musel vytrpět Josef?

*Je jedna věc, prožít odmítnutí a zlomyslnost od
bratra nebo sestry, avšak je zcela něco jiného
zakusit odmítnutí a zlomyslnost od otce.*

Můj otče, můj otče!

*Pohleď, můj otče! ...,že na mé ruce nelpí žádné zlo ani nevěrnost. Já jsem se proti tobě neprohřešil, ale ty mi ukládáš o život, chceš mi jej vzít.
1. Samuelova 24:11*

V minulé kapitole jsme viděli, jak se Josefovi bratři ho snažili zničit. Viděli jsme jakou bolest zakusil kvůli jejich zradě. Možná, že jste v podobné situaci. Možná, že vás zradili ti, kteří vám byli nejbližší: lidé od kterých jste chtěli lásku a povzbuzení.

V této kapitole se chci zmínit o trýznivější situaci, než je bratrova zrada. Je jedna věc, prožít odmítnutí a zlomyslnost od bratra, avšak je zcela něco jiného, prožít odmítnutí a zlomyslnost od otce. Když mluvím o otcích, nemyslím tím, jen přirozené otce, ale také kteréhokoliv vedoucího, kterého Bůh nad námi ustanovil. To jsou lidé, kteří by nás měli milovat, vychovávat, duchovně nás živit a pečovat o nás.

Vztah lásky a nenávisti

Pokud bychom se mohli poučit z určitého případu otce, který zradil, měli bychom se podívat na vztah mezi králem Saulem a Davidem (viz 1. Sam. 16-31). Bůh se dotkl jejich životů předtím, než se setkali, když Samuel, Boží prorok, pomazal Davida za příštího izraelského krále. David z toho musel být nadšený, když si pomyslel: Tohle je ten stejný muž, který pomazal Saule. Tak to se stanu skutečně králem!“

Vzadu v paláci zlý duch trápil Saule, protože neposlechl Boha. Ulevilo se mu jen

tehdy, když někdo hrál na harfu. Saulovi služebníci začali hledat mladého muže, který by seděl v jeho přítomnosti a sloužil mu. Jeden z králových služebníků navrhl Davida, syna Jesse. Král Saul poslal pro Davida a požádal ho, aby přišel do paláce a sloužil mu.

David si musel myslet: „Bůh začíná vyplňovat své zaslíbení skrze proroka. Získám určitě královu přízeň. To musí být vstupní pozice.“

Čas ubíhal a Davidův otec ho požádal, aby zanesl menší občerstvení svým starším bratrům, kteří bojovali s Filištínskými. Když přišel do prvních řad, David uviděl filišťánského bojovníka, Goliáše, jak se posmívá Boží armádě a dozvěděl se, že už se tak děje čtyřicet dnů. Zjistil, že král nabídl dceřinu ruku tomu muži, který porazí tohoto obra.

David přišel před krále a požádal o svolení, aby mohl bojovat. Zabil Goliáše a získal Saulovu dceru. Poté mu byla udělena přízeň u Saule a přestěhoval se do paláce, kde žil s králem. Jonatán, Saulův nejstarší syn uzavřel s Davidem věčnou smlouvu. Bůh byl s ním ve všem, k čemu ho Saul poslal a dařilo se mu. Král trval na tom, aby jídával u stolu s jeho vlastními syny.

David byl nadšený. Žil v paláci, jedl u královského stolu, vzal si královu dceru, přátelil se s Jonatánem a byl úspěšný ve všech svých výpravách. Získal si dokonce přízeň i u lidí. Poznal, jak se před ním začíná vyplňovat proroctví.

Saul si oblíbil Davida nade všechny své služebníky. Stal se mu otcem. David byl přesvědčen o tom, že ho Saul bude vychovávat a cvičit a že ho jednoho dne posadí na trůn. David se radoval z Boží věrnosti a dobroty.

Avšak v jednom dni se všechno změnilo.

Když se Saul a David vrátili z boje, bok po boku, ženy ze všech izraelských měst vyšly tancovat a zpívaly: „Saul zabil tisíce a David deseti tisíce.“ To Saule rozzuřilo a od toho dne začal Davidem pohrdat. Když hrál David na harfu, Saul se ho snažil dvakrát zabít.

Bible říká, že Saul nenáviděl Davida, protože věděl, že Bůh byl s Davidem, ale ne s ním. David byl nucen utéct, aby si zachránil život. Nevěděl kam, tak utekl na poušť.

„Co se to děje?“ David se divil. „Zaslíbení se začalo vyplňovat a nyní je zmařeno. Člověk, který mě měl vychovávat se mně snaží zabít. Co mohu dělat? Saul je Boží pomazaný služebník. Proti němu nemám šanci uspět? Je králem, Božím mužem, nad Božím národem. Proč to Bůh dopouští?“

Saul pronásledoval Davida od pouště k poušti, od jeskyně k jeskyni, zatímco ho doprovázelo tři tisíce nejlepších bojovníků. Měli jen jeden cíl: zničit Davida.

V tomto okamžiku ze zaslíbení zbyla vzpomínka. David už nežil v královském paláci, ani nejedl u královského stolu. Bydlel v opuštěných jeskyních a jedl zbytky pouštní zvěře. Nejezdil po boku krále na koni, ale honili ho muži, kteří s ním bojovali po boku. Neměl žádnou vyhřívanou postel nebo služebníky, kteří by ho obsluhovali, a ani mu nikdo neprojevoval zdvořilé úklonky na královském dvoře. Jeho manželka byla provdána za jiného muže. Poznal samotu muže, který nemá ani svoji rodnou zem.

Všimněte si toho, že to byl Bůh, a ne ďábel, kdo světil Davida do Saulovy péče. Proč to Bůh dopustil, ale i naplánoval? Proč zaslíbení Boží přízně se částečně začalo vyplňovat před Davidovými očima, aby pak najednou bylo všemu konec? To byla připravená příležitost pro Davida, aby se pohoršil – kvůli Saulovi, ale také kvůli Bohu. Všechny nezodpovězené otázky zvětšovaly pokušení pochybovat o Boží moudrosti a plánu.

Saul byl pevně rozhodnut zabít tohoto mladého muže za každou cenu, což ho ještě více roznítilo v jeho šílenství. David byl zcela zoufalý. Kněží ve městě Nob poskytli Davidovi nocleh, jídlo a Goliášův meč. Nevěděli nic o Davidově útěku od Saule a mysleli si, že byl na výjezdu od krále. Vypptávali se na Davida u Pána a nechali ho jít jeho cestou.

Když to Saul zjistil, rozzuřil se. Pozabíjel osmdesát pět Hospodinových nevinných kněží a vyvraždil celé město Nob: všechny muže, ženy, děti, pacholata, krásy, osly a ovce. Provedl nad nimi soud, nad nevinnými, který měl vykonat nad Amalechitskými. Stal se vrahem. Jak mohl Bůh vložit svého Ducha do takového člověka?

V okamžiku, když se Saul dozvěděl, že je David na poušti En gedi, poslal za ním tři tisíce bojovníků. Během této cesty zastavili, aby si odpočinuli u vchodu jeskyně, aniž by tušili, že se v ní vyzadu skrývá David. Saul si odložil plášť a lehl si vedle. David tiše vyběhl ze svého úkrytu, odřízl kus pláště a odplížil se pryč, aniž by si ho někdo všiml.

Když se Saul chystal odejít z jeskyně, David se sklonil k zemi a vykřikl na něho: „Pohleď, můj otče! Pohleď na cíp svého pláště v mé ruce!...uvaž a pohleď, že *na mé ruce nelpí žádné zlo ani nevěrnost*. Já jsem se proti tobě neprohřešil, ale ty mi ukládáš o život, chceš mi jej vzít“ (1. S. 24:11, přepsáno kurzívou).

David vykřikl na Saule: „Můj otče, můj otče!“ Lépe na vysvětlenou, křičel: „Pohleď na moje srdce! Buď mi za otce, potřebuji vůdce, který by mě cvičil, a ne mě zničil!“ Třebaže se ho Saul snažil zabít, v Davidově srdci stále hořela naděje.

Kde jsou otcové?

Tento křik jsem viděl u mnohých mužů a žen v Kristově těle. Většina z nich je mladá a mají na svých životech velké Boží povolání. Volají po otci, člověku, kterého budou následovat, který je bude milovat, podporovat a povzbuzovat. Proto Bůh řekl, že „obrátil srdce otců (vedoucích) k synům (lidem) a srdce synů k otcům, aby při svém příchodu nestihl zemi klatbou“ (Ml. 4:6).

Náš národ ztratil své otce (tatínky, vedoucí nebo služebníky) v rozmezí let 1940-1950 a v současné době se tento stav dokonce zhoršuje. Podobně jako Saul, mnoho vedoucích v našich rodinách, podnicích a církvích se zajímají jen o své cíle než o své potomky.

Díky tomuto postoji, tito vedoucí pohlíží na Boží lid jako na zdroj, který jim slouží k vyplnění jejich vize, namísto toho, aby viděli svoji vizi jako prostředek, který by sloužil lidem. Dosahují své úspěšné vize za cenu zničených životů a otřesených lidí. Spravedlnost, milosrdenství, čistota a láska jsou zkompromitovány za cenu úspěchu. Rozhodují se podle peněz, nových přírůstků do církve a výsledků.

To je samozřejmě vstupní branou pro takové chování, které musel vytrpět David – konec konců, Saul měl ochraňovat království. Pro některé vedoucí je tento typ chování přijatelný, protože se snaží šířit evangelium.

Kolik vedoucích se jen zbavilo svých podřízených kvůli své domýšlivosti? Proč jsou tito vedoucí domýšliví? Protože neslouží Bohu, slouží své vizi. Podobně jako Saul jsou ve svém povolání nejistí a to se stává příčinou žárlivosti a pýchy. Vidí určité hodnoty v lidech, kteří jsou zbožní a jsou ochotni tyto lidi využívat tak dlouho, jak jim to přináší užitek. Saul byl rád, že se Davidovi ve všem dařilo až do chvíle, dokud v něm nezačal vidět hrozbu. Potom Davida vyřadil a hledal důvod, jak by ho zničil.

Mluvil jsem s mnoha mladými muži a ženami, kteří toužili po zodpovědnosti. Chtěli se podřídit nějakému vedoucímu, který by je vedl. Cítili se izolováni a sami. Hledali někoho, kdo by jim byl za otce. Avšak Bůh dopustil, aby prožili odmítnutí. Bylo tomu tak, protože Bůh v nich chtěl udělat to, co učinil v Davidovi. Poslouchejte pozorně, co Duch říká.

David se zajímal o to, proč Saul věřil tomu, že byl vzpurný a zlý. David zkoumal své srdce a říkal si: „Co zlého jsem udělal? Proč se Saul tak rychle najednou postavil proti mně?“ Proto vykřikl: „Někdo mě povzbuzoval k tomu, abych tě zabil, avšak já jsem řekl: ‚ne‘. Odřízl jsem jen kus tvého pláště, tak by si poznal a viděl, že *na mé ruce nelpí žádné zlo ani nevěrnost*“ (viz 1. Sam. 24:11). David si myslel, že kdyby mohl dokázat svoji lásku k Saulovi, Saul by ho znovu přijal a proroctví by se vyplnilo.

Lidé, které odmítl otec nebo vedoucí, mají sklon svalovat všechnu vinu na sebe. Jsou uvězněni mučivými myšlenkami „Co jsem udělal?“ a byla v mém srdci nějaká nečistota?“ Rádi by věděli, kdo popudil srdce vedoucího proti nim?“ Potom se neustále snaží dokázat svoji nevinnu svým vedoucím. Myslí si, že pokud dokáží svoji věrnost a vyváženost, budou přijati. Bohužel, čím více se snaží, tím více jsou odmítáni.

Kdo mě pomstí?

Saul uznal Davidovu dobrotu, když poznal, že mohl zabít, ale nezabil. Potom tedy on a jeho lidé odjeli. David si musel pomyslet: „Nyní mě král opět uvede na stejné místo jako dříve. Nyní se vyplní proroctví. Vidí určitě moji upřímnost a bude se ke mně chovat lépe.“

Ne tak rychle Davide. Po určité době lidé oznámili Saulovi, že se David skrýval na Hachilašské vysočině. Saul ho znovu začal pronásledovat se stejnými tři tisíci vojáky. Jsem přesvědčen o tom, že to Davida přivedlo do naprosté zoufalosti. Uvědomil si, že to nebylo nedorozumění, ale že se Saul záměrně snažil zničit jeho život, aniž by k tomu měl důvod. Jak odmítnutý se musel cítit. Saul věděl, že David proti němu nic zlého neobmýšlel, avšak přesto ho pronásledoval.

David spolu s Abizaiem vnikli do Saulova tábora. Ani jedna stráž je nespátřila, protože Bůh na všechny z nich uvedl hluboký spánek. Tito dva muži se proplížili kolem celé armády až na místo, kde spal Saul.

Abizai úpěnlivě prosil Davida. „Bůh ti dnes vydal do rukou tvého nepřítele. Teď dovol, ať ho jedinou ranou přirazím kopím k zemi, druhé rány *nebude třeba*.“ (1. Sam. 26:8).

Abizai měl skutečně dobré důvody k tomu, proč si myslel, že mu David dovolí zabít Saule.

Za prvé, Saul zavraždil osmdesát pět nevinných kněží a jejich rodiny – chladnokrevně!

Za druhé, vyjel z třítisícovou armádou, aby zabil Davida a jeho stoupence. Pokud nezabiješ nepřítele jako první, Abizai se domníval, určitě tě zabije. Je to sebeobrana. Každý soud by to dovolil!

Za třetí, Bůh prostřednictvím Samuele pomazal Davida jako dalšího krále. David si mohl činit nároky, pokud nechtěl, aby byl zabit, aniž by se vyplnilo proroctví.

Za čtvrté, Bůh uvedl na tuto velkou armádu hluboký spánek, aby David a Abizai mohli jít přímo k Saulovi. Proč to navíc Bůh učinil? Abizai měl dojem, že Davidovi se už nikdy nenaskytne taková příležitost?

Všechny tyto důvody zněly dobře. Měly smysl a Davida povzbuzoval další bratr. Kdyby David byl v té chvíli jen trochu uražený, dovolil by Abizaiovi, aby probodl kopím Saula k zemi a pocítil by plné zadostiučinění.

Poslechněte si Davidovu odpověď: „Neodpravuj ho! Vždyť kdo vztáhne ruku na Hospodinova pomazaného a zůstane bez trestu? ...jakože živ jest Hospodin, jistě jej Hospodin zasáhne; buď nadejde jeho den, kdy zemře, anebo odejde do boje a bude smeten. Chraň mě však Hospodin, abych vztáhl ruku na Hospodinova pomazaného“ (1. Sam. 26:9-11, přepsáno kurzívou).

David nechtěl zabít Saule, i když zavraždil nevinné lidi a chtěl zničit i Davida. David se nechtěl mstít, ale odevzdal to do Božích rukou.

Bylo by ovšem snazší ukončit to hned v tu chvíli, právě tam; bylo by to celkově jednodušší jak pro Davida, tak pro izraelský lid. Věděl, že národ byl jako ovce bez pastýře. Věděl, že je jako vlk Saul zneužíval svými sobeckými touhami. Bylo pro něho těžké se obhajovat, ale ještě těžší nevysvobodit lidi z rukou rozběsněného krále. David se takto rozhodl, i když věděl, že jediným Saulovým potěšením byla myšlenka, jak by ho zabil.

David dokázal, že má čisté srdce, když ušetřil Saule poprvé. Přesto když měl David i druhou příležitost, aby zabil Saule, nedotkl se ho. Saul byl pomazaný Hospodinův a David ho vydal k soudu do Božích rukou.

Kolik lidí má v dnešní době srdce jako David? V současnosti se nezabýváme fyzicky pomocí mečů, ale bojujeme proti sobě jiným typem meče – jazykem. „V moci jazyka je život i smrt...“ (Př. 18:21).

Církev se štěpí, rodiny se rozdělují, manželství se hrouť a láska mizí pod prudkým náporům slov, která zraňují a ničí. Když jsme pak zraněni od přátel, rodiny a vedoucích,

vychází z nás ostrá slova, kvůli naší hořkosti a hněvu. Přestože můžeme být v právu, naše motivy nejsou v pořádku.

Přísluví 6:16-19 říká, že ohavností Hospodinu je ten, kdo šíří lži a vyvolává mezi bratry sváry. Když něco ustavičně opakujeme s úmyslem oddělit se, nebo poškodit vztahy či pověst – i kdyby to byla pravda – pro Boha je to stále velkou urážkou.

Používá mě Bůh, když vyrazuji hříchy mého vedoucího?

Sedm let jsem sloužil na plný úvazek jako pomocník a pastor mládeže, předtím než mě a moji ženu Bůh přivedl do současné služby. Když jsem byl pastorem mládeže, byl tam jakýsi člověk, který mě neměl rád a ani se mu nelíbilo poselství, které jsem kázal. Nijak by mi to nevadilo, kdyby tento člověk nebyl mým vedoucím.

Věřil jsem, že mi Bůh řekl, abych kázal mladým lidem hutné slovo o svatosti a smélosti a jeho syn byl v mé skupině.

Srdce tohoto mladého muže bylo usvědčeno. Jednoho dne nás navštívil a plakal. Byl rozzlobený, že životní styl v jeho rodině neodpovídal tomu, k čemu jsem ho vyzýval a také další mladé lidi.

Zdalo se, že incident a další osobní konflikty přiměly jeho otce, aby se mě snažil zbavit. Chodil k hlavnímu pastorevi, aby ho rozhněval proti mně tak, že mě falešně obviňoval. Potom šel za mnou a říkal mi, jak je hlavní pastor nade mnou pohoršen, ale že on stojí při mně. Mezi vedoucími sboru občas zazněly kritické poznámky nejrůznějšího druhu, ale žádná, která by se týkala moji služby, avšak stejně se mnou souhlasili. Usmíval se na mě, avšak chtěl mě ve skutečnosti zničit.

Několik členů mládeže mi řeklo, že slyšeli, že budu vyloučen. Tyto zprávy rozšiřoval tento mladý člověk, ani ne ze zlomyslnosti, ale neustále to opakoval proto, protože to slyšel ve své rodině. Byl jsem rozzlobený a zmatený. Šel jsem za tím člověkem a on přiznal, že to řekl, avšak sdělil mi, že opakoval pouze to, co řekl hlavní pastor.

Měsíce ubíhaly a připadalo mi, že se situace vůbec nezklidnila. Podářilo se mu dokonce mezi mnou a hlavním pastorem přerušit všechny styky. Nebyl jsem jediným případem, ale choval se tak ke všem pastorům, které neměl v oblibě.

Moje rodina byla pod neustálým tlakem, neboť jsme nevěděli, zda-li v církvi zůstaneme, nebo nás vyloučí. Koupili jsme dům, moje žena otěhotněla a neměli jsme kam jít. Nechtěl jsem se poohlížet po jiném místě ke službě, protože jsme věřil, že nás do této církve přivedl Bůh a neměl jsem připravený žádný „plán B“.

Moje žena se z toho téměř nervově zhroutila. „Miláčku, já vím, že tě vyhodí. Každý mi říká, že ano.“

„Nenajali si mě a nemohou mě vyhodit bez Božího souhlasu,“ odpověděl jsem jí. Myslela si, že chci popřít skutečný stav věcí a prosila mě, abych odešel.

Nakonec začaly kolovat zprávy, že bylo rozhodnuto, že mě vyloučí. Hlavní pastor oznámil církvi, že v mládeži nastanou změny. V té době jsem neměl dosud možnost, abych s ním mluvil osobně o sporu mezi mnou a mým vedoucím. Bylo dohodnuto, že se s ním a s mým vedoucím setkám příští den. Bůh mě velmi zdůraznil, abych se neobhajoval.

Když jsem se setkal s mým pastorem, překvapilo mě, že sedí ve své kanceláři sám. Podíval se na mě a řekl: „Johne, Bůh tě poslal do této církve. Nedovolím, abys odešel.“

Ulevilo se mi. Bůh mě ochránil v poslední chvíli. „Co proti tobě člověk má?“ zeptal se mě. „Prosím tě, jdi za ním a urovnejte ten spor mezi sebou.“

Krátce po tomto setkání se mi do rukou dostalo písemné rozhodnutí mého vedoucího ohledně služby, kterou jsem zastával. To odhalilo jeho skutečné motivy. Byl jsem připraven, že to ukáží mému pastorevi.

V ten den jsem padl na podlahu a modlil jsem se čtyřicet pět minut a snažil jsem se překonat nepříjemný pocit, který jsem měl. Bez přestání jsem opakoval: „Bože, tento muž

se choval nečestně a bezbožně. Musí být odhalen. Je ničivou částí této služby. Musím říct pastorovi o tom, jaký skutečně je!“

Ospravedlnil jsem si své úmysly, odhalit ho. „Všechno o čem píšu, je skutečné a zapsané v dokumentech, nejsou to emoce. Pokud v tom bude pokračovat, jeho bezbožnost nakazí celou církev.“

Nakonec jsem zklamaně vybleptnul: „Bože, nechceš po mě, abych vyzradil, jaký skutečně je?“

Když jsem řekl tato slova, Boží pokoj zaplavil mé srdce. Zavrtěl jsem v úžasu hlavou. Věděl jsem, že Bůh nechtěl, abych s tím něco dělal, tak jsem ten papír zahodil. Když jsem se po určitém čase podíval na tuto příhodu objektivněji, uvědomil jsem si, že jsem se chtěl spíše pomstít, než abych ochránil někoho v této službě. Zdůvodnil jsem si to tak, že moje důvody byly nesobecké. Byl jsem v právu, ale mé motivy nebyly v pořádku.

Čas ubíhal a jednoho dne, když jsem se modlil před budovou církve, předtím než mi začala pracovní doba, tento člověk přijel k církvi. Bůh mě přiměl, abych šel k němu a pokořil se. Okamžitě jsem se vzepřel. „Ne, Pane, měl by za mnou přijít nejprve on. On způsobil všechny tyto problémy.“

Modlil jsem se, ale Pán mě pudil k tomu, abych za ním okamžitě přišel a pokořil se. Věděl jsem, že to byl Bůh. Zatelefonoval jsem mu z moji kanceláře a vstoupil jsem do jeho kanceláře. Avšak, co a jak jsem řekl, bylo zcela odlišné od toho, jak jsem se mu to chystal říct, kdyby v této věci se mnou takovým způsobem nejednal Bůh.

Ve vší upřímnosti jsem ho poprosil o odpuštění. „Kritizoval jsem vás a soudil jsem vás,“ vyznal jsem mu svůj hřích.

Obměkčilo ho to a pak jsme spolu mluvili alespoň jednu hodinu. Od té chvíle na mě přestal útočit, i když měl nevyřešené problémy s dalšími pastory.

O šest měsíců později, když jsem sloužil v jiné zemi, všechno zlé, co způsobil tento člověk, vyšlo před hlavním pastorem najevo. Mě se to vůbec netýkalo, kromě pastorů v dalších služebnostech. To, co dělal, bylo ve skutečnosti daleko horší, než to, o čem jsem věděl. Byl okamžitě propuštěn.

Přišel soud, ale ne z mé strany. Stejná věc, kterou se mi snažil udělat, se stala jemu. Avšak, když se mu to stalo, nebyl jsem z toho vůbec šťastný. Bylo mě ho a jeho rodiny líto. Rozuměl jsem jeho bolesti: Prožil jsem tu stejnou věc, když jsem byl vydán na milost a nemilost do jeho rukou.

Protože jsem mu odpustil před půl rokem, miloval jsem ho o to více a nepřál jsem mu to. Kdyby byl propuštěn o rok dříve, když jsem byl na něho rozhněvaný, měl bych z toho radost. Věděl jsem pak, že jsem skutečně vysvobozen z pohoršení, se kterým jsem tak zápasil. Pokora a odmítnutí se mstít, byly příčinou toho, proč jsem unikl z vězení urážky.

O rok později jsem ho potkal na letišti. Přemohla mě Boží láska. Běžel jsem k němu tam, kde stál a objal jsem ho. Měl jsem skutečnou radost, když mi řekl, že se měl dobře. Kdybych k němu tenkrát nepřišel a nepokořil se o několik měsíců dříve v jeho kanceláři, nebyl bych schopen se mu podívat do očí na letišti. Uplynulo několik let, co jsem ho naposledy viděl, avšak cítím k němu lásku a upřímnou touhu, aby žil v Boží vůli.

David byl moudrý, když nechal soud na Bohu. Možná se zeptáte: „Koho si Bůh použil v soudu nad jeho služebníkem Saulem?“ Filištínské. Saul společně s jeho syny zemřeli v boji. Když se o tom dozvěděl David, neměl z toho žádnou radost. Truchlil.

Jakýsi muž se chlubil Davidovi, že zabil Saule. Doufal, že touto zprávou si získá jeho přízeň, avšak bylo tomu naopak. „Jak to, že ses nebál vztáhnout ruku a zahubit Hospodinova pomazaného?“ David se zeptal. Poručil, aby ho pak zabili (viz 2. Sam. 1:14-15).

David pak složil píseň pro judský lid, aby zpívali na počest Saule a jeho synů. Prikázal lidem, aby o tom nemluvili na ulicích ve filišťánských městech, aby se nepřítel neradoval. Prohlásil, že na místě, kde byl zabit Saul, nebude nikdo sázet ani sklízet obilí. Svolal

všechn Izrael, aby plakali nad Saulem. Toto není srdce zraněného člověka. Uražený člověk by řekl: „Dostal to, co si zasloužil!“

David však zašel ještě dál. Nezabil zbývající Saulovu rodinu. Namísto toho jim prokázal milosrdenství. Dal jim zemi a jídlo a udělil jim místo u královského stolu. Chová se takto uražený člověk?

Ačkoli byl odmítnut tím, kdo mu měl být za otce, zůstal mu věrný i po Saulově smrti. Je snadné být věrný vedoucímu nebo otci, kterého máte rádi, ale co ten, který vás chce zničit? Budeš mužem nebo ženou podle Božího srdce, nebo se budeš snažit pomstít sám sebe?

*Spravedlivé je, když Bůh pomstí své
služebníky. Nespravedlivé je, když se Boží
služebníci snaží pomstít sami sebe.*

Jak se rodí duchovní tuláci

*„Chraň mě Hospodin, abych se dopustil něčeho
takového na svém pánu, na Hospodinově pomazaném, a
vztáhl na něho ruku. Je to přece Hospodinův
pomazaný!“ Těmi slovy David své muže zarazil a
nedovolil jim povstat proti Saulovi.
1. Samuelova 24:7-8*

V minulé kapitole jsme viděli, jak s Davidem zacházel nečestně muž, o kterém doufal, že by mu mohl být za otce. David se snažil porozumět tomu, kde udělal chybu. Co udělal, že se Saul postavil ve svém srdci proti němu, a jak by mohl znovu získat jeho přízeň? Dokázal svoji věrnost tím, že ušetřil Saulův život, i když ho Saul směle pronásledoval.

Vykřikl na Saule, zatímco měl sklopenou hlavu k zemi: „Uvaž a pohleď, že na mé ruce nelpí žádné zlo ani nevěrnost. Já jsem se proti tobě neprohřešil...“

Když David prokázal svému vůdci svoji věrnost, jeho mysl se uklidnila. Později se dozvěděl mnohem skličující zprávy: Saul znovu zatoužil, že ho zničí. Avšak David odmítl vztáhnout ruku na toho, který ho chtěl připravit o život, i když Bůh uvedl na jeho armádu hluboký spánek a poslal s ním společníka, který ho prosil, aby Saule zabil. David však vnímal, že spící armáda sloužila jinému záměru – byla to zkouška jeho srdce.

Bůh chtěl vědět, zda-li David zabije, aby ustanovil své království po Saulovi, anebo dovolí Bohu, aby upevnil jeho trůn ve spravedlnosti na věky věků.

Nechtějte sami oplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán‘ (Řím. 12:19).

Spravedlivé je, když Bůh pomstí své služebníky. Nespravedlivé je, když Boží služebníci se snaží pomstít sami sebe. Saul byl mužem, který se snažil pomstít sám sebe. Pronásledoval Davida, čestného muže, čtrnáct let, zavraždil nevinné kněze a jejich rodiny.

Když stál David nad spícím Saulem, procházel velmi důležitou zkouškou. Ta měla odkrýt, zda-li David má stále šlechetné srdce pastýře nebo nejisté, tak jako měl Saul. Zůstane mužem podle Božího srdce? Je to ovšem daleko snazší, když převezmeme situaci do vlastních rukou, než abychom raději čekali na spravedlivého Boha.

Bůh zkouší své služebníky v poslušnosti. Přivede nás úmyslně do situací, kde jsou měřítko křesťanství a společnosti taková, abychom si ospravedlnili naše jednání. Dovolí ostatním, především těm, kteří jsou kolem nás nejbližší, aby nás povzbuzovali k tomu, abychom obhajovali sami sebe. Možná si i myslíme, že budeme ušlechtilí a ochráníme druhé tak, že pomstíme sami sebe. Avšak toto není Boží cesta. Takto se lidé chovají podle světské moudrosti. Je to pozemské a tělesné.

Když přemýšlím o příležitosti, když jsem měl možnost zkompromitovat svého vedoucího, vzpomínám si, že jsem zápasil s myšlenkou, že by mohl zranit ostatní, pokud by nebyl odhalen. Myslel jsem si: „Říkám jen pravdu. Pokud jí neřeknu, jak to všechno skončí?“ Ostatní mě také povzbuzovali, abych ho usvědčil.

Dnes však vím, že to byl Bůh, kdo mě poslal písemnou zprávu, která by ho zkompromitovala, z určitého důvodu – aby mě zkusil. Zachovám se stejně jako muž, který mě chtěl zničit? Nebo dovolím, aby Bůh odsoudil, nebo omilostnil toho člověka, pokud činil pokání?

Jak může Bůh použít zkažené vedoucí?

Mnozí lidé se ptají: „Proč Bůh svěřuje lidi pod vedení vedoucích, kteří dělají vážné chyby, anebo jsou někteří z nich dokonce bezbožní?“

Podívejte se na Samuelovo dětství (viz 1. Sam. 2-5). Bůh – ne ďábel – byl tím, kdo přivedl tohoto mládence do služby ke zkaženému knězi Elímu a k jeho dvěma bezbožným synům, Ofnimu a Fínesovi, kteří byli taktéž kněžími. Tito muži byli velmi bezbožní. Znevažovali oběti, které přinášeli lidé k Hospodinu a smilnili s ženami, které přicházeli ke stánku úmluvy.

Dovedete si představit, kdybyste sloužili služebníkově, který by žil takovým životem? Služebníka, který byl tak necitlivý k duchovním věcem, že nebyl schopen rozpoznat ženu, která se modlila a obvinil ji z toho, že byla opilá! Byl tak tlustý, až ho tíha jeho vlastního těla tlačila k zemi. Byl tak lhostejný, že nezakročil, pokud šlo o jeho syny, kteří byli ustanoveni jako vedoucí a smilnili přímo v církvi.

Většina křesťanů by se v současné době urazila a začala by hledat jinou církev a vyprávěla by ostatním, jak museli snášet bezbožný životní styl jejich bývalého pastora a jeho vedoucích. Avšak uprostřed takové korupce se mi líbí zpráva o tom, co dělal mladý Samuel: „Mládenec Samuel vykonával službu Hospodinovu pod dohledem Elího“ (1. Sam. 3:1).

Avšak korupce měla své následky: „V těch dnech bylo Hospodinovo slovo vzácné, prorocké vidění nebylo časté“ (1. Sam. 3:1). Zdálo se, že se Bůh od společenství Izraele velmi vzdálil. Boží svíce v chrámu Páně vyhasínala. Začal však Samuel kvůli tomu hledat jiné

místo ke službě? Šel ke starším, aby vyhradil bezbožnost Elího a jeho synů? Svolal komisi, aby vyhodili Elího a jeho syny z pastýřského místa? Ne, sloužil Pánu!

Bůh tam Samuele povolal a on nebyl odpovědný za chování Elího a jeho synů. Nebyl jim přidělen proto, aby je soudil, ale aby jim sloužil. Věděl, že Elí byl Boží služebník, a ne jeho. Věděl, že Bůh je dostatečně mocný, aby si udělal ve svém království pořádek.

Děti nenapravují rodiče. Avšak je povinností rodičů vychovávat a napravovat své děti. Měli bychom se zabývat tím, že budeme napomínat ty, které nám Bůh svěřil, abychom je vychovávali. Toto je naše zodpovědnost. Ti, kteří jsou na stejné úrovni jako my, bychom měli povzbuzovat a napomínat jako bratry. Avšak v této kapitole, tak jako v minulé, mluvíme o naší reakci k těm, kteří jsou našimi vedoucími.

Samuel sloužil Božímu služebníkově jak nejlépe mohl, aniž by ho soudil nebo se ho snažil napravit. Samuel vyslovil jenom jedno slovo napomenutí, a to tehdy, když za ním Elí přišel a zeptal se ho, jaké proroctví mu Bůh sdělil minulou noc. Ale i kdyby, nebylo to konec konců slovo napomenutí od Samuele, ale od Boha. Kdyby se více lidí chovalo podle této pravdy, naše církve by dnes vypadaly jinak.

Církve nejsou samoobsluhy

Dnešní muži a ženy odchází z církve snadno, pokud vidí něco v nepořádku u vedoucích. Možná je to způsob, kterým pastor vybírá sbírky. Možná je to způsob, kterým jsou peníze utraceny. Pokud se jim nelíbí, co pastor káže, odchází. Je nepřístupný, nebo je až příliš všední. Takovýchto věcí může být mnoho. Namísto toho, aby čelili těžkostem a uchovali si naději, utíkají tam, kde se zdá, že není žádný konflikt.

Zaujměte k tomu přímý postoj: Ježíš je jediný dokonalý pastor. Proč tedy utíkáme z problémů v Americe, namísto toho, abychom jim čelili a řešili je? Pokud v těchto sporech narazíme hlavou o zeď, obvykle odcházíme uraženi. Někdy říkáme, že naši prorockou službu nikdo nepřijal. Pak chodíme z církve do církve a hledáme místo, kde je bezchybné staršovstvo.

Když píšu tuto knihu, byl jsem členem pouze dvou církví ve dvou různých státech za posledních čtrnáct let. Měl jsem více než dvě – vlastně mnoho příležitostí –, abych se urazil kvůli mým vedoucím (většinou jsem si to zavinil sám díky své vlastní chybě nebo nezralosti). Měl jsem nesčetněkrát příležitost k tomu, abych starší kritizoval anebo soudil – odchod však nebyl řešením. Jednoho dne uprostřed velmi složité situace ke mně Pán promluvil z jednoho verše v Písmu. Řekl: „Toto je způsob, kterým odejdeš z církve“:

S radostí vyjdete a *budete vedeni v pokoji* (Iz. 55:12, přepsáno kurzívou).

Většina lidí však takovým způsobem z církve neodchází. Myslí si, že církve jsou jak samoobsluhy; že si vezmou a vyberou jen to, co se jim líbí! Cítí se svobodní jen po tu dobu, co nejsou žádné problémy. Toto však nesouhlasí s tím, co učí Bible. Vy nejste těmi, kteří si vybírají, do které církve půjdete. To dělá Bůh! Bible neříká: „Ale Bůh dal tělu údy a každý *z nich si vybral úkol, tak jak chtěl*.“ Říká však: „Ale Bůh dal tělu údy a *každému z nich určil úkol, jak sám chtěl*“ (1. Kor. 12:18, přepsáno kurzívou).

Pamatujte na to, že pokud jste v místě, kde vás chce mít Bůh, ďábel se vás bude snažit urazit a dostat vás odtamtud pryč. On chce vykořenit muže a ženy z míst, kde je Bůh postavil.

Pokud se mu podaří vás dostat ven, uspěje ve svých plánech. Pokud se nenecháte urazit, ani v tom největším konfliktu, překazíte jeho plány.

Kritický sebeklam

Můj pastor patřil mezi nejlepší kazatele v Americe. Když jsem poprvé navštívil tuto církev, seděl jsem s pusou otevřenou dokořán v Boží bázni poté, co jsem uslyšel biblické vyučování z jeho úst.

Jak čas ubíhal, poněvadž jsem sloužil pastorovi, byl jsem mu dostatečně nablízku, abych viděl jeho chyby. Zeptal jsem se na některé z jeho rozhodnutí v jeho službě. Začal jsem k němu mít kritický a umíněný postoj a urazil jsem se. Kázal a já jsem cítil, že mi to nedává žádnou inspiraci ani pomazání. Jeho kázání mě přestalo uspokojovat.

Zdalo se, že další pár, kteří byli našimi přáteli a také byli v učitelském sboru, pocítili stejnou věc. Bůh je vyslal z církve a začali svoji vlastní službu. Zeptali se nás, jestli bychom, nechtěli jít s nimi. Věděli o tom, jak bojujeme. Povzbuzovali nás, abychom pokračovali v našem povolání. Řekli nám všechno o tom, v čem tento pastor, jeho žena a další vedoucí nejednali správně. Litovali jsme se navzájem, cítili jsme se naprostou beznadějí a uvědomili jsme si, že jsme v pasti.

Měli jsme dojem, že jím skutečně jde o naše dobro. Avšak náš rozhovor jen roznítil další oheň nespokojenosti a pohoršení. V Příslaví 26:20 je psáno: „Není-li už dřevo, uhasne oheň, není-li klevetník, utichne svár.“ To co nám sdělili, bylo možná pravdivé, avšak v Božích očích zlé, protože to ještě více popudilo nás i je, abychom se urazili.

„Víme, že jsi Boží muž,“ řekli mi. „To je ten důvod, proč máš na tomto místě problémy.“ Znělo to dobře.

Moje žena a já jsme řekli jeden k druhému: „Tak to je. Dostali jsme se do svízelné situace. Potřebujeme se z ní dostat ven. Tento pastor a jeho žena nás milují. Budou nás dál vést. Lidé v této církvi přijmou nás a službu, do které nás Bůh povolal.“

Odešli jsme z naší domovské církve a začali jsme navštěvovat církev, kterou vedl tento pár., avšak jen na několik měsíců. Přesto jsme si mysleli, že jsme utekli z problému a všimli jsme si, že je to pro nás stále boj. V našich duších jsme se neradovali. Svazoval nás strach z toho, co jsme před chvílí opustili. Zdalo se, že všechno, co jsme dělali, bylo nucené a nepřirozené. Nemohli jsme nějak najít proud Ducha. Pak i náš vztah s novým pastorem a jeho ženou ochladl.

Nakonec jsem poznal, že bychom se měli vrátit do naší domovské církve. Když jsme tak učinili, okamžitě jsme poznali, že jsme se vrátili do Boží vůle, ačkoli se zdálo, že budeme lépe přijati někde jinde.

Potom mě Bůh vyděsil. „Johne, nikdy jsem ti neřekl, aby si odešel z této církve. Odešel si, protože si se urazil!“

Tohle nebyla chyba pastora a jeho ženy, kteří odešli, ale naše. Porozuměli našemu zklamání a snažili se vyřešit stejný problém ve svých srdcích. Když jste z Boží vůle, nebudete požehnáním ani pomocí v žádné církvi. Když jste mimo Boží vůli, dokonce i dobré vztahy se zhortí. Byli jsme mimo Boží vůli.

Uražení lidé často reagují na určitou situaci a dělají věci, které se zdají být správné, ačkoli nejsou inspirováni Bohem. Nejsme povoláni reagovat, ale jednat.

Pokud Boha posloucháme, hledali jsme ho a nemluví k nám, pak víte jaká je odpověď? Chce nám asi říct: „Zůstaň tam, kde jsi. Neměň to.“

Když někdy cítíme tlak, hledáme slovo od Boha, které by nám přineslo úlevu. Avšak Bůh nás přivádí do těchto nepříjemných ohnivých zkoušek, aby nás pročistil, posílil a nechal nás dozrát, ne aby nás zničil!

Během jednoho měsíce jsem měl možnost se setkat s pastorem z moji původní církve. Činil jsem pokání z kritiky a z toho, že jsem byl vzpurný. Odpustil mi laskavě. Náš vztah se zlepšil a vrátila se mi radost do srdce. Začal jsem okamžitě přijímat pastorovu službu z kazatelny a zůstal jsem v této církvi po několik dalších let.

Ti, kteří jsou zasazeni, pokvetou

Bible říká v Žalmu 92:14: „Ti, kdo v domě Hospodinově jsou *zasazeni, kvěsti budou* na nádvořích našeho Boha“ (přepsáno kurzívou).

Všimněte si, že pokvetou ti, kteří jsou „zasazeni“ v Hospodinově domě. Co se stane rostlině, kterou přesadíte každé tři týdny? Většina z vás ví, že její kořeny zeslábnou a nebude kvést, ani se jí bude dařit. Pokud jí budete neustále přesazovat, rostlina zemře na šok!

Mnozí lidé chodí z církve do církve, ze služebního týmu do služebního týmu a snaží se uplatnit svoji službu. Pokud je Bůh nepřivede do místa, kde nejsou povzbuzování a uznávání, velmi snadno se urazí. Pokud nesouhlasí se způsobem, kterým se něco dělá, uráží se a odchází. Potom svalují vinu na vedoucí sboru. Jsou slepí a nevidí své vlastní chyby ve svém charakteru a neuvědomují si, že Bůh je chtěl pročistit a nechat je dozrát skrze tyto stresové situace.

Učme se z příkladů, které Bůh poskytuje prostřednictvím rostlin a stromů. Když někde zasadíte ovocný strom, musíte čelit lijákům, horkému slunci a větru. Pokud by mladý strom mohl mluvit, řekl by: „Prosím, vysaďte mě odtud! Zasaďte mě tam, kde není takové vedro nebo větrné bouře!“

Pokud by zahradník poslechl strom, spíše by mu uškodil než pomohl. Stromy snášejí horké slunce a lijáky tak, že jejich kořeny rostou hlouběji. Nepříznivé podmínky, kterým čelí se nakonec stávají zdrojem velké stability. Drsnost nevlídného prostředí, které je obklopuje, způsobuje, že hledají jiný zdroj života. Jednoho dne přijdou na to, že ani největší větrná bouře nemůže ovlivnit jejich schopnost nést ovoce.

Žijí na Floridě, kde se velmi pěstuje citrusové ovoce. Většina Floriďanů ví, že čím je studenější zima pro stromy, tím sladší jsou potom pomeranče. Kdybychom se tak rychle nevzdávali při duchovním protivenství, naše kořeny by měly šanci zesílit a vyrůst do hloubky a nesli bychom více ovoce, které by bylo sladší v Božích očích a chutnější pro Jeho lid! Byli bychom zralejšími stromy, ve kterých má Bůh zalíbení, než těmi, které budou vykořeněny pro nedostatek ovoce (Lukáš 13:6-9). Neměli bychom utíkat před problémovými situacemi, do kterých nás přivedl Bůh, abychom dozráli.

Žalmista David, který byl inspirován Duchem svatým, ukázal, jak na sebe velmi úzce navazují urážka, Boží zákon a náš duchovní růst. Napsal do 1. Žalmu:

Blaze muži...(který) si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne v noci (1:1-2).

Potom v Žalmu 119:165 nám podává hlubší pohled na lidi, kteří milují Boží zákony.

Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné *urážky* (Bk. přepsáno kurzívou).

Verš 3 v 1. Žalmu mluví posléze o osudu takového člověka.

Je jako *strom* zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří (přepsáno kurzívou).

Jinými slovy, věřící, který si vyvolí to, že bude raději mít potěšení v Božím Slově uprostřed protivenství, takový se vyhne urážce. Takový člověk bude jako strom, jehož kořeny sahají hluboko až tam, kde mu Duch dá sílu a občerství ho. Začne vážit z Hospodinovy studnice hluboko ve svém duchu. To mu pomůže k větší zralosti, až do místa, kde se protivenství stane katalyzátorem jeho ovoce. Aleluja!

Nyní se podíváme podrobněji na Ježíšův výklad v podobenství o rozséváči.

A podobně ti, kteří jsou osíváni na skalnaté půdě, jsou tito: Jakmile to slovo uslyší, hned ho s radostí přijímají, ale nemají v sobě kořen a jsou nestálí. Když potom kvůli tomu slovu nastane soužení nebo pronásledování, *hned se poboršují* (Marek 4:16-17, přepsáno kurzívou).

Pokud jednou opustíte místo, které pro vás Bůh vybral, vaše kořeny zakrní. Příště bude pro vás snazší utéci před protivenstvím, protože jste *nebyli* důkladně zakořeněni. Přestanete navštěvovat místo, kde máte nepatrnou nebo žádnou sílu, abyste vydrželi strádání a pronásledování.

Pak se z vás stává duchovní domýšlivý tulák, který se toulá od místa k místu a bojí se ostatních, kteří by mu mohli ublížit. Zmrzačený a neschopný přinést pravé duchovní ovoce, zápasíte se soběstředným životem a uspokojujete sami sebe se zbytky ovoce někoho jiného.

Podívejte se na Kaina a Ábela, první Adamovy syny. Kain přinesl Hospodinu oběť ze skutků svých vlastní rukou, ovoce z jeho vinice. Musel na tom velmi tvrdě pracovat. Musel vyčistit zemi od kamenů, pařezů a dalších sutin. Musel orat a obdělávat půdu. Musel zasévat, zalévat, hnojit a ochraňovat úrodu. Musel vložit mnoho úsilí do služby Bohu. Avšak byla to jeho vlastní oběť než poslušnost, pokud jde o Boží cestu. Symbolizovalo to Boží uctívání z vlastní síly a schopnosti než z Boží milosti.

Na druhou stranu Ábel přinesl oběť poslušnosti, prvorozené z jeho stáda s jeho tukem. Nepracoval tvrdě jako Kain, aby mohl mít ovoce, ale aby to bylo pro něho milé. Oba dva bratři slyšeli, jak jejich matka a otec se pokoušeli přikrýt svoji nahotu fíkovými listy, které představují jejich vlastní skutky, zakrýt jejich hřích. Avšak Bůh ukázal, jakou oběť požaduje, když Adama a Evu přikryl s kůží nevinných zvířat. Když jim Bůh ukázal cestu, nebyli už déle v nevědomosti a ani jejich děti.

Kain se snažil získat Boží přízeň, aniž by poslechl tuto radu. Bůh odpověděl tak, že ukázal na to, že přijme ty, kteří k němu budou přicházet podle měřítek milosti (Ábelovy oběti) a odmítne ty, kteří se budou pokoušet přicházet na základě „poznání dobrého a zlého“ (Kainovy náboženské skutky). Potom poučil Kaina, pokud bude konat dobro, bude přijat. Avšak pokud si nezvolí život, bude nad ním panovat hřích.

Kain se na Pána urazil. Namísto toho, aby činil pokání a udělal to, co je správné a dovolil, aby tato situace posílila jeho charakter, vybil si zlost na Ábelovi a urazil Boha. Zavraždil Ábela. Bůh pak řekl Kainovi:

Budeš nyní proklet *a vyvržen* ze země, která rozevřela svá ústa, aby z tvé ruky přijala krev tvého bratra. Budeš-li obdělávat půdu, *už ti nedá svou sílu*. Budeš na zemi *psancem* a *št Vance m* (1. Moj. 4:11-12, přepsáno kurzívou).

Věc, které se Kain nejvíce bál, tj. že ho Bůh odmítne, seslal na sebe soudem. Prostředkem, kterým chtěl dosáhnout Boží přízně, byl nyní proklet jeho vlastní rukou. Krveprolití přineslo kletbu. Země mu už nevydala svoji úrodu. Ovoce přichází jen díky velkému úsilí.

Uražení křesťané také maří svoji schopnost nést ovoce. Ježíš připodobnil srdce k půdě v podobenství o rozsévači. Tak jako Kainova pole byla neúrodná, tak i půda v uraženém srdci je neplodná a otrávená hořkostí. Uražení lidé mohou stále zakoušet zázraky, slova poznání, mocné kázání a uzdravení ve svých životech. Avšak to jsou dary Ducha, a ne ovoce. Budeme souzeni podle ovoce, a ne podle darů. Dar bývá darován. Ovoce je pěstováno.

Všimněte si, že Bůh řekl Kainovi, že se stane psancem a tulákem kvůli svým skutkům. V dnešní době existuje mnoho takových duchovních psanců a tuláků v našich církvích. Jejich dary zpívání, kázání, prorokování atd. nepřijalo staršovstvo v předešlé církvi, tak odchází. Utíkají nazdařbůh a nesou si sebou urážku, hledají dokonalou církev, která přijme jejich dar a uzdraví jejich zranění.

Myslí si, že jsou pronásledováni a zbití. Cítí se jako soudobí Jeremiášové. Je to „jen mezi nimi a Bohem“, a všichni okolo nich jim chtějí ublížit. Stávají se nepoučitelní. Dostávají to, co nazýváme komplexem pronásledování: „Každý se mně snaží ublížit.“ Utěšují se tím, že jsou pronásledováni jako svatí nebo Boží proroci. Jsou domýšliví o každém člověku, který je okolo nich. To je přesně to, co se stalo Kainovi. Podívejte na to, co říká:

Hle, vypudil jsi mě dnes ze země. Budu se muset skrývat před tvou tváří. Stal jsem se na zemi psancem a št Vance m. *Každý, kdo mě najde, bude mě moci zabít* (1. Mj. 4:14, přepsáno kurzívou).

Popřemýšlejte o tom: Kain trpěl komplexem pronásledování – všichni se mu snažili ublížit! To stejné platí i dnes. Uražení lidé věří tomu, že jim všichni chtějí ublížit. S takovým postojem je pro ně složité, aby viděli ve svých životech věci, které potřebují změnit. Izolují sami sebe a chovají se tak, že vyzývají ostatní k tomu, aby byli zneužití.

Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, *a* ve všelijakou věc plete se. (Př.18:1).

Bůh nás nestvořil pro to, abychom žili odděleně a nezávisle jeden na druhém. Líbí se mu, když se Boží děti zajímají o sebe navzájem a pomáhají si. Je z nich zklamaný, když tručujeme a litujeme se a svalujeme vinu na všechny, kteří jsou okolo nás. Bůh chce, abychom se stali aktivními členy jeho rodiny. Bůh chce, abychom náš život čerpali z Jeho života. Odloučený člověk hledá jen své vlastní touhy, a ne Boží. Nepřijímá žádnou radu a sám se vystavuje sebeklamau.

Nemluvím nyní o obdobích, ve kterých Bůh povolává určité jednotlivce, aby je vyzbrojil a občerstvil. Mám teď na mysli ty, kteří se uzavřeli do sebe. Chodí z církve do církve, ze vztahu do vztahu a uzavírají se do svého vlastního světa. Myslí si, že všichni, kteří s nimi nesouhlasí, jsou

v nepořádku a proti nim. Ochraňují sami sebe ve své izolaci a cítí se bezpečni v prostředí, které si vytvoří a ve kterém nebudou konfrontovány chyby jejich charakteru. Nemusí se totiž už déle zabývat svými vlastními charakterovými vadami, než aby raději čelili těžkostem a snaží ze zkoušky vyhnout. Charakter, který se může rozvinout jen tehdy, když se řeší konflikty s ostatními, zakrňuje a začíná v něm znovu koloběh urážky.

*Vaše ustavičná uraženost vám
zabrání v tom, abyste viděli své
vlastní chyby v charakteru, protože
vina je přisouzena někomu jinému.*

Skrývat se před skutečností

*...které by se pořád chtěly učit, a nikdy nemohou přijít
k poznání pravdy.
3. Timoteova 2:7*

Často se mně někdo ptá: „Kdy bych měl odejít z církve nebo ze služebního týmu? Jak moc to tam musí být v nepořádku?“

„Kdo vás poslal do církve, kterou nyní navštěvujete?“ Odpovídám.

Většinou mi odpoví: „Bůh.“

„Pokud vás tam poslal Bůh,“ odpovídám, „neodcházejte, dokud vás Bůh nepošle do jině. Pokud Pán mlčí, často tím chce říct: ‚Nic neměň. Neodcházej. Zůstaň tam, kde jsem tě povolal!‘“

Když vám Bůh přikáže, abyste odešli, vyjdete v *pokoji*, ať už je vaše služba jakákoliv.

S radostí vyjdete a budete vedeni v *pokoji* (Iz. 55:12).

Proto váš odchod nebude výsledkem činů nebo chování ostatních, ale spíše vedením Ducha. Ze služby se neodchází kvůli tomu, jak věci vypadají špatně.

Odcházet s uraženým nebo kritickým duchem není Božím plánem. Je to spíše reakce než čin na Jeho vedení. Římanům 8:14 říká: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou

synové Boží.“ Všimněte si, že ve verši není napsáno: „Ti, kteří reagují na složitou situaci, ti jsou synové Boží.“

Téměř pokaždé, když je v Novém zákoně zmíněno slovo *syn*, pochází ze dvou řeckých slov: *teknon* a *huios*. Vhodná definice pro slovo *teknon* je „ten, kdo je synem, jako pouhý fakt svého narození.“¹

Když se narodil můj první syn, Addison, byl pouhou skutečností syn Johna Bevera, protože se narodil mé ženě a mě. Když byl v jeslích uprostřed všech ostatních novorozeňat, nerozpoznali byste ho podle osobnosti jako mého syna. Když přátelé a rodina přišli na návštěvu, nemohli si ho vzít, dokud neviděli nad jeho postýlkou jmenovku. Neměl nic, co by ho nějakým způsobem odlišovalo od ostatních malých dětí. Addison byl považován za *teknona* Johna a Lisy Bevearových.

Slovo *teknon* bychom našli v ep. Římanů 8:15-16. Zde je psáno, protože jsme přijali ducha synovství, „Duch také dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti (*teknon*).“ Když člověk přijímá Ježíše Krista jako svého Pána, je Božím dítětem díky tomu, že se znovuzrodil (viz Jan 1:12).

Další slovo, které je v Novém zákoně přeloženo jako *synové*, znamená řecky *huios*. V Novém zákoně je použito nescetněkrát a označuje „toho, kdo se může nazývat synem, protože se projevuje povahou nebo vlastnostmi svých rodičů.“²

Když můj Addison vyrostl, začal vypadat a jednat jako jeho otec. Když bylo Addisonovi šest let, Lisa a já jsme odcestovali a nechali jsme ho u našich rodičů. Moje matka řekla mé ženě, že Addison je téměř přesnou kopií svého otce. Jeho osobnost byla podobná té moji, když jsem byl v jeho letech. Když pak rostl, byl stále více ve všem podobný svému otci. Nyní ho lze rozpoznat už nejen jako syna Johna Bevera, protože se tak narodil, ale kvůli jeho vlastnostem a osobnosti, které připomínají jeho otce.

Abych to řekl jednodušeji, řecké slovo *teknon* znamená „děti nebo nevyzrálí synové,“ a řecké slovo *huios* označuje nejčastěji „dospělé syny.“³

Když se znovu podíváme na ep. Římanům 8:14, čteme: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové (*huios*) Boží.“ Vidíme tedy, že vyzrálí synové jsou ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím. Nevyzrálí křesťané jsou většinou vedeni Duchem Božím v menší míře. Reagují často nebo odpovídají podle pocitů, intelektu nebo situace, ve které jsou. Nenaučili se dosud jednat na základě vedení Ducha Božího.

Když Addison poroste, bude zrát v charakteru. Čím bude dospělejší, tím větší zodpovědností ho pověřím. Bylo by zlé, kdyby zůstal nevyzrálým. Není Boží vůle, abychom zůstali dětmi.

Jedním způsobem, kterým můj syn Addison dospívá v charakteru, je prostřednictvím toho, když se dostává do složitých situací. Když začal chodit do školy, setkal se s některými „tyrany“ z jeho spolužáků. Uslyšel jsem některé z věcí, které tyto hrubé děti dělaly a říkaly mému synovi a chtěl jsem za nimi zajít a vyřešit to. Poznal jsem však, že by to nebylo správné. Kdybych zasáhl, zabránil bych Addisonovu růstu.

Moje žena a já jsme mu doma začali radit a připravovali jsme ho, aby mohl čelit protivenství ve škole. Výsledkem bylo to, že vyzrál v charakteru, protože poslechl naší radu uprostřed jeho strádání.

Toto je velmi podobné tomu, co Bůh dělá s námi. Bible učí, že „ačkoli byl (Ježíš) Božím synem (*Huios*), naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel“ (Žd. 5:8, přepsáno kurzívou).

Fyzický růst je otázkou času. Dvouleté dítě nikdy nebude vysoké jako to, které má šest let. Intelektuální růst závisí na tom, jak se dítě učí. Pro duchovní růst není podmínkou čas nebo učení, ale poslušnost. Nyní se podívejte na to, co říká apoštol Petr:

Když tedy Kristus podstoupil tělesné utrpení, i vy se vyzbrojte stejnou myšlenkou: *Ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem* (1. Pt. 4:1, přepsáno kurzívou).

Člověk, který skoncoval s hříchem, je dokonalé Boží dítě. Je dospělý. Volí si raději Boží cesty, a ne své vlastní. Tak jako se Ježíš naučil poslušnosti skrze věci, které strpěl, tak se učíme poslušnosti, když jsme v těžkých situacích, které musíme řešit. Pokud poslechneme Boží slovo, které k nám promluví Duch svatý, porosteme a vyzrajeme v dobách sporů a utrpení. Poznání Písma není řešením, pouze poslušnost.

Nyní můžeme porozumět jedné věci: proč v naší církvi jsou lidé, kteří jsou křesťany dvacet let a jsou schopni citovat verše a kapitoly z Bible zpaměti; kteří slyšeli tisíce kázání a přečetli mnoho knih, avšak přesto stále nosí duchovní plínky. Kdykoliv musí čelit složité situaci, namísto toho, aby odpověděli v Božím duchu, snaží se ochránit sami sebe. „...Kteří se stále učí, ale nikdy nemohou dojít k poznání pravdy“ (2. Tm. 3:7). Nikdy se nic nenaučí, dokud nezačnou žít podle pravdy, kterou přijali.

Pokud budeme chtít duchovně růst a zrát, musíme dovolit pravdě, aby mohla ovlivnit naše životy. Nestací jen s určitou věcí souhlasit, aniž bychom podle ní začali žít. Třebaže se budeme chtít učit, nikdy nedospějeme, protože jsme byli neposlušní.

Pud sebezáchovy

Běžnou výmluvou pro sebezáchovu kvůli neposlušnosti, je urážka. Existuje totiž určitý falešný pud sebezáchovy, pokud bojujeme s tím, abychom se neurazili. To vám bude bránit v tom, abyste viděli své vlastní chyby, protože vina bude připsána někomu jinému. Nikdy se nesečkáte se situací, kdy se nebudete muset smířit s vaším postavením, vaší nezralostí nebo hříchem, protože uvidíte jen chyby na tom, kdo vás urazil. Proto Boží úsilí, upevnit váš charakter prostřednictvím opozice, bude překaženo. Uražený člověk se bude vyhýbat zdroji urážky a nakonec uteče a stane se z něho duchovní tulák.

Nedávno mi jakási žena řekla o své přítelkyni, která opustila církev a začala navštěvovat jinou. Pozvala pastora nové církve na večeři. V rozhovoru se pastor zeptal, proč odešla ze své domovské církve. Paní mu řekla o všech problémech, které měla s vedoucími z bývalé církve, kterou navštěvovala.

Pastor naslouchal a snažil se ji utěšit. Ze zkušenosti vím, že by bylo moudré pro takového pastora tuto ženu povzbudit Božím slovem, aby něco udělala se svým zraněním a kritickým postojem. Pokud možno, měl by jí navrhnout, aby se vrátila do své původní církve, dokud ji Bůh z ní nepošle v pokoji.

Když vás Bůh pošle v pokoji, nebudete muset ospravedlňovat váš odchod před ostatními. Nebudete mít problém s tím, že budete soudit, nebo kriticky posuzovat problémy, které jste měly ve vaší bývalé církvi. Věděl jsem, že to bude otázka jen času, než by se začala chovat k tomuto pastorevi a vedení církve stejným způsobem, jako se to dělo v církvi, kde byla doposud. Když si v našich srdcích uchováváme pohoršení, díváme se na všechno kolem nás skrze to.

Je jedno staré podobenství, které vystihuje tento problém. Za starých časů, když osadníci táhli na Západ, jakýsi moudrý muž se postavil na kopec za nové západní město. Když osadníci přijížděli z východu, moudrý muž byl prvním člověkem, se kterým se setkali předtím, než vjeli do osady. Zeptali se: „Jací lidé v tomto městě žijí?“

Odpověděl jim otázkou: „Jací byli lidé ve městě, z kterého jste vyjeli?“

Někteří řekli: „Město, odkud jsme vyjeli, bylo bezbožné. Lidé se nevybíravým způsobem pomlouvali navzájem a zneužívali nevinné lidi. Bylo plné zlodějů a lhářů.“

Moudrý muž odpověděl: „Toto město je stejné jako to, z kterého jste přijeli.“

Poděkovali mu za to, že je ochránil před mnohými problémy. Pak pokračovali ve své cestě na Západ.

Pak přijela další skupina osadníků a zeptali se stejnou otázkou: „Jaké je toto město?“

Moudrý muž se zeptal: „Jaké bylo město, z kterého jste odjeli?“

Odpověděli: „To bylo úžasné! Měli jsme skvělé přátelé. Všichni se zajímali, jak by pomohli ostatním okolo sebe. Nikomu nic nescházelo, protože všichni se starali jeden o druhého. Pokud měl někdo velkolepý plán, celé společenství lidí se sešlo, aby mu pomohli. Bylo skutečně těžké odejít, avšak pocítili jsme, že bychom měli jet dál na Západ jako pionýři, kvůli budoucím generacím.“

Starý moudrý muž jim řekl přesně to, co řekl skupině, která přijela před nimi: „Toto město je stejné jako to, ze kterého jste odjeli.“ Tito lidé zajásali a řekli: „Usaďme se tady!“

Jak se dívali na své minulé vztahy, bylo jejich záměrem pro ty další v budoucnosti.

Způsobem, kterým odcházíte z církve nebo z přátelského vztahu, takovým vstoupíte do příští církve nebo navážete další vztah. Ježíš řekl v Janovi 20:23: „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“

Když se urážíme a skrýváme v sobě zášť, myslíme na hříchy ostatních lidí, kteří nám ublížili. Pokud odcházíme z církve nebo určitého vztahu v hořkosti a zlosti, vstoupíme do další církve nebo vztahu se stejným postojem. Bude pak snazší přerušit náš další vztah, pokud nastanou problémy. Nejednáme jen se zraněními, které se staly v novém vztahu, ale i se zraněními v předešlém vztahu.

Statistiky prozrazují, že 60-65 procent rozvedených lidí se většinou poté, co znovu vstoupí do manželství, znovu rozvádějí.⁴ Způsobem, kterým člověk odchází z prvního manželství, rozhoduje o tom, jak vstoupí do dalšího. Neodpuštění, které si uchovávají v sobě proti svému prvnímu druhovi, jim bude překážkou u druhého partnera. Když svalují vinu jeden na druhého, nejsou schopni vidět svoji pozici nebo své špatné vlastnosti. A aby to bylo ještě horší, nyní mají kromě toho všeho strach, že je někdo zraní.

Tento princip se netýká jen manželství a rozvodu. Platí to o všech vztazích. Jakýsi muž, který dříve pracoval pro jiného služebníka, přišel a začlenil se do našeho týmu služebníků. Zranil ho jeho bývalý vedoucí, avšak čas ubíhal a já jsem pocítil, že mě Pán vede, abych se zeptal, jestli by s námi nechtěl pracovat. Věřil jsem, že byl v období, kdy se snažil překonat toto zranění.

Zavolal jsem jeho bývalému zaměstnavateli a podělil jsem se s ním o svých plánech, přijmout ho do našeho učitelského sboru. Povzbudil mě a myslel si, že to byl dobrý tah, protože věděl, že se zajímám o oba dva z nich. Doufal, že se zcela uzdraví, až bude pracovat u nás. Obou dvou mužům jsem řekl, že se modlím za obnovu a uzdravení jejich vztahu.

Když se tento muž zapojil do naší práce, okamžitě nastaly problémy. Myslím si, že se chtěl na kratší dobu vyprostit z tlaků, kterými procházel. Měl jsem dojem, že nebyl schopen

vyřešit bývalý vztah. Bylo vidět, že ho to neustále pronásleduje. Dokonce mě obvinil ze stejných věcí jako svého předchozího vedoucího.

Trápil jsem se, protože duševní pohoda tohoto člověka byla pro mě důležitější, než to co pro mě mohl udělat jako zaměstnanec. Prominul jsem mu věci, které bych jinému zaměstnanci neprominul, protože jsem chtěl, aby se uzdravil.

Po dvou měsících však rozvázal pracovní poměr. Uvědomil si, že se chytíl do pasti ve stejné situaci, jako tomu bylo předtím. Při své odchodu řekl: „Johne, nebudu pracovat už nikdy v žádném službě na plný úvazek.“

Požehnal jsem mu a sledoval jsem ho, jak odchází. Milujeme ho i jeho ženu. Smutné však je, že ve svém životě byl pro tuto věc, kterou opustil, skutečně povolán, ačkoli to neznámá, že by se mu nemohlo dařit v jiných oblastech.

Trápil jsem se kvůli tomu, že odešel a tak jsem hledal Pána. „Proč odešel tak rychle, když oba dva z nás jsme věděli, že to, k čemu se rozhodl, bylo správné?“

O pár týdnů později, si použil Pán jednoho moudrého pastora, jednoho z mých přátel, aby mi odpověděl na tuto otázku. „Bůh mnohokrát dovolí lidem, aby utekli před složitými problémy, které chce, aby řešili, pokud před nimi utíkají ve svých srdcích.“

Pak vyprávěl příběh o Eliášovi, který utíkal před Jezábel (1. Kr. 18-19). Eliáš právě pozabíjel zlé Baálové a Ašéřiny proroky. To byli lidé, kteří uvedli izraelský národ v modlářství a jedli u stolu Jezábel. Když to Jezábel uslyšela, začala během čtyřadvaceti hodin hrozit, že Eliáše zabije.

Bůh chtěl, aby se jí Eliáš postavil tváří v tvář, namísto toho se však dal na útěk. Byl tak zbaven své odvahy, až se modlil, aby zemřel. Z takového místa neměl šanci splnit úkol, ke kterému ho Bůh povolal. Bůh poslal anděla, aby mu přinesl dva koláče a dopustil, aby utíkal čtyřicet dnů a čtyřicet nocí, až vystoupil na horu Choréb.

Když tam přišel, první věcí, na kterou se ho Bůh zeptal, bylo: „Co tady děláš Eliáši?“

To byla velmi zvláštní otázka. Pán mu dal jídlo na cestu, dovolil mu, aby doběhl až na horu, aby se ho pak zeptal: „Co tady děláš?“ Bůh věděl, že Eliáš utíkal ze svízelné situace. Dopustil to, ačkoli je z jeho otázky zřejmé, že to nebyl jeho původní plán.

Pak Eliášovi řekl: „Jdi, navrať se cestou svou k Damašské poušti, kdežto přijde, pomážeš...Jéhu také syna Namsi za krále nad Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula za proroka místo sebe“ (1. Kr. 19:15). Během Elizeovy a Jéhovy služby tato bezbožná královna a celý její zlý řád byly zničeny (2. Kr. 9-10). Tento úkol nedokončil Eliáš, ale jeho nástupci, ke kterým ho Bůh poslal, aby je pomazal namísto sebe.

Tento pastor mi řekl: „Pokud se chceme vyhnout složitým situacím, Bůh nás nakonec pustí, i když to není Jeho dokonalá vůle.“

Pak jsem si po určité době vzpomněl na příběh ze 4. Mojžíšovy ve 22. kapitole, která se zmiňuje o stejném problému. Balám chtěl zlořečit Izraeli, protože by z toho měl velké finanční výhody.

Poprvé se zeptal Pána, jestli by mohl jít a Bůh mu ukázal, že to nechce. Když se moábská knízkata vrátila s větším obnosem peněz a poctou, Balám se šel znovu modlit k Bohu. Je směšné si jen pomyslet, že by Bůh najednou změnil své rozhodnutí, protože se Balámovi dostalo větší pocty a peněz. Avšak tentokrát Bůh řekl, aby šel s nimi.

Proč tedy Bůh najednou změnil Svůj postoj? Odpovědí je fakt, že Bůh ve skutečnosti nezměnil své rozhodnutí. Balám byl tak odhodlán, že půjde, až ho Bůh nechal odejít. Proto se také na něho velmi rozzlobil, když odešel.

Můžeme obtěžovat Boha, pokud jde o něco, v čem nám už ukázal svoji vůli. Pak nám dokonce dovolí, abychom udělali něco, co chceme, i když to není Jeho původním plánem, i když to není v náš nejlepší prospěch.

Bůh často ve svém plánu pak dopustí, abychom vzdorovali zraněním a postojům, kterým bychom jinak nechtěli. Přesto se snažíme utéct od věci, která by nás měla posílit. Když nebudeme řešit problém urážky, neosvobodí nás to od ní. Jen si na chvíli odpočineme. Podstata problému zůstává nevyřešena.

Moje zkušenost s mladým mužem, kterého jsem přijal jako svého zaměstnance, mě také poučila v tom, co se týká urážek a vztahů. Je zcela nemožné začít dobrý vztah s člověkem, který přerušil jiný vztah, protože zahořkl a urazil se. Na toto místo musí přijít uzdravení. Dokonce, když tvrdí, že odpustil svému bývalému vedoucímu, nezapomenul na to.

Láska zapomíná na zlo, proto aby do budoucnosti zůstala naděje. Pokud jsme skutečně zvítězili nad urážkou, budeme se snažit o smír. Možná, že se nebudeme moci usmířit okamžitě, avšak v srdcích budeme hledat příležitost po obnovení přerušného vztahu.

Jakýsi moudrý přítel mi později řekl: „Existuje jedno staré přísloví, ve kterém se říká, že když se jednou pes opaří vařící vodou, bude se bát i studené.“ “Kolik je jen lidí v dnešní době, kteří se bojí studené vody, která by prohloubila zranění, protože se jednou spálili a nejsou schopni odpustit?

Ježíš touží uzdravit všechny naše rány. Avšak my Mu to často nechceme dovolit, protože to není jen tak snadné. Je to cesta pokory a sebezapření, která vede k uzdravení a duchovní zralosti. Je to rozhodnutí: považovat za důležitější, činit dobře druhému člověku než sobě samému, dokonce i když nám mohl v minulosti velmi ublížit.

Pýcha nemůže jít touto cestou, ale jen ti, kteří touží po usmíření i za cenu odmítnutí. Je to cesta, která vede k pokoře a k ponížení. Je to cesta, která vede k životu.

*To, co se naučíme v Boží přítomnosti,
se nemůžeme nikdy naučit mezi
lidmi.*

Pevný základ

Proto praví toto Panovník Hospodin: „Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat. Izaiáš 28.16.

KDO VĚŘÍ, nemusí spěchat.“ Člověk, který jedná ukvapeně, je nestálý, protože jeho činy nejsou vykonány na základě pevného rozhodnutí. Takový člověk je snadno unášen a zmítán bouřemi pronásledování a zkoušek. Podívejme se např. co se přihodilo Šimonu Petrovi.

Ježíš přišel do kraje Cesareje Filipovy a zeptal se svých učedníků. : „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ (Mt. 16:13).

Několik učedníků se s nadšením podělilo s ostatními o své názory, kdo Ježíš byl. Ježíš čekal, dokud neskončili a pak se na ně podíval a zeptal se jich zcela upřímně: „A za koho mě pokládáte vy?“ (v. 15).

Jsem si jist, že se na tvářích učedníků objevil zmatený bojácný pohled, když o tom tak přemýšleli a s polotevřenými ústy zůstali stát beze slov.

Najednou muži, kteří se nemohli dočkat, až budou hovořit v ovzduší názorů ostatních, umlkli. Možná, že si tuto otázku nikdy nepoložili. Ať už to bylo cokoliv, uvědomili si, že neví, jak by odpověděli.

Ježíš udělal to, co dělal velmi často. Upoutal jejich pozornost otázkou. Přiměl je k tomu, aby si skutečně uvědomili to, co dělali a to, co neznali. Žili až doposavad z pohledů

ostatních, než z toho, aby se v srdcích skutečně přesvědčili o tom, kdo Ježíš skutečně byl. Nebyli schopni až do této chvíle odpovědět na tuto otázku.

Šimon, kterého Ježíš přejmenoval na Petra, byl jediný učedník, který byl schopen odpovědět. Vyhrkl ze sebe: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ (Mt. 16:16).

Ježíš mu pak odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích“ (v. 17).

Ježíš vysvětlil Šimonu Petrovi, kdo byl zdrojem tohoto zjevení. Šimon Petr nepřijal toto poznání, protože slyšel názory ostatních, nebo tím, co se naučil, ale Bůh mu to zjevil.

Šimon Petr toužil po Božích věcech. On byl tím, kdo se většinou ptal. Byl to on, kdo chodil po vodě, zatímco na něho hledělo dalších jedenáct učedníků z loďky. Byl to člověk, který se jen tak nespokojil s názorem někoho jiného! Chtěl slyšet přímou odpověď z Božích úst.

Toto zjevené poznání o Ježíši nepřišlo prostřednictvím jeho přirozených smyslů, ale byl to dar, který byl duchovně osvícen v jeho srdci jako odpověď na jeho duchovní hlad. Mnozí viděli a svědčili o tom, co Šimon Petr viděl a o čem svědčil, avšak ve svých srdcích tak velmi netoužili po poznání Boží vůle jako Petr.

V 1. Janově ep. 2:27 je psáno: „Ale ve vás zůstává to pomazání, které jste přijali od něho, a nepotřebujete, aby vás někdo učil, ale jak vás to pomazání učí o všech věcech (a je pravdivé a není lež) a jak vás naučilo...“

Toto pomazání učilo Šimona Petra. Slyšel to, co každý okolo něho musel říct, pak začal přemýšlet o tom, co mu zjevil Bůh. Jakmile jednou přijmete určité zjevení od Boha, nikdo s vámi nepohne. Když vám něco ukáže Bůh, ať lidé kolem vás ve světě říkají cokoli, nikdy nezmění postoj vašeho srdce.

Ježíš pak řekl Šimonovi Petrovi a zbývajícím učedníkům: „...na této skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou“ (Mt. 16:18). Proto můžeme zřetelně vidět, že pevný základ se (pro naši víru) nachází ve zjeveném Božím slově. V této příhodě to bylo Petrovo porozumění toho, že Ježíš je Božím synem.

Osvícené Slovo

Když kážu ve shromáždění či k jednotlivcům, často jím říkám, aby naslouchali Božímu hlasu uvnitř mého hlasu. Až příliš často se zaměstnáváme poznámkami a tím, že si jen zapíšeme to, co jsme slyšeli. To poskytuje jen duševní rozhled, pokud jde o porozumění Písma a jeho vykládaných částí – poznání, které máme jen v hlavě.

Pokud známe věci jen podle našich myšlenek, mohou se nám stát dvě věci: 1.) Budeme snadno citově ovladatelní při uměle navozené atmosféře ve shromáždění, nebo budeme velmi emociální, nebo: 2.) budeme svázáni naším intelektem. Avšak toto není pevný základ, na kterém Ježíš staví svoji církev. Řekl, že církev bude založena na zjeveném slovu, a ne na verších, které se jen naučíme nazpaměť.

Když nasloucháme pomazanému služebníkovi, nebo když čteme knihu, měli bychom hledat slova či věty, které se v našich duších začnou šířit jako lavina. Tímto způsobem nám Bůh zjevuje Své slovo. Je to doprovázeno duchovním světlem a duchovním porozuměním. Tak jako žalmista řekl: „Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti“ (Žl. 119:130). Je to začátek Jeho slov v našich srdcích, ne našich myslí, který osvěcuje a vysvětluje.

Často se mi stává, že služebník mluví o určité věci, přesto mi ji Bůh osvětlí ze zcela jiného pohledu. Na druhé straně Bůh může pomazat přímo slova, která vychází z kazatelových úst, které mně okamžitě zasáhnou. Ať už je to kterýkoliv z těchto způsobů,

je to slovo, které mi zjevil Bůh. Toto je to, co z nás, kteří jsou sprostného srdce (jednodušší), dělá ty, kteří jsou duchovně zralí (moudří). Toto osvícené slovo v našich srdcích je základem, o kterém Ježíš prohlásil, že na něm postaví svoji církev.

Ježíš srovnával zjevené Boží slovo se skálou. Skála představuje stabilitu a sílu. Můžeme si vzpomenout na podobenství o dvou domech, jeden z nich byl postaven na skále a druhý na písku. Přicházející bouře – pronásledování, soužení a utrpení – se oboří na oba dva domy; ten, který byl postaven na písku, se zhroutí a ten, který byl postaven na skále, zůstane stát.

Některé věci, které potřebujeme slyšet od Boha, nikdy nenajdeme v Bibli. Například: S kým se mám oženit, nebo za koho se mám provdat? Kde bychom měli pracovat? Kterou církev bychom měli navštěvovat? A seznam takových podobných věcí pokračuje. Pro rozhodnutí v takových situacích musíme přijmout zjevené slovo od Boha. Bez něho naše rozhodnutí budou nestálá.

To, co nám Bůh zjevuje Svým Duchem, to nám nemůže nikdo vzít. Toto by se mělo stát základem všeho toho, co děláme. Bez toho se snadno necháme urazit, pokud se ocitneme ve svízelné situaci a souženích, které nám naženou hrůzu.

Vzpomeňte si znovu na to, co Ježíš řekl o slovu, které je slyšeno a přijímáno s nadšením, přesto se nezakoření v našich srdcích. Lidé ho přijali s radostí ve svých myslích a pocitech.

A podobně ti, kteří jsou osíváni na skalnaté půdě, jsou tito: Jakmile to slovo uslyší, hned ho s radostí přijímají, ale nemají v sobě kořen a jsou nestálí. Když potom kvůli tomu slovu nastane soužení nebo pronásledování, hned se *poboršují* (Marek 4:16-17, NBk.).

Můžeme snadno zaměnit slova *kořen* a *základ*, protože obě dvě naznačují potřebu stabilizace a zdroje síly pro rostlinu či stavbu. Člověk, který není upevněn, nebo se neopírá o zjevené Boží slovo, je prvním uchazečem toho, aby byl zmítán bouří urážek.

Kolik je jen takových lidí, které Ježíš konfrontoval jako své učedníky. Žijí jen z toho, co slyšeli v kázáních či v rozhovoru od ostatních. Názory a výroky jsou přijímány jako pravda bez rady či potvrzení od Ducha svatého. Můžeme žít a prohlašovat jen to, co nám zjevil Bůh. Na tomto základě chce Ježíš budovat svoji církev.

V určitém období pro mě pracovala sekretářka, která začala chodit s mladým mužem, který také pracoval v církvi. Sblížovali si den po dni, blíž a blíž. Všichni kolem věděli, že tento vztah skončí v manželství. Začali o tom vážně hovořit.

Jednoho nedělního večera jim zavolaal hlavní pastor a řekl: „Tak praví Pán, vy dva budete oddáni.“

Následujícího rána vstoupila moje sekretářka do kanceláře, jako by plula na obláčcích. Byla tak nadšená. Poprosila mě, zda-li bych je neoddal, a já jsem ji odpověděl, že mi to bude ctí. Navrhl jsem jim schůzku, abychom si o tom promluvili.

Avšak neměl jsem v té věci pokoj. Když vstoupili do mé kanceláře, v duchu jsem byl znepokojen. Podíval jsem se na moji sekretářku a zeptal jsem se jí, zda-li je pevně přesvědčena o tom, že tohoto mladého muže pro ní vybral Bůh. Odpověděla nadšeně a jednoznačně, ano.

Pak jsem se podíval na něho a zeptal jsem se: „Věříš, že je Boží vůle, aby sis vzal tuto dívku?“

Podíval se na mně po určité chvíli s pusou na půl dokořán, pak svěsil hlavu a potřásl sebou, jako kdyby chtěl říct: „Ne, nejsem si jist.“

Vzhlédl jsem k obou dvoum a pak jsem řekl mladému muži. „Neoddám vás. Nezajímá mě, kdo vám prorokoval, nebo co vám řekl. Nezajímá mě kolik lidí vám řeklo: ‚Jste pěkný

pár.‘ Pokud vám Bůh nezjevil Svoji vůli v této věci ve vašich srdcích, nemáte právo na to, abyste společně vstoupili do manželství.

„Pokud se vezmete, aniž by vám v tom Bůh zjevil svoji dokonalou vůli“, mluvil jsem dále, „až přijdou životní bouře – a ty přijdou – budete se ptát: ‚Co když jsem si měl vzít jiné děvče? Měl bych pak takové problémy? Měl jsem se ujistit o tom, že to byla Boží vůle. Cítím se, jako kdybych se chytil do pasti.‘ “

„Potom se brzy vysílíte a nebudete schopni se vzepřít překážkám, které se objeví ve vašem manželství. Budete jako muž dvojí mysli, který je nestálý na všech svých cestách.“

Poslal jsem je pryč a řekl jsem jim, že není žádný důvod, proč bychom se měli setkat znovu. Bylo vidět, že se mu ulevilo. Ona se rozčílila. Příští týden bylo v naší kanceláři velmi znepokojující ovzduší. Věděl jsem však, že jsem mluvil pravdu. Byla to pro oba doba zkoušky. Pokud jí Bůh skutečně řekl, že se tento muž měl stát jejím manželem, musela důvěřovat Pánu, aby mu to zjevil a nenechala se zranit tak, aby se urazila na mě či na Boha. Řekl jsem jí, aby od toho ustoupila a poskytla mu čas na to, aby to mohl slyšet osobně od Boha. Udělala to.

Tři týdny uběhly a poprosili mě o novou schůzku. Okamžitě jsem ve svém duchu pocítil radost. Když vstoupili do kanceláře, podíval se na mně s rozjiskřenýma očima a řekl: „Vím zcela nepochybně, že toto je žena, kterou mi Bůh dal, abych si ji vzal!“ Byli oddáni o sedm měsíců později.

Když víte, že vás Bůh uvedl do určitého vztahu či církve, nepřítel bude mít daleko těžší vás z toho místa dostat ven. Žijete podle zjeveného Božího slova a to vás provede skrze všechny problémy, dokonce i když budou vypadat, že jsou zcela neřešitelné.

Žádný jiný názor

Prvních pět let bylo manželství pro mě a moji ženu velmi obtížné. Zranili jsme jeden druhého několikrát tak vážně, až se zdálo, jako kdybychom už nikdy nedosáhli láskyplného vztahu, který mezi námi byl na začátku.

Spojovala nás dohromady jen jedna věc: Věděli jsme, že naše manželství ustanovil Bůh. Proto jsme vyloučili řešení naší krize rozvodem. Naše jedinou možností bylo věřit, že nás Bůh uzdraví a změní. Vydali jsem se oba dva touto cestou, ať už byla jakkoliv nepřijemná.

Když jsem přemýšlel o tom, že se vzdám, vzpomněl jsem si na zaslíbení, kterými mě Bůh inspiroval pro naše manželství. Nebyl jsem připraven na předčasné ukončení toho, co nám Bůh navrhl a nařídil, pokud šlo o naši společnou jednotu.

Jedno ze zaslíbení, které nám Bůh dal, bylo to, že moje žena a já jsme měli sloužit společně. V době, když jsem přijal toto slovo od Pána, jsem si myslel, že se to velmi brzy stane. Jeho ruka byla na obou dvou z nás, abychom Mu sloužili.“

Uprostřed manželských bouří jsem nebyl schopen vidět toto zaslíbení tak zřetelně. Avšak, odmítl jsem myšlenku, že by se to nikdy nemohlo stát. Naděje či přirozené doufání se rozplynuly kvůli sporům a pýše, které se objevily v našem manželství. Přesto v mém srdci zůstalo nadpřirozené seménko života. Toto zaslíbení bylo kotvou či pevným základem v období, když jsem to potřeboval.

Jak se později ukázalo, Bůh uzdravil nejen náš vztah, ale upevnil ho mnohem víc než kdykoliv předtím. Vyrůstali jsme ze sporů tak, že jsme si odpustili a ponaučili jsem z nich. Nyní sloužíme společně. Považuji moji ženu nejen za milovnici a nejlepšího přítele, ale také za služebnici, které nejvíce důvěřuji. Důvěřuji jí více, než kterémukoliv jinému člověku.

Po uplynutí prvních pěti rušných let jsem si uvědomil, že Bůh uviděl chybné postoje u každého z nás a pak vypluly na světlo skrze náš vztah.

Byl jsem udiven tím, jak Bůh moudře stvořil člověka jako jednu bytost – muže a ženu. Předtím než jsem potkal Lisu, vytrvale jsem se modlil za ženu, kterou si jednoho dne

vezmu. Tato volba byla po rozhodnutí v mém životě následovat Ježíše nejdůležitější. Protože jsem se modlil a čekal na Boží volbu týkající se mého budoucího partnera, myslel jsem si, že nebudu mít problémy jako ostatní, kteří je měli ve svých manželstvích. Ach, jak jsem se jen mýlil!

Bůh mi vybral ženu, která byla podle touhy mého srdce. Avšak i v ní se nakonec projevila sobecká nezralost, která byla tak stejně ukrytá ve mně. A to bylo už pro mě moc! Utéct z konfliktu prostřednictvím rozvodu, nebo tak, že bych ji obviňoval, by jen pohřbilo moji nezralost pod další vrstvu domnělé ochrany, nazvané urážky. Protože jsem přijal zjevené Slovo pro mé manželství, nebyl jsem schopen se rozvést.

V tuto chvíli musím odbočit od hlavní záměru této kapitoly. Možná, že někteří z vás, kteří čtete tuto knížku, si můžete myslet a říkat: „Když jsem se provdala nebo oženil, tak jsem nebyl spasen.“

Vám Bůh říká: „Manželům pak přikazuji ne já, ale Pán: Manželka ať neodchází od muže. I kdyby však odešla, ať zůstává nevdaná, anebo ať se s míří s manželem. Také muž ať neopouští svou ženu....Bratří, ať každý před Bohem zůstává v tom, v čem byl povolán“ (1. Kor. 7:10-11, 24).“

Ať toto slovo manželské smlouvy se pevně zakoření do vašich srdcích, tak abyste byli nepohybliví a pevní, když se dostanete do pasti urážek. Potom hledejte Pána, aby vám zjevil své slovo ohledně vašeho manželství.

Někteří z vás jste se možná dokonce neoženili či neprovdali jako věřící podle Boží vůle. Pokud chcete přijmout požehnání, které pro vaše manželství má Bůh, musíte činit pokání z toho, že jste nehledali Jeho radu, předtím než jste se provdali či oženili a On vám odpustí. Porušit manželskou smlouvu kvůli urážce není odpovědí na problém. Pak hledejte u Pána slovo, které má připravené pro vaše manželství.

Pevná skála

Zjevené Boží slovo je pevnou skálou, na které máme budovat naše životy a služebnosti. Velmi mnoho lidí z mnoha církví či služebních týmů mi řeklo, že se na nich podíleli jen krátce. Jsem ve svém srdci zarmoucen, když vidím, že odchází kvůli zkouškám a ne kvůli tomu, že by jim Bůh řekl, aby odešli. Většinou se zmiňují o tom, jak je všechno v nepořádku, nebo jak s nimi či s někým, někdo nešetrně zacházel. Cítí se ospravedlněni ve svých rozhodnutích. Avšak jejich odůvodnění je jen dalším klamným nánosem lží, které jim zabraňují v tom, aby uviděli past pohoršení a své charakterové nedostatky.

Vysvětlují ostatním věřícím svůj momentální postoj ke služebnostem či k církvím jako „dočasný“, nebo jako takový, v němž je nyní Bůh chce mít. Dokonce jsem slyšel nějakého muže, jak říká: „jsem tomuto sboru jen propůjčen.“ Vyslovují taková prohlášení kvůli tomu, když se dostávají do složité situace, aby si mohli omluvit svůj únik z něčeho takového. Nemají žádný základ, na kterém by mohli stát, když jdou na nová místa a životní bouře je snadno zaženou do dalšího přístaviště.

Kam bychom šli?

Pokud se vrátíme k příběhu, ve kterém se Ježíš ptá Svých učedníků, za koho Ho mají, všimněte si stability, která pochází z toho, když znáte zjevenou Boží vůli. Podívejte se na Šimona Petra.

Poté, co Šimon řekl to, co mu Otec zjevil v jeho srdci, Ježíš řekl: „A já ti říkám, že ty jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou“ (Mt. 16:18).

Ježíš přejmenoval Šimona na Petra. Toto je velmi důležité, protože jméno *Šimon* znamená „slyšet.“¹ Jméno *Petr* (řecké slovo *petros*) znamená „kámen.“² Důsledkem toho, že

slyšel zjevené Boží slovo ve svém srdci, se stal kamenem. Dům, který je postaven z kamenů na pevném skalnatém základě, vydrží bouře, které na něho udeří.

Slovo *skála* v tomto verši pochází z řeckého slova *petra*, což znamená „velký kámen.“³ Ježíš ve skutečnosti říkal Šimonovi Petrovi, že byl nyní proměněn podstatou, na které bude postaven dům.

Později Petr ve své epištole napsal: „...budujte se i vy jako živé kameny v duchovní dům“ (1. Pt. 2:5). Kámen je malý kousek velké skály. Síla, stabilita a moc jsou ve skále zjeveného Božího slova a kdo ho přijímá, ponese ve svém životě ovoce. Takový člověk se stává duchovně silným díky moci toho, kdo je Slovem Božím, Ježíšem Kristem.

Tak jako apoštol Pavel píše v 1. Korintským 3:11, „Nebot' nikdo nemůže položit jiný základ vedle toho, který je již položen, jenž je Ježíš Kristus.“ Když budeme hledat toho, kdo je Božím slovem, zjeví se nám a budeme upevněni.

Během posledních dnů Ježíšova putování po zemi se život pro Jeho služební tým stal trochu složitějším. Náboženští vůdcové a Židé pronásledovali Ježíše a snažili se ho zabít (Jan 5:16). Když se zdálo, že se situace začíná měnit a lidé Ho násilím chtěli učinit králem, odmítl to a odešel pryč (Jan 6:15).

„Proč to udělal?“ Jeho učedníci se divili. „Byla to Jeho a naše prvotřídní příležitost,“ říkali si sami v sobě. Začali si dělat starosti. Životní bouře velmi tvrdě udeřily.

„Opustili jsme naše rodiny a zaměstnání, abychom následovali tohoto muže. Vydali jsme v sázku velmi mnoho. Věříme, že je Tím, kdo měl přijít. Konec konců, Jan Křtitel to řekl a slyšeli jsme Šimona Petra, jak to znovu prohlásil v Cesareje Filipovy. To už jsou dva svědci. Avšak proč tak pobuřuje místní vůdce? Proč si kope svůj vlastní hrob? Proč prohlašuje takové tvrdé výroky jako ‚Ó nevěřící a zvrácené pokolení, jak dlouho budu s vámi? Jak dlouho vás budu snášet? – vás, Svě vlastní učedníky?‘“

Mužové, kteří opustili všechno, aby Ho následovali, se začali pohoršovat.

Pak přišla nejtěžší zkouška. Ježíš jim něco kázal, co vyznělo jako naprostá hereze: „Amen, amen, říkám vám: Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nemáte v sobě život“ (Jan 6:53).

„Co to teď káže?“ divili se. „Tak to už je pro mě moc!“ Nejen to, ale také tyto věci řekl před vedoucími v synagóze v Kafarnaum. Pro tyto učedníky to bylo stéblo slámy, které by zlomilo velbloudův krk!

Když to tedy slyšeli mnozí z jeho učedníků, řekli: „To je tvrdá řeč. Kdo ji může poslouchat?“ (Jan 6:60).

Všimněte si Ježíšovy odpovědi:

Když ale Ježíš v sobě poznal, že jeho učedníci na to reptají, řekl jim: „To vás pohoršuje?“ (Jan 6:61).

Toto byli Jeho učedníci! Nebere nazpět to, co řekl, namísto toho tyto muže konfrontuje. Věděl totiž, že někteří z nich stavěli na špatném základu. Ukazuje podstatu jejich chybného základu a poskytuje jim možnost, aby poznali, co je v jejich srdcích. Avšak oni nebyli jako Šimon Petr či ostatní učedníci, kteří hladověli po pravdě. Podívejme se na jejich odezvu:

Kvůli tomu odešli *mnozí* z jeho učedníků zpět a už s ním nechodili (Jan 6:66, kurzíva).

Všimněte, že to nebylo jen pár učedníků, ale „mnozí.“ Někteří z nich byli bezpochyby těmi, kteří byli tak kvapní, aby předtím v Cesareje Filipovy říkali, že mají Ježíše za: „Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní za Jeremiáše nebo jednoho z proroků“ (Mt. 16:14).

Nestavěli na zjeveném Božím slově.

Pohoršení bylo čím dal větší, až udělali to, co dělají v současnosti mnozí – odešli. Mysleli si, že byli podvedeni a že s nimi bylo špatně zacházeno, avšak ve skutečnosti tomu tak nebylo. Neviděli pravdu, protože se více zaměřili na své sobecké touhy.

Podívejme se nyní na to, jak zareagoval Šimon Petr, když Ježíš zkonfrontoval Svých dvanáct učedníků:

Ježíš tedy řekl těm dvanácti: „Chcete snad odejít i vy?“ A Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že *ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.*“ (Jan 6:67-69, přepsáno kurzívou).

Ježíš neprosil tyto muže: „Prosím neodcházejte. Ztratil jsem právě většinu z mých spolupracovníků na Božím díle. Jak bych se bez vás obešel!“ Ne, namísto toho je konfrontuje. „Chcete také odejít?“

Všimněte si, že Šimon Petr odpovídá, i když bojuje se stejným problémem, aby se neurazil jako ostatní. „Pane, ke komu půjdeme?“

To, co uslyšel, ho muselo zmást, avšak věděl ještě o něčem jiném, co druzí dosud nepřijali. V Cesareje Filipovy Petr přijal zjevení o tom, kdo Ježíš skutečně byl: „Synem živého Boha“ (Mt. 16:16).

Nyní uprostřed této zkoušky řekl to, co bylo hluboce zakořeněno v jeho srdci: „My jsme uvěřili a poznali, že *ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha.*“ Tyto stejná slova vyřkl v Cesareje Filipovy. Byl kamenem, který byl položen na pevné skále zjeveného Božího slova. Neurážel se.

Reakce pod tlakem

Často říkám, že zkoušky a pokušení *určují* jaký člověk je. Jinými slovy rozhodují o tom, kde se nacházíte duchovně. Zjevují skutečný stav srdce. Tak jak reagujete ve zkouškách a pokušeních, takový ve skutečnosti jste.

Můžete mít vysoký a krásný pětioschodový dům, který byl postaven na písku, ozdobený nejpromyšlenějšími materiály a mistrovskými kousky. Tak dlouho jak na něj svítí sluníčko, vypadá jako silná a krásná bašta.

Vedle tohoto domu možná stojí jednoposchodový jednoduchý dům. Možná, že se dá snadno přehlédnout a je velmi neatraktivní ve srovnání s nádhernou vedlejší budovou. Avšak stojí na něčem, co nemůžete vidět – na skále.

Dokavad neudeří bouře, pětioschodový dům vypadá daleko lépe. Avšak když začne velká bouře, pětioschodový dům se hroučí a padá na zem. Možná, že vydrží pár menších bouří, avšak ne hurikán. Jednoduchý a jednoposchodový dům v hurikánu obstojí. Čím větší dům, tím tvrdší a očividnější je jeho pád.

Někteří lidé v církvi jsou jako učedníci, kteří byli tak rychlí, aby mluvili v Cesareje Filipovy, avšak později bylo zjištěno, co v nich skutečně je. Možná, že vypadají jako „pětioschodoví křesťané“ – obraz síly, stability a krásy. Možná, že prožili pár menších a středních bouří, avšak když přichází skutečná životní bouře, jsou identifikováni.

Ujistěte se, že váš život stavíte na Božím zjeveném slově, a ne na tom, co říkají ostatní. Hleďte Pána a naslouchejte vašemu srdci. Nedělejte, nebo neříkejte věci jen proto, protože to dělá někdo jiný. Hleďte Boha a stůjte na tom, co vám „osvětlí“ ve vašem srdci!

*Když s námi chce zatřást nepřítel,
chce nás zničit. Avšak Bůh má jiný
záměr.*

Všechno, co může být otřeseno, bude otřeseno

*Jeho hlas tehdy otrásl zemi, nyní však zaslíbil:
„Ještě jednou otřesu nejen zemi, ale i nebem.“ A to,
že řekl „ještě jednou“, ukazuje na odstranění věcí,
jež jsou otřesitelné (neboť jsou udělané), aby tak
zůstaly ty věci, které jsou neotřesitelné. Židům
12:26-27.*

V předchozí kapitole jsme viděli, že zjevené Boží slovo je základem, na kterém Ježíš buduje Svoji církev. Sledovali jsme Šimona Petra, který se neurazil, i když ostatní učedníci odešli pohoršeni. Dokonce, když mu Ježíš poskytl příležitost, aby odešel, Šimon Petr řekl to, o čem byl přesvědčen ve svém srdci.

Podívejme se nyní na další zkoušku, kterou musel projít Šimon Petr – noc, když byl Pán Ježíš zrazen.

Ježíš se posadil se Svými dvanácti učedníky, vzdával díky a sloužil večerí Páně, když najednou řekl něco velmi zarážejícího: „Ale pohleďte, ruka mého zrádce *je* se mnou na stole. Syn člověka jde vskutku tak, jak je určeno, ale běda člověku, jímž je zrazován.“ (Lukáš 22:21-22). Jaký to výrok! Řekli bychom v dnešní době, že prostřednictvím těchto slov Ježíš „vyvolal velký poprask“.

Třebaže Ježíš věděl už od začátku, že bude zrazen, bylo to poprvé, co o tom slyšeli Jeho učedníci. Můžete si představit (tu) děsivou atmosféru v místnosti, v níž se nacházel člověk, který Mu byl na blízku, který s Ním chodil od začátku, a o kterém Ježíš řekl, že ho zradí?

V odezvě na to, „se začali mezi sebou dohadovat, kdo z nich, že je ten, který se to chystá udělat“ (Lukáš 22:23). Byli zděšeni z toho, že by se mohl mezi nimi najít někdo, kdo by byl schopen takového podlého činu. Avšak jejich motiv pro toto pátrání nebyl v pořádku. Víme totiž, jak skončil jejich rozhovor. Jejich důvodem vyšetřování byly sobectví a pýcha. Podívejme se na další verš v Písmu:

Tehdy také mezi nimi nastal rozpor, kdo z nich se zdá být největší
(Lukáš 22:24).

Představte si to: Ježíš jim řekl o tom, že bude předán hlavním kněžím, bude odsouzen na smrt a vydán Římanům, kteří se Mu budou posmívat, zbičují Ho a zabijí. Ten, prostřednictvím kterého to mělo začít, seděl s Ním za stolem.

Učedníci se ptali, kdo to je a skončilo to hádkou, v níž se přeli o to, kdo byl mezi nimi největší. Bylo to ostudné – téměř jako děti, které se hádají kvůli svému dědictví. Vůbec se nezajímali o Ježíše, ale snažili se manipulovat jeden s druhým, kdo bude mít větší moc a lepší pozici. Jaké to nepředstavitelné sobectví!

Kdybych byl v Ježíšově situaci, možná bych se zeptal, zda-li vůbec slyšeli to, co jsem říkal, nebo se o to zajímali. Z této příhody můžeme vidět, jak se Mistr choval láskyplně a trpělivě. Většina z nás, kdyby byla na Ježíšově místě, by řekla: „Vypadněte všichni! Nyní prožívám (tu) nejtěžší chvíli svého života a vy myslíte jen sami na sebe!“ Jaká to příležitost k tomu, abychom se urazili.

Můžeme jen hádat, kdo asi rozpoutal tuto při mezi učedníky: Šimon Petr, protože byl nejsilnější osobností skupiny a obvykle mluvil jako první.

Pravděpodobně připomenul ostatním, že byl jediným z nich, který chodil po vodě. Nebo jim možná zdůraznil, že to byl on, kdo první přijal zjevení o tom, kdo Ježíš ve skutečnosti byl. Možná se s nimi pak podělil o svoji zkušenost, když byl na hoře proměnění s Ježíšem, Mojžíšem a Eliášem.

Byl zcela přesvědčen o tom, že byl ze dvanácti největší. Avšak tato jistota nebyla založena na lásce. Spíše se opírala o pýchu.

Ježíš se podíval na všechny z nich a řekl jim, že se chovali jako lidé ve světě, a ne jako synové království: „Králové národů nad nimi panují a ti, kdo nad nimi užívají moci, jsou nazýváni dobrodinci. Ale vy *to* tak nedělejte. Naopak, kdo *je* mezi vámi největší, ať je jako nejmenší, a kdo *je* vůdce, ať je jako ten, který slouží. Neboť kdo je větší – ten, který sedí, nebo ten, který slouží? Zдали ne ten, který sedí? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží“ (Lukáš 22:25-27).

Záměr tříbení

Třebaže Šimon Petr přijal hojné zjevení o tom, kdo Ježíš byl, přesto dosud nežil podle Kristova charakteru a nejednal v pokoře. Budoval svůj život a službu z minulých vítězství a pýchy. Apoštol Pavel nás napomíná, abychom si dávali pozor na to, jak stavíme na našem základu v Kristu (1 Kr. 3:10)

Šimon Petr nestavěl z materiálů, které jsou nutné pro budování Božího království, ale z takových zdrojů jako je silná vůle a velké sebevědomí. Ačkolí si to neuvědomoval, skutečná proměna jeho charakteru ho teprve čekala. Zmiňuje se o tom jako o „pýše života“ (1. Janova 2:16).

Pýcha by nebyla nikdy dost silná, aby ho připravila na to, aby naplnil své povolání v Kristu. Pokud by nebyla odstraněna, nakonec by ho zničila. Pýcha byla stejná charakterová vada, která byla v Luciferovi, Božím pomazaném cherubovi a která způsobila jeho pád (Ez. 28:11-19).

Podívejme se nyní na Ježíše, co říká Šimonu Petrovi:

„Šimone, Šimone, hle, Satan si vyžádal, aby vás tříbil jako pšenici“
(Lukáš 22:31).

Pýcha otevřela dveře pro nepřítele, aby vešel a přetřibil Šimona Petra. Slovo *tříbit* pochází z řeckého slova *σινιάζω*. Znamená to „prosívat, třást sítem; obrazně řečeno: prostřednictvím přesvědčivé agitace zkoušet něčí víru až do krajní meze vyvrácení jeho přesvědčení.“¹

Kdyby měl však Ježíš mentalitu mnohých křesťanů v dnešní církvi, tak by řekl: „Pojďme se modlit, hoši, a svažme tento ďáblův útok. Nedovolíme Satanovi, aby něco takového učinil našemu milovanému Šimonovi!“ Avšak pohleďme na to, co říká Ježíš:

Já jsem ale za tebe prosil, aby tvá víra nepřestala. A ty, až se jednou obrátíš, posiluj své bratry (Lukáš 22:32).

Ježíš se nemodlil, aby Šimon Petr unikl z tohoto intenzivního třibení až do chvíle porážky. Modlil se, aby jeho víra v této postupné proměně neselhala. Ježíš věděl, že skrze tuto zkoušku se v něm začne budovat nový charakter, který bude potřebovat proto, aby mohl začít konat své povolání a mohl posilovat své bratry.

Satan požádal o svolení, aby zatřásl Šimonem Petrem tak tvrdě, aby ztratil svoji víru. Nepřítelovým záměrem bylo zničit velký potenciál tohoto muže, který přijal velmi mnoho zjevení. Avšak Bůh měl jiný úmysl, pokud jde o třibení, – jak vždycky má – a je vždy o krok před ďáblem. Dovolil nepříteli, aby to udělal proto, aby zatřásl vším v životě Šimona Petra, s čím bylo *nutné* zatřást.

Bůh ukázal mé ženě, Lise, pět záměrů při třibení:

1. Přivést (člověka či věc) blíže k jeho podstatě.
2. Odstranit to, co je mrtvé.
3. Sklidit to, co uzrálo.
4. Probudit.
5. Sjednotit nebo spojit dohromady, tak by to nebylo déle oddělené.

Jakýkoliv myšlenkový proces či postoj srdce, který se zakládá na sobeckosti či pýše bude vymícen. Výsledkem tohoto velkého třesu veškeré sebevědomí Šimona Petra zmizelo a všechno, co zůstalo, se stalo Božím jistým základem. Musel si uvědomit svůj skutečný stav; to, co bylo mrtvé bylo odstraněno a to, co uzrálo, bylo sklizeno, prostřednictvím čehož byl přiveden ke svému skutečnému základu. Nejednal už dále nezávisle na Pánu, ale záviseli jeden na druhém.

Petr se směle vzepřel Ježíšovým slovům: „Pane, s tebou jsem připraven jít i do vězení, i na smrt.“ Tento jeho výrok se nenarodil z Ducha, ale z jeho vlastního sebevědomí. Nebyl schopen předvídat to, co se stane při třibení.

Jidáš versus Šimon

Někteří si myslí, že Petr byl akorát velká huba a zbabělec. Avšak v zahradě, kde chrámová stráž přišla zajmout Ježíše, vytáhl svůj meč a udeřil jím služebníka nejvyššího kněze tak, až mu odsekl jeho pravého ucho (Jan 18:10). Není mnoho zbabělců, kteří útočí proti přesile nepřátelských vojáků. Petr byl tedy silný, avšak jeho síla spočívala v jeho vlastní osobnosti, a ne v Boží pokoře, protože třibení dosud nezačalo.

Stalo se to přesně tak, jak Ježíš řekl. Tento smělý, silný Šimon Petr, který byl připraven zemřít za Ježíše, který vytáhl svůj meč v zahradě, kde bylo mnoho vojáků, byl konfrontován malou děvečkou.

Zastrašila ho tak, až dokonce zapřel Ježíše.

Někteří si myslí, že to jsou velké věci, které jsou příčinou toho, že se lidé uráží. Jsou to však často ty méně důležité, které s námi nejvíce otřesou. To ukazuje na marnost velkého sebevědomí.

Petr pak zapřel Ježíše ještě dvakrát. Poté zakokrhá kohout, Petr odešel a hořce se rozplakal. Byl otřesen tak, až přišel o všechnu svoji sebedůvěru a věřil, že už nikdy znovu ve víře nepovstane. Všechno co měl, ztratil, ačkoli si to zcela neuvědomoval a zbylo jen to, co mu zjevil Duch.

Šimon Petr a Jidáš si byli podobní v mnohých věcech, včetně skutečnosti, že oba dva odmítli Ježíše v posledních důležitých chvílích Ježíšova života. Přesto každý z nich měl jiný základ.

Jidáš nikdy netoužil, aby poznal Ježíše takovým způsobem jako Šimon. Jidášův život se nezakládal na Ježíši. Zdálo se, že miloval Ježíše od chvíle, kdy všechno opustil a začal Ho následovat; doprovázel Ho na všech jeho cestách a dokonce byl s Ním společně pronásledován. Vyháněl ďábly, uzdravoval nemocné a kázal evangelium. (Připomeňme si to, že Ježíš vyslal kázat, uzdravovat a vysvobozovat dvanáct učedníků, a ne jedenáct.) Avšak jeho oběti nebyly vykonány z lásky k Ježíšovi, nebo kvůli zjevení, kdo Ježíš byl.

Jidáš si šel svoji cestou už od začátku. Nikdy nečinil pokání ze svých soběstředných motivů. Jeho charakter se vyznačoval takovými výroky jako: „Co jste mi ochotni *dát, když...*“ (Mt. 26:14, přepsáno kurzívou). Lhal a pochleboval, aby získal určitou výhodu (Mt. 26:25). Bral peníze z pokladny Ježíšovy služebnosti a používal je pro osobní účely (Jan 12:4-6). A seznam pokračuje. Nikdy nepoznal Pána, ačkoli s Ním strávil ve společenství tři a půl roku.

Oba dva muži litovali toho, co udělali. Avšak Jidáš neměl základ, který měl Petr. Protože nikdy netoužil po tom, aby poznal Ježíše, Ježíš se mu nikdy nezjevil. Kdyby Jidáš přijal zjevení o Ježíši, nikdy by Ho nezradil. Když přišla do jeho života velká bouře, všechno bylo otřeseno a odfouknuto pryč! Podívejme se na to, co se stalo:

Když tehdy Jidáš, jeho zrádce uviděl, že Ježíš byl odsouzen, *litoval tobo* a vrátil těch třicet stříbrných velebných a starším. Řekl *jim*: „*Zhřešil jsem! Zradil jsem nevinnou krev!*“ Oni však odpověděli: „Co je nám do toho? Hleď si *tobo* sám!“ Zahodil tedy ty stříbrné v chrámu a šel pryč. A když odešel, *oběsil se*. (Mt. 27:3-5, přepsáno kurzívou).

Litoval toho a věděl, že zhřešil. Avšak neznal Krista. Nerozuměl tomu, jak závažné bylo to, koho zradil. Řekl jen: „Zradil jsem nevinnou krev.“ Kdyby znal Krista jako Šimon

Petr, vrátil by se k Němu a činil by pokání, protože by si uvědomil, jak je Pán milosrdný. Spáchání sebevraždy bylo jen dalším činem nezávislého života na Boží milosti. Otřesy odhalily, že Jidáš neměl základ ve svém životě, i když předtím následoval Mistra tři roky.

Mnoho věřících se modlilo „modlitbu hříšníka“, navštěvovalo církve, byli aktivní a studovali své Bible. Všechno z toho však bylo bez osobního zjevení Ježíše, kdo skutečně On je, i když Ho vyznávají svými ústy. Když přichází velké zklamání, hněvají se na Boha a nechtějí s Ním mít nic společného.

„Bůh pro mě nikdy nic neudělal!“ slyšel jsem je, jak říkají, „zkoušel jsem křesťanství, avšak můj život se stal ještě ubožejší.“ Nebo: „Modlil jsem se a prosil jsem Boha, aby učinil toto, a On to neudělal!“ Nikdy neobětovali svůj život pro Ježíše, avšak snažili se s Ním spojit, kvůli vlastnímu prospěchu. Sloužili Mu pro to, co jim mohl poskytnout. Snadno se pohoršili. Ježíš o nich mluví v této pasáži Písma:

A podobně ti, kteří jsou osíváni na skalnaté půdě, jsou tito: Jakmile to slovo uslyší, hned ho s radostí přijímají, ale nemají v sobě kořen a jsou nestálí. Když potom kvůli tomu slovu nastane soužení nebo pronásledování, hned se *pohoršují* (Marek 4:16-17, přepsáno kurzívou, NBk).

Všimněte si, že řekl, že se rychle pohoršují, protože nemají pevný základ. Na čem tedy mají být založeni? Odpověď nacházíme v Efezským 3:16-18: Měli bychom být zakořenění a založeni v lásce. Naše láska v Boha je naším základem.

Ježíš řekl: „Nikdo nemá větší lásku než tu, aby položil svůj život za své přátele“ (Jan 15:13). Nemůžeme pokládat svůj život za někoho, komu nedůvěřujeme. Nemůžeme pokládat svůj život pro Boha, dokud Ho dostatečně neznáme, abychom Mu mohli důvěřovat. Musíme poznat a porozumět Boží povaze a přirozenosti. Musíme mít jistotu, že nám nechce nikdy ublížit.

Bůh vždy vyhlíží po tom, o čem ví, že by pro nás bylo nejvhodnější. To, co pro nás vypadá jako zklamání, se vždy otočí v dobré, pokud neztratíme víru. Bůh je láska, v Něm není žádné sobectví ani zlo. Je to Satan, který se nás snaží zničit.

Na naše životné situace se často díváme přes brýle na velmi krátkou vzdálenost. To pokrucuje skutečný obraz. Bůh se dívá na to, čím procházíme z věčného hlediska. Když se díváme na situace jen z naší omezené pozice, stanou se dvě věci.

Nejprve, uprostřed Božího očist'ující proměny budeme lehkou kořistí proto, abychom se urazili, ať už to bude kvůli Bohu či jednoho z Jeho služebníků. Za druhé, nepřítel nás snadno oklame. Satan použije něco, co se bude v daný okamžik zdát nejvhodnějším řešením, avšak jeho konečným plánem je si toto použít, aby nás mohl zničit či zabít. Když se naučíme důvěřovat Bohu, neodejdeme z dosahu Boží péče. Nepodlehne pokušení starat se sami o sebe.

Spoléhání na Boží charakter

Jedním ze způsobů, kterým se nepřítel snaží odvrátit naši pozornost od toho, abychom důvěřovali Bohu, je skutečnost, že nám zkresluje skutečný obraz Božího charakteru. Udělal to v zahradě Eden, když se zeptal Evy: „Jakže, Bůh vám *zakázal* jíst ze *všech stromů* v zahradě?“ (1. Mj. 3:1). Překroutil Boží příkaz, aby mohl zaútočit a znevážit Jeho charakter.

Bůh řekl: „Z *každého stromu* zahrady *smíš jíst*. Ze stromu poznání dobrého a zlého však *nejez*. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ (1. Mj. 2:16-17).

Had v podstatě Evě řekl: „Bůh vám nic dobrého nedopřeje.“

Avšak Bůh spíše zdůraznil: „smíš jíst, kromě...“ Bůh daroval lidem celou zahradu, aby si v ní užívali a poskytl jim ovoce ze všech stromů kromě jednoho.

Had se snažil překroutit to, jakým způsobem žena viděla Boha a říkal: „Bůh se o vás ve skutečnosti nezajímá. Co z toho máte, když se vám vyhýbá? Nemůže vás milovat tak, jak si představujete. Nemůže být dobrým Bohem!“ Byla oklamána a uvěřila lži o Božím charakteru. Pak vzplanula touha ke hříchu, protože Boží slovo se déle nezdálo býti životem, ale zákonem. „Mocí hříchu (je přece) Zákon“ (1. Kr. 15:56).

Nepřítel působí tímto způsobem i v současnosti. Zkresluje charakter Boha-Otce v očích Jeho dětí. V dnešní době máme k dispozici veškerou autoritu, kterou nad námi uplatňovali naši otcové, učitelé, šéfové či vedoucí, kteří byli sobečtí a tvrdí. Protože jsou svým postavením v určité autoritě, je snadné přenášet jejich přirozenost na Boží charakter, poněvadž Bůh je nejvyšší autoritou.

Nepřítel mistrně zkreslil charakter Boha-Otce tak, že překroutil náš pohled na naše pozemské otce. Bůh říká, že předtím, než se Ježíš vrátí, tak se srdce otců obrátí k jejich dětem (Mt. 4:6). Jeho charakter či povaha bude vidět na Jeho vedoucích a stane se to prostředkem jejich uzdravení.

Když víte, že vám Bůh *nikdy* nic neudělá zlého, nebo vám neublíží, ani vás zničí, a cokoliv udělá či neudělá, bude ve váš nejlepší prospěch ve vašem životě, vždy se Mu zcela vydáte. Rádi pak položíte svůj život za svého Mistra.

Pokud jste se zcela vydali Ježíši a svěřili jste se úplně do Jeho péče, nikdy se neurazíte, protože nepatříte sami sobě. Ti, kteří jsou zraněni a zklamáni jsou právě ti, kteří přišli k Ježíši proto, aby pro ně něco udělal, a ne kvůli tomu, kdo je.

Když máme takový postoj k Bohu, snadno nás něco zklame. Soběstřednost způsobuje, že jsme velmi krátkozrací. Nejsme schopni vidět naše momentální okolnosti očima víry. Když naše životy skutečně ztratíme pro Ježíše, poznáme Jeho charakter a budeme se moci podělit o Jeho radost. Nic s námi pak neotřese, ani nás nevyvede z míry.

Je snadné se urazit, když soudíme podle našich přirozených podmínek a okolností. Toto není chození vírou či dívat se na věci očima Ducha. Bůh mi často neodpoví způsobem či v určitém časovém limitu, o kterém si myslím, že je pro mě zcela nutný. Avšak, když se poohlédnu nazpět, v každém případě mohu vidět a porozumět Jeho moudrosti.

Někdy se stává, že děti nerozumí, proč jednáme podle určitých pravidel či logiky, která je v pozadí naší výchovy. Starším dětem se to snažíme vysvětlit tak, aby přijali užitek z moudrosti. Avšak občas nám nemusí rozumět či s námi souhlasit kvůli své nezralosti, až později ve svém životě budou. Možná, že je dalším důvodem zkouška jejich poslušnosti, lásky a zralosti. To stejné je i s naším Otcem v nebesích. V těchto situacích víra říká: „Důvěřuji ti, i když ti nerozumím.“

V Židům 11:35-39 je zapsán seznam těch, kteří neviděli naplnění svých zaslíbení od Boha a nikdy o nich nepochybovali: „...zatímco jiní byli mučeni a neočekávali vysvobození, aby *také* dosáhli lepšího vzkříšení. Jiní pak zakoušeli výsměch a bičování a dokonce pouta a vězení. Bývali kamenováni, rozřezáváni, pokoušeni, umírali zabíjení mečem, chodili v ovčích a kozlích kůžích – strádající, soužení a trápení. Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, *po* jeskyních a rozsedlinách země a nikdo z nich (ačkoli skrze víru obdrželi *dobré* svědectví) *nedosáhl zaslíbení*“ (přepsáno kurzívou).

Rozhodli se, že Bůh bude vším, co chtěli, nehledě na to, kolik je to bude stát. Věřili Mu a dokonce zemřeli, aniž by viděli vyplněná zaslíbení. Nemohli se urazit!

Jsme zakořeněni a založeni, když důvěřujeme a velmi milujeme Boha. Žádná bouře, ať je jakákoliv, s námi nepohne. To se nestane prostřednictvím silné vůle ani skrze osobnost. Je to dar milosti pro všechny, kteří se v plné víře vydali Bohu a zřekli se víry v sama sebe. Avšak, pokud se chcete zcela vydat Bohu, musíte nejprve znát Toho, kdo má v náručích váš život.

Milost je poskytnuta pokorným

Šimon Petr se už dále nemohl chvástat tím, jak byl skvělý. Ztratil své sebevědomí. Poznal zcela jasně marnost své silné vůle. Byl pokořen. Nyní se však stal nejvhodnějším kandidátem Boží milosti. Bůh dává milost těm, kteří jsou pokorní. Pokora je nezbytný předpoklad. Byla to lekce, na kterou si Petr velmi dobře pamatoval, když psal svoji epištolu: „...oblečte se pokorou, neboť ‚Bůh se staví proti pyšným, pokorným však dává milost‘ “ (1. Pt. 5:5).

Petr byl otřesen až na pokraji naprostého zavržení. Víme to díky poselství anděla Páně k Marii Magdaléně, když byla u hrobu: „Jděte ale a řekněte jeho učedníkům, *i Petrovi*, že jde před vámi do Galileje. Tam ho spatříte, jak vám řekl“ (Marek 16:7, přepsáno kurzívou). Anděl musel myslet konkrétně na Petra, který byl téměř zdrcen, avšak Bůh v něm položil základní kámen, který vydržel všechny otřesy, a který se jeho prostřednictvím ještě více upevnil.

Ježíš nejen odpustil Petrovi, ale obnovil ho. Poté, co byl otřesen, se stal jedním ze skutečných pilířů v církvi. Prohlašoval odvážně zprávu o Kristovu vzkříšení před těmi, kteří byli odpovědní za Jeho ukřižování. Stál před veleradou a ne před děvečkou. S velkou autoritou a smělostí se proti nim postavil.

Dějiny potvrzují, že Petr byl ukřižován vzhůru nohama po mnohých létech věrné služby. ² Tvrdil, že nebyl hoden zemřít stejnou smrtí jako jeho Pán, tak ho zavěsili hlavou dolů. Už se více nebál. Stal se kamenem, který byl usazen v pevném základu jeho Skály.

Životní zkoušky odhalí, co je ve vašem srdci, ať už vás pohorší Bůh či ostatní. Zkoušky způsobí, že ještě více zahořknete vůči Bohu a vašim vrstevníkům, nebo vás posílí. Pokud vydržíte zkoušku, vaše kořeny víry ještě více zarostou do hloubky a učiní vás stabilnějšími v budoucnosti. Pokud selžete, urazíte se a pak možná důsledkem toho i zahořknete.

Pane, sloužil jsem ti, proč tedy...?

Když jsem byl pastorem, ostrý čtrnáctiletý mladý muž, kterého uznávali jeho přátelé a vedoucí, navštěvoval mládež, kterou jsem vedl. Byl dobrým studentem a vynikajícím atletem. Byl horlivý pro Boží věci; mladý muž věrně sloužil a dobrovolně se přihlásil proto, aby se zapojil do nového úkolu. Jezdil s námi na misijní výjezdy a svědčil téměř každému, s kým se setkal.

V určitém období svého života věnoval čtyři hodiny denně modlitbě. Slyšel mnoho věcí od Pána a podělil se o ně s ostatními. To, co říkal, bylo vždy požehnáním. Přiznal, že se cítí povolán do služby a chtěl se stát pastorem předtím, než dovrší svých dvaceti let. Zdálo se, jako by byl neotřesitelnou skálou.

Miloval jsem tohoto mladého muže a rozpoznal jsem na jeho životě Boží povolání a věnoval jsem mu více času. Měl jsem obavy jen z jedné věci: Zdálo se, že byl příliš sebejistý. Chtěl jsem mu něco říct, avšak necítil jsem v tom pokoj. Věděl jsem, že musí přijít změna. Prošel některými bouřemi a přesto zůstal silný. Někdy jsem pochyboval o tom, zda-li jsem ho správně označil, když jsem viděl, jak prožil několik velmi tvrdých zkoušek.

Několik let uplynulo. On se odstěhoval a já jsem začal sloužit na plný úvazek, avšak byl jsem s ním ve spojení. Věděl jsem, že musí projít procesem „lámání“. Věděl jsem, že se to stane, avšak neměl jsem ponětí, jak se to stane, i když jsem si uvědomil, že to pro něho bude nutné, aby naplnil svůj úrdek. Bylo to podobné procesu prosívání či třibení, které prožil Petr.

Když tomuto mladému muži bylo osmnáct let, jeho otec vážně onemocněl na rakovinu. On a jeho matka se modlili a postili a věřili, že Bůh jeho tátu uzdraví. Ostatní se k ním připojili v modlitbě. Jen o pár měsíců dříve jeho táta dal svůj život Pánu Ježíši.

Zdravotní stav jeho otce se zhoršoval. Sloužil jsem v jiném městě v Alabamě, když mi zavolala moje žena a naléhavě mě prosila, abych tomuto mladému muži zatelefonoval. Spojil jsem se s ním telefonicky a pocítil jsem, že potřebuje někoho, kdo by ho povzbudil.

Po shromáždění jsem k němu jel autem celou noc, přijel jsem k jeho domu ve čtyři ráno. Zdravotní stav jeho otce byl tak vážný, až mu lékaři dávali už jen několik dní života. Nemohl už ani mluvit.

Mladý muž si byl však jistý, že jeho táta povstane uzdraven. Sloužil jsem této rodině a za několik hodin jsem odjel. Další ráno jsem dostal telefonát, v němž mi bylo sděleno, že se věci zhoršily.

Lisa a já jsme se modlili. Když jsme tak činili, Bůh dal mé ženě vidění, ve kterém viděla Ježíše, jak stojí u postele tohoto umírajícího muže, připraven si ho vzít k Sobě domů. O třicet minut později tento mladý muž nám zavolal a řekl nám, že jeho otec zemřel. Zdálo se, že je stále stejně silný. Avšak to byl jen začátek.

V ten večer zavolal některým svým blízkým přátelům a řekl jim, že jeho otec zemřel. Když odpovídali do telefonu, tak plakali. Divil se, jak to, že už věděli o této zprávě. Avšak oni o ní dosud neslyšeli. Plakali však kvůli jednomu z jeho nejlepších přátel, který byl právě při nehodě usmrčen. V jednom dni ztratil svého otce a velmi dobrého přítele.

Začalo třesení. Byl z toho zmaten, zklamán a ochromen. Zdálo se, jako by mu unikla Boží přítomnost.

O měsíc později, když jel domů, tento mladý muž přijel na místo, kde se právě stala vážná dopravní nehoda. Měl kurz první pomoci a zastavil. Všichni v autech byli jeho blízcí přátelé. Dva zemřeli v jeho náručí, zatímco se jim snažil pomoci.

Můj mladý přítel dosáhl svého limitu. Strávil tři hodiny v lesích a modlil se a křičel k Bohu. „Kde jsi? Řekl jsi, že budeš mým utěшитelem a já nemám nikoho, kdo by mě utěšil!“

Zdálo se, jako kdyby se Bůh od něho odvrátil. Avšak bylo to ve skutečnosti poprvé, co selhala jeho vlastní síla.

Rozzlobil se na Boha. Byl zcela zklamán. Bůh ho nechal selhat v nejnaléhavější chvíli jeho života.

„Pane, sloužil jsem ti a vzdal jsem se mnoha věcí, abych Tě následoval,“ modlil se. „Nyní jsi mě opustil!“ Byl přesvědčen o tom, že mu Bůh něco dlužil pro to všechno, čeho se musel vzdát, aby Mu sloužil.

Mnoho lidí prožilo zranění a zklamání, která jsou méně extrémní a některá více. Mnozí se urazili na Pána. Mají za to, že měl vzít do úvahy všechno to, co pro Něho udělali.

Slouží Mu z nesprávných motivů. Neměli bychom sloužit Pánu pro to, co pro nás může udělat, ale spíše pro to, kdo On je a co už pro nás udělal. Ti, kteří se uráží, si zcela neuvědomují, jaký dluh byl za ně zaplacen, aby mohli žít ve svobodě. Zapomněli z jakého druhu smrti byli vysvobozeni. Dívají se na věci přirozenýma očima, a ne duchovníma.

Tento mladý muž přestal chodit do církve a začal se scházet s nesprávnou skupinou mladých lidí, kteří navštěvovali bary a večírky. Ve svém zklamání nechtěl mít nic společného s Božími věcmi. Chtěl se vyhnout jakémukoliv kontaktu s Bohem.

Nebyl schopen žít tímto způsobem ani dva týdny a ve svém srdci byl hluboce usvědčen. Přesto však odmítal Pána po dalších šest měsíců. Zdálo se, že nebesa jsou pro něho uzavřená jako z mědi. Vypadalo to, jako by Pánova přítomnost nebyla nikde k nalezení.

Uplynul jeden rok a prostřednictvím několika příhod poznal, že Bůh stále působí v jeho životě. Přišel znovu k Bohu a tentokrát to bylo jiné. Přišel s pokorou. Poté, co období zkoušky pominulo, Pán mu znovu ukázal, jak s ním byl v těch nejtěžších chvílích. Když byl obnoven jeho život s Bohem, naučil se důvěřovat Boží milosti, a ne své vlastní síle.

Byl jsem s ním dál v kontaktu. Po roce a půl mi řekl o věcech, které byly v něm, a o kterých vůbec nevěděl. „Byl jsem mužem, který neměl charakter a je velmi povrchní ve všech jeho vztazích. Byl jsem vychováván mým tátou, abych vypadal z pohledu ostatních,

že jsem silný – člověk, který se dokázal vypracovat svojí vlastní silou. Nikdy jsem nemohl růst tak, jak si Bůh přál. Jsem vděčný Pánu, že mě v tomto stavu nezanechal.

„Avšak nad čím jsem se ve svém srdci zarmoutil, nebylo to, že jsem běhal z baru do baru a pil. Bylo to především to, že jsem se odvrátil od Ducha svatého. Tak Ho miluji. Moje obecenství s ním nebylo nikdy tak úžasné jako nyní.“

V jeho životě se stalo mnoho otřesných událostí. Sebevědomí bylo zničeno. Avšak tento mladý muž měl základ, který měl Šimon Petr, a který nelze odstranit. Namísto toho, aby zakládal svůj život a službu s Bohem na pýše, žije skrze Boží milost.

Pohoršení odhalí slabosti a místa zlomu v našich životech. Myslíme si často, že jsme silní v určité oblasti, zatímco se tam skrývá určitá slabost. Zůstane skrytá, dokud se nepřepřežene velká bouře, která odkryje to, co je na povrchu. Apoštol Pavel napsal: „*Pravá obrázka jsme přece my, kdo sloužíme Bohu duchem, chlubíme se v Kristu Ježíši a nespolečáme na tělo*“ (Filip. 3:3, přepsáno kurzívou).

Nemůžeme nic udělat pro věčnost z naší vlastní síly. Je jednoduché to říct, avšak dovolit Bohu, aby do nás hluboce zasadil tuto pravdu je druhou věcí.

*Ježíš neustoupil od pravdy, aby
kvůli ní neurazil lidi.*

Skála pohoršení

*„Hle, pokládám na Siónu úhelný kámen vyvolený a vzácný a ten, kdo v něj věří, nebude nijak zahanben.“ Vám věřícím je tedy vzácností, ale nepovolaným je to Kámen zavržený staviteli, jenž se stal hlavním kamenem klenby a Kámen úrazu a skála pohoršení,“ totiž těm, kdo se slovem uráží a jsou nepovolní, k čemuž také byli určeni
1. Petrova 2:6-8*

V dnešní době je význam slova *věřit* velmi ochuzen. V podvědomí mnoha lidí se z něho stalo jen vyznání určité skutečnosti. Pro mnohé to nemá nic společného s poslušností. Avšak v pasáži, ve které jsme uvedli slova *věřit* a *být neposlušný*, jsou prezentovány dva rozporuplné a protichůdné výroky. Písmo nás napomíná, že „kdokoliv kdo uvěří v něho (Ježíše Krista), nezahyne, ale bude mít věčný život“ (Jan 3:16). V důsledku toho, jakým způsobem se díváme na slovo *věřit*, si mnozí myslí, že všechno to, co se požaduje, je věřit tomu, že Ježíš existoval a zemřel na Kalvárii a tak si myslí, že jsou před Bohem ve správném postoji. Pokud by toto bylo jedinou podmínkou, démoni by také mohli vůči Bohu zaujmout správný postoj. Písmo však říká: „Ty věříš, že je jeden Bůh. Dobře činíš. I démoni tomu věří – a třesou se!“ (Jakub 2:19, přepsáno kurzívou). Pro ně nebylo připraveno spasení.

Slovo *věřit* znamená v Písmu něco víc, než jen uznat existenci či duševně souhlasit s určitou skutečností. Pokud bychom chtěli zůstat věrni kontextu daného verše, museli bychom zcela jednoznačně říct, že hlavní hybnou silou víry je poslušnost. Můžeme tento

verš číst také tímto způsobem: „Vám *věřícím* je tedy vzácností, ale *nepovolným*, „Kámen zavrhzený staviteli, jenž se stal hlavním *kamenem* kletby“ a „*Kámen úrazu a skála pohoršení*.““

Není těžké poslechnout, když znáte charakter a lásku toho, komu se vydáváte. Láska je stěžejním prvkem našeho vztahu s Pánem – ne však láska k určitým principům či k učení, ale láska k osobě Ježíše Krista. Pokud tato láska není v nás tam, kde má být, budeme náchylní k tomu, abychom se uráželi a pohoršovali.

Izraelity, které Pán povolal, aby se z nich stali stavitelé, odmítli Boží úhelný kámen, Ježíše. Milovali své učení o Starém zákoně. Byli uspokojeni svými výklady, protože je mohli použít ve svůj vlastní prospěch, a aby jejich prostřednictvím manipulovali ostatními. Na druhou stranu Ježíš odmítal veškeré zákonictví, které bylo pro ně tak vzácné. Přel se s nimi se slovy: „Zkoumáte Písma, neboť se domníváte, že v nich máte věčný život, a ona svědčí o mně“ (Jan 5:39).

Nebyli schopni porozumět úmyslu, že Bůh toužil po synech a dcerách, kteří by s ním měli vztah. Chtěli panovat a vládnout. Zákon byl v jejich vlastních očích povýšen nade vztah. Odmítli to, co jim bylo zdarma darováno. Raději by si to zasloužili. Proto se zdarma darovaný Boží dar, Ježíš Kristus, jejich naděje života a spásy, pro ně stal „Kamenem úrazu a skálou pohoršení“.

Simeon prorokoval, když vyzvedl ve svém náručí v chrámu Ježíše, když byl novorozencem: „Simeon jim požehnal a řekl Marii, jeho matce: ‚Hle, tento je určen k pádu a pozdvižení mnohých v Izraeli‘“ (Lukáš 2:34). Všimněte si pádu a pozdvižení. Ten, který byl povolán, aby na svět přinesl pokoj, byl nakonec tím, který přinesl meč rozdělení mezi ty, ke kterým byl poslán (Mt. 10:37), a život těm, kteří se stali oběťmi stavitelů (služebníků tehdejší doby).

Ježíš a urážky

V nedělní škole byl často Ježíš prezentován jako pastýř, který nese ztracenou ovečku na Svých zádech do ovčince. Nebo možná objímal malé děti, zatímco jim žehnal nebo se smál a říkal: „Miluji vás.“ Tyto příběhy jsou všechny pravdivé, avšak nejsou celkovým obrazem samotného Ježíše.

Tento stejný Ježíš našel farizee z jejich sebe-spravedlnosti: „Vy hadi, plemeno zmijí, jak byste unikli odsouzení *do* pekla?“ (Mt. 23:33). Převrátil stoly penězoměncům v chrámě a rozmetl je kolem sebe (Jan 2:13-22). Řekl člověku, který chtěl pohřbít svého otce, aby ho raději následoval: „Nechte mrtvé, ať pochovávají své mrtvé, ale ty jdi a kaž Boží království!“ (Lukáš 9:59-60). To samozřejmě není všechno.

Když se zblízka podíváme na Ježíšovu službu, uvidíme Člověka, který pohoršil mnohé lidi kolem sebe, zatímco jim sloužil. Podívejme se jen na pár příkladů.

Ježíš urazil farizee.

V mnoha případech Ježíš konfrontoval a pohoršil tyto vůdce. Protože byli uraženi, poslali Ho na kříž. Nenáviděli Ho.

Avšak Ježíš je miloval natolik, že jím říkal pravdu: „Pokrytci! Izaiáš o vás dobře prorokoval, když říkal: ‚Tento lid se ke mně přibližuje svými ústy a ctí mne svými rty, avšak jejich srdce je ode mne daleko. Nadarmo mne ale uctívají‘“ (Mt. 15:7-9. Tento výrok je urazil.

Všimněte si, na co se Ho bezprostředně poté zeptali Jeho učedníci:

Tehdy k němu přistoupili učedníci a řekli mu: „Víš to, že se farizeové urazili, když slyšeli tu řeč?“ (Mt. 15:12, přepsáno kurzívou).

Prostudujte si Jeho odpověď:

Každá sazenice, kterou nesázal můj nebeský Otec, bude vykořeněna. Opusťte je. Jsou to slepí vůdcové slepců. Povede-li slepý slepého, oba padnou do jámy (Mt. 15:13-14).

Ježíš zdůraznil, že pohoršení ve skutečnosti pročistí ty, které skutečně zasadil Jeho Otec. Někteří lidé se mohou připojit k církvím či služebním týmům, avšak nebyli poslání Bohem, nebo ani nejsou z Boha. Pohoršení, které nastává, když se káže pravda, zjevuje jejich skutečné motivy a vede je k tomu, aby byli vykořeněni.

Po návštěvě mnoha církví jsem byl svědkem mnoha případů, při nichž byli pastoři zarmouceni z lidí, kteří odešli, ať už to byli starší či členové sboru. Většinou se tito lidé rozlobili kvůli kázané pravdě, a protože to konfrontovalo jejich životní styl. Pak se v každém ohledu stali kritickými vůči církvi a odešli.

Pokud by se nechali ovlivnit každým, kdo projde do jejich modlitebny, tak by nakonec slevili z pravdy, kterou kážou. „Pokud kázete pravdu,“ říkám jim, „pohoršíte lidi a oni se vzeprou a odejdou. Nermuťte se kvůli nim, ale raději krmte a žijte ty, které vám poslal Bůh.“

Někteří vedoucí se snaží vyhnout střetům proto, aby neztratili lidi. Někteří skutečně váhají, protože ty, které mají konfrontovat, jsou ve sboru velkými dárci, nebo jsou velmi vlivní v církvi či ve společnosti. Ostatní mají strach zranit pocity někoho, kdo s nimi byl dlouhou dobu. Důsledkem toho pastoři ztrácejí Bohem darovanou autoritu chránit a krmit ovce, které jím Bůh svěřil.

Když jsem poprvé zaujal místo pastora, jakýsi moudrý muž mě varoval: „Zůstaň ve své autoritě, nebo přijde někdo jiný, kdo ji od tebe převezme a použije ji proti tobě.“

Samuel byl Boží muž, který neslevil z Boží pravdy, ať už se týkala kohokoliv, dokonce i samotného krále. Když Samuel neposlechl Boha, Pán řekl Samueli, aby ho konfrontoval. Udělal to. Naneštěstí, Saul neodpověděl na slovo Páně skutečným pokáním. Zajímal se raději o to, jak vypadal před druhými lidmi. Když od něho Samuel začal odcházet, Saul se chytl jeho pláště, jehož cíp odtrhl. Samuel ho zničil těmito slovy: „Dnes od tebe Hospodin odtrhl izraelské království“ (1. Sam. 15:28).

Toto Samuel ve skutečnosti Saulovi nepřál. Byl nad ním zarmoucen. Pomazal Saule za krále, vysvětlil mu, jak uspořádat a vést jeho korunovaci. Byl Saulovým osobním přítelem. Avšak poslechněte si to, jak Bůh zareagoval na Samuelův zármutek: „Jak dlouho ještě budeš nad Saulem truchlit? Já jsem ho zavrhl, aby nad Izraelem nekraloval. *Naplň svůj rob olejem a jdi, posílám tě*“ (1. Sam. 16:1, přepsáno kurzívou).

Bůh jinými slovy říkal: Pokračuj Samueli a přines své pomazání či čerstvý olej k někomu dalšímu a uvědom si, že Moje láska a soud jsou dokonalé. Kdyby se Samuel vrátil k Saulovi ještě jednou, Bůh by ho odmítl a neměl by čerstvý olej. Kdyby dál truchlil nedošel by nikam.

Pastorům, kteří se rmoutí a truchlí kvůli lidem, kteří opustili církve, nebo kteří odmítají konfrontovat členy sboru, protože jsou to jejich přátelé, vyschne olej pomazání v jejich životech. Některé služebnosti zanikají, zatímco další jednoduše imitují svoji živost. Nevědomě si raději zvolili na prvním místě vztah s člověkem než s Bohem.

V Bibli není psáno, že Ježíš zareagoval určitým způsobem na to, když Ho lidé opustili. Jeho jediným potěšením bylo činit Otcovu vůli. V tomto Svém konání mohl požehnat velké množství lidí.

Nikdy nezapomenu na chvíli, když jsem kázal v Duchu-naplňené církvi. Plánovali jsme, že tam přijedeme už asi rok. Prvního nedělního rána jsem kázal jednoduché poselství o pokání a návratu k první lásce. Pocítil jsem odpor, avšak věděl jsem, že to bylo poselství, které jsem měl zvěstovat.

Po shromáždění mi pastor řekl: „Bůh mi ukázal, co si dnešního rána kázal, avšak myslím si, že na to lidé nebyli připraveni.“

Moje žena, protože se jí Duch svatý dotkl, se ho zeptala: „Kdo je pastorem této církve – vy, nebo Ježíš?“

Pastor sklopil hlavu. „Toto je přesně to, co mi Pán řekl před měsícem. Řekl mi, jak lidé z této církve zareagují.“ Řekl nám, že třetina jeho církve se skládala z „usazených starých členů“, kteří nechtěli přijmout jakoukoliv změnu při shromáždění, chvále či kázání. Povzbudili jsme ho, aby byl silný v Pánu a poslechl Ho.

Uspořádali jsme v této církvi další čtyři shromáždění, jedno za druhým bylo složitější a složitější. Když jsme odjížděli z města, cítil jsem, jako kdybych měl na sobě pytel písku. Nevěděl jsem, jak se s tím vypořádat. Byl čím dál těžší a nepříjemnější. Když obvykle odjíždím z církve, tak mám radost ve svém srdci. Nevěděl jsem, co bylo v nepořádku.

Když jsem posléze zůstal s Pánem o samotě, zeptal jsem se Ho: „Otče, co bylo v nepořádku? Proč mám ve svém duchu tak těžké břemeno? Přivlastnil jsem si pastorovu autoritu té církve?“

Jednoduše odpověděl: „Setřes prach se svých nohou“ (viz Lukáš 9:5).

Udivilo mě to, když jsem slyšel, jak toto říká. Modlil jsem dál a ptal jsem se Ho znovu a uslyšel jsem znovu stejná slova: „Setřes prach se svých nohou.“

Nakonec jsem poslechl. Jakmile jsem rukou nadzvedl chodidlo v mé druhé botě, tíha zmizela a radost zaplavila moje srdce. Rekl jsem s údivem: „Pane, nezaútočili na mě, ani mě nevyprovodili z města. Proč?“

Ukázal mi, že starší a většina lidí odmítla Jeho slovo, které měl pro ně připravené.

„Dej jim trochu více času, Pane,“ prosil jsem.

„Kdybych jim dal dalších padesát let, svůj postoj by nezměnili. Rozhodli se tak ve svých srdcích.“

Věděl jsem, že vedoucí si vybral raději cestu pokoje prostřednictvím kompromisu, než aby poslechl Boha. Jeho roh nebyl naplněn čerstvým olejem. Zbyla mu jen určitá forma pobožnosti bez podstaty či náplně. Jinými slovy, navenek vypadal jako Duchem naplněný křesťan, přesto mu scházela moc či Boží přítomnost. Později jsem se dozvěděl, že se vzdal místa pastora a z církve zbyla jen malá část, která na tom zůstala stejně jako dříve.

Ježíš se nenechal ovládat ostatními. Mluvil pravdu, i když to znamenalo, že nastane konfrontace a lidé se pohorší. Pokud chcete, aby vás chválili lidé, Boží pomazání na vás nikdy nesestoupí. Ve vašem srdci se musíte rozhodnout, že budete mluvit Boží slovo a činit Jeho vůli, i za cenu toho, že urazíte ostatní.

Ježíš urazil ty, kteří byli z jeho rodného města.

Ježíš přišel do svého rodného města, aby zde sloužil. Avšak nebyl schopen jim přinést vysvobození a uzdravení, jako přinesl mnohým dalším. Podívejme se na to, co tito lidé řekli:

Není to snad syn toho tesaře? Nejmenuje se jeho matka Marie a jeho bratři Jakub, Jozes, Šimon a Juda? A nejsou snad všechny jeho sestry u nás? Odkud tedy má tenhle všechny tyto věci?“ A *tak* se nad ním *pohoršovali*. Ježíš jim tedy řekl: „Prorok není beze cti, jedině ve své vlasti a ve svém domě“ (Mt. 13:55-57, přepsáno kurzívou).

Můžete slyšet tyto muže a ženy z Nazaretu, jak říkají: „Co si o sobě myslí, že nás tady vyučuje v autoritě? My víme, kdo je. Vyrůstal zde. Jsme jeho starší. On je jen tesařův syn. Neměl žádné akademické vzdělání ani průpravu.“

Ježíš znovu neudělal kompromis, aby je nepohoršil. Lidé z města se na něho tak rozžlobili, až se Ho pokusili zabít – snažili se Ho shodit z útesu (Lukáš 4:28-30). Dokonce

když Jeho život byl v ohrožení, mluvil dále pravdu. Jak jen v dnešní době potřebujeme muže a ženy takového druhu!

Ježíš urazil členy vlastní rodiny.

Dokonce ti, kteří byli z jeho vlastní rodiny, pohoršil. Nelíbili se jim problémy, které měli kvůli tomu, že dělal takové věci. Nemohli uvěřit tomu, že se choval tak, jak říkal: Podívejme se na to:

„A když se to dozvěděli jeho příbuzní, vyšli, aby si ho vzali, protože *lidé* říkali, že se pomínul...“ Tehdy přišli jeho bratři a matka. Zůstali venku a vzkázali mu, že ho volají. A kolem něj seděl zástup *lidí*. Řekli mu: „Podívej se, tvá matka a tvoji bratři *jsou* venku a hledají tě.“ On jim však odpověděl: Kdo je má matka a moji bratři?“ Rozhlédl se po těch, kdo seděli okolo něj, a řekl: „Pohleďte, *to* je má matka a moji bratři. Kdokoli totiž koná Boží vůli, ten je můj bratr a sestra a matka“ (Marek 3:21, 31-35).

Jeho vlastní rodina si myslela, že se zbláznil. Všimněte si, že Písmo říká, že Ježíšova rodina vyšla, aby si Ho převzala do péče. Marek označuje tyto příbuzné jako Jeho vlastní matku a bratry, kteří Ho později našli v domě, jak káže. Dokonce Janovo evangelium říká: „Ani jeho bratři v něho totiž nevěřili“ (Jan 7:5).

Mnozí si neuvědomují, že Ježíše odmítli ti, kteří Mu byli nejbližší. Avšak On nehledal přijetí od svých nejbližších. Nenechal se ovládat jejich touhami. Chtěl vyplnit Boží plán, ať už s tím budou souhlasit, či ne.

Viděl jsem ve svém životě mnoho křesťanů, především pak křesťanské páry, které nebyly schopny následovat Ježíše, kvůli tomu, že se bály, aby nepohoršily své přátele či rodiny. V důsledku toho odpadly, nebo nikdy nešly ve svém povolání za Bohem naplno.

Když jsem se znovuzrodil, všichni členové moji rodiny byli římskými katolíci a nebyli dvakrát nadšení z toho, že jsem přijal jinou víru. Moje matka byla obzvláště znechucena mým rozhodnutím odejít z církve, ve které mě vychovala. Byli tam určitě mezi nimi i upřímní katolíci, kteří milovali Boha, ale já jsem poznal, že mě Bůh volá k tomu, abych z ní vystoupil.

Další rána přišla, když jsem jim oznámil, že chci sloužit na plný úvazek. Ukončil jsem právě studium na vysoké škole a přijal jsem titul inženýra ve strojním oboru na Purdue University a moji rodiče ve mně vkládali velké naděje. Věděl jsem, co po mě Pán chce a věděl jsem také, že tím pohorším mé nejbližší. Bylo to několik let velmi nepříjemné. Nastala mnohá nedorozumění. Avšak já jsem se rozhodl, ať už se na mě budou zlobit jakkoliv, že budu následovat Ježíše.

Na začátku, když jsem uvěřil, snažil jsem se je evangeliem doslova napěchovat. Řekl jsem jim, že nejsou spaseni jen proto, že navštěvují mši. Dotíral jsem na ně až do krajnosti. Nebylo to moudré. Pak mě Bůh ukázal, že po mě chce, abych jim raději svědčil svým životem, aby viděli mé dobré skutky. Přesto jsem s nimi neučinil kompromis.

V dnešní době mě moji rodiče velmi podporují a můj děda, který se přel se mnou nejvíce, byl nádherným způsobem spasen ve svých 85 letech, dva roky před jeho smrtí.

Ježíšova matka a bratři si možná mysleli, že přišel o rozum. Avšak díky Jeho poslušnosti k Otci, všichni nakonec našli spásu ve vrchní místnosti na den Letnic. Jakub, Jeho bratr, se posléze stal vedoucím církve v Jeruzalémě.

Pokud budeme dělat kompromisy s tím, co nám Bůh říká, abychom raději potěšili členy své rodiny, ztratíme čerstvý olej v našich životech a zabráníme tomu, aby byli vysvobozeni.

Ježíš urazil lidi, kteří Mu naslouchali.

V minulé kapitole jsme hovořili dopodrobna o tom, jak učedníci zareagovali na to, když je Ježíš urazil. Pojdme se na to znovu podívat z Ježíšova pohledu:

Když to tedy slyšeli mnozí z jeho učedníků, řekli: „To je tvrdá řeč. Kdo jí může poslouchat?“ Když ale Ježíš v sobě poznal, že jeho učedníci na to reptají, řekl jim: „*To vás poboršuje?* Kvůli tomu odešli mnozí z jeho učedníků zpět a už s ním nechodili (Jan 6:60-61, 66, přepsáno kurzívou).

Zdálo se už i tak, že situace je zcela neřešitelná. Náboženští vůdcové přemýšleli, jak by Ho zabili. Lidé z Jeho rodného města Ho odmítli. Jeho rodina si myslela, že se zbláznil. Nadto, jeho přátelé či lidé, kteří Mu naslouchali, odešli pohoršeni. Avšak Ježíš přesto neučinil kompromis. Řekl jen těm, kteří u Něho zůstali, že mohou také odejít, pokud budou chtít.

Jedinou věcí, na které Ježíšovi záleželo, bylo splnění Otcova plánu. Kdyby v dnešní době zůstal úplně sám, svůj postoj by ve Svém srdci nezměnil. Byl rozhodnut poslechnout Otce.

Ježíš urazil některé ze svých nejbližších přátel.

Nějaký Lazar z Betánie, městečka Marie a její sestry Marty, pak byl nemocný. A *to* byla *ta* Marie, která pomazala Pána masťou a jeho nohy vytřela svými vlasy; její bratr Lazar byl nemocný. Ty sestry tedy poslaly k němu se slovy: „Pane, hle, *ten*, kterého máš rád, je nemocný“ (Jan 11:1-3).

Ježíš miloval Martu, Marii a Lazara. Byli přátelé. Ježíš jim věnoval velmi mnoho času. Všimněte si Jeho odpovědi, když se dozvěděl o tom, že je Lazar nemocný:

Když tedy uslyšel, že *Lazar* je nemocný, zůstal ještě dva dny na místě, kde byl (Jan 11:6).

Ježíš věděl skrze zjevení, že Lazarova nemoc skončí smrtí. Byla to velmi vážná věc. Avšak zůstal tam, kde byl ještě další dva dny. Když nakonec přišel do Betánie, Lazar byl už mrtev.

Marta a Marie Mu každá řekla: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel“ (Jan 11:21, 32). Jinými slovy řekly: „Proč jsi nepřišel okamžitě? Mohl si ho zachránit!“

Bylo velmi pravděpodobné, že se obě sestry urazí. Poslaly k Němu posla, aby Mu to sdělil a On odložil svůj příchod o dva dny. Ježíš neodpověděl tak, jak očekávaly. Nenechal okamžitě všeho, co právě dělal, namísto toho se nechal vést Duchem svatým. To bylo nejlepší řešení pro všechny. Přesto se však zdálo, že v tu chvíli, když se to dozvěděl, se zachoval velmi lhostejně, jako kdyby Ho to vůbec nezajímalo.

Stejně tak i Boží služebníky často manipulují lidé, kteří jsou okolo nich. Myslí si, že musí udělat všechno to, o co je lidé poprosí.

Jakýsi člen pastoračního sboru v určité církvi, kde se káže plné evangelium, který ztratil svého pastora, mi jednou řekl: „Chceme pastora, který vyplní naše potřeby, někoho, kdo může přijít ráno v osm hodin na kafe.“

Pomyslel jsem si: „Najděte si společenského člověka, kterého budete moci manipulovat a který nebude veden Duchem svatým.“ Později jsem zjistil, že tato církev už vystřídala čtyři pastory během roku a půl.

Když jsem byl mladým pastorem, přišel ke mně po půl roce jakýsi mladý muž. „Staneš se mým kamarádem?“ zeptal se. „Můj minulý pastor mládeže byl mým kamarádem.“

Mladý pastor se přede mnou velmi přátelil s mladými lidmi. Měli spoustu aktivit. Věděl jsem, o co mě žádal. Bylo to v podstatě to stejné, co chtěl člen představenstva církve vidět od svého pastora.

Citoval jsem mu Matouše 10:41, kde Ježíš řekl: „Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, dostane odplatu proroka, a kdo přijímá spravedlivého jako spravedlivého, dostane odplatu spravedlivého.“

„Ty máš ale hodně kamarádů, že ano?“ zeptal jsem se ho.

„Ano,“ odpověděl mi.

„Máš však jen jednoho pastora mládeže, že ano?“

„Ano.“

„Chceš přijmout odměnu od pastora nebo od kamaráda, protože tak, jak mě přijmeš, rozhodneš o tom, co přijmeš od Boha?“

Rozpoznal mé postavení. „Chci přijmout odměnu od pastora.“

Mnoho služebníků má strach z toho, že nenaplní očekávání svých posluchačů a zraní jejich pocity, nebo ztratí jejich podporu. Jsou chyceni v pasti, kvůli strachu, že by urazili ostatní. Jsou ovládáni svými lidmi, a ne Bohem. V důsledku toho se v jejich shromážděních či církvích dosáhne velmi málo toho, co má skutečně věčnou hodnotu.

Ježíš urazil Jana Křtitele.

Dokonce Jan Křtitel musel zápasit s tím, aby se kvůli Ježíši nepohoršil.

Tehdy Janovi oznámili jeho učedníci o všech těchto věcech. Jan tedy zavolal kteréisi dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíši se slovy: „Jsi ty Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ (Lukáš 7:18-20).

Počkejte na chvíli!. Proč se Jan ptá Ježíše, zda-li je Ten, který má přijít, Mesiáš? Jan byl přece ten, kdo pro Něho připravil cestu a ohlašoval Jeho příchod: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“ (1:29). Byl také ten, kdo řekl: „Toto je ten, který křtí Duchem svatým“ (1:33). Dokonce řekl: „On musí růst a já se menšit“ (3:30). Jan byl v té době skutečně jediným člověkem, který skutečně věděl, kdo Ježíš byl. (V této době to nebylo dokonce zjeveno ani Šimonovi Petrovi.)

Proč se tedy ptá: „Je Ježíš Mesiáš, nebo máme hledat někoho jiného?“

Vžijte se do jeho role. Byli jste člověkem, který působil na špici toho, co Bůh konal. Davy a lidské zástupy chodily na vaše shromáždění a přijímaly vaši službu. Byli jste skutečně tím, kdo měl největší právo mluvit o misi v národě. Žili jste životem sebezapření. Dokonce jste se ani neoženili, či neprovdali, abyste využili všechny vaše možnosti ke službě ve vašem povolání. Žili jste na poušti a jedli kobylinky a lesní med a často jste se postili. Přeli jste se s farizeji a byli jste častokrát obviněni z toho, že jste posedlí démony. Váš celý život jste věnovali tomu, abyste připravili cestu pro přicházejícího Mesiáše.

Nyní jste ve vězení. Jste zde už pěkně dlouho. Je jen málo lidí, kteří vás přijdou navštívit, protože veškerou pozornost nyní upírají na Ježíše z Nazaréta. Dokonce vaši učedníci přešli k tomuto Člověku. Zbylo jen pár lidí, kteří zůstali, aby vám posloužili. Když k vám přicházejí, vypráví příběhy o tom, jak tento Člověk a Jeho učedníci žijí velmi odlišným způsobem života, než jste žili vy. Jí a pijí s celníky a hříšníky. Porušují svěcení soboty a dokonce se ani nepostí. Říkáte si: „Viděl jsem Ducha, jak na Něho sestupuje v podobě holubice, avšak chová se takovým způsobem skutečný Mesiáš?“

Pokuseňi urazit se, je čím dál větší, čím déle jste ve vězení. „Tento člověk, kvůli kterému jsem věnoval můj život, abych pro Něho připravil cestu, mě ani dokonce nenavštívil ve vězení! Jak se to může stát? Pokud je Mesiáš, proč mě nevysvobodí z vězení? Neudělal jsem nic špatného.“

Pošlete tedy dva ze svých věrných učedníků, aby se zeptali Ježíše: „Jsi skutečně Ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Podívejme se na to, co Ježíš odpověděl Janovi:

(A právě v tu chvíli uzdravil mnoho lidí od neduhů a trápení a zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak.) Ježíš jim tedy odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očisťováni, hluchí slyší, mrtví jsou kříseni a chudým se káže evangelium. *A blaze tomu, kdo se nade mnou nepohoršuje*“ (Lukáš 7:21-23, přepsáno kurzívou).

Ježíšova odpověď je prorocká. Cituje Izaiáše, knihu kterou Jan velmi dobře znal. Pasáže v Izaiáši 29:18, 35:4-6 a 61:1 si týkají všeho toho, co si Janovi učedníci všimli, zatímco čekali na odpověď, když se ptali Ježíše. Přijali o Něm svědectví, že je Mesiáš. Avšak Ježíš jim na to jen neodpověděl. Řekl dále: „A blaze tomu, kdo se nade mnou nepohoršuje.“

Jinými slovy říkal: „Jane, vím, že nerozumíš všemu tomu, co se s tebou nyní děje a také mnohým Mým skutkům, avšak nepohoršuj se kvůli tomu, že nedělám to, co jsi očekával.“ Prosil Jana, aby Ho nerozsuzoval podle vlastního rozumu, pokud šlo o Boží cesty v minulosti a v jeho vlastním životě a službě. Jan neznal celý Boží obraz či plán, tak jako ho neznáme zcela i my v dnešní době. Ježíš ho povzbuzoval slovy: „Udělal jsi to, co ti bylo přikázáno. Tvá odměna bude velká. Jen se prosím tě neurážej kvůli Mě!“

Urážka bez omluvy

Dokonce i kdyby jste se naučili mnohým Božím cestám, jako Jan, nastane určitě příležitost, abyste se kvůli Ježíši pohoršili. Pokud Ho skutečně milujete a věříte Mu, neurazíte se, i když s tím možná budete zápasit, protože si uvědomíte, že Jeho cesty jsou vždy vyšší než vaše.

Na druhou stranu, pokud budete poslušni Duchu Božímu, pohoršíte mnoho lidí okolo sebe. Ježíš řekl v Janovi 3:8, „Vítr vane, kam chce a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“

Někteří vám neporozumí, když budete puzeni Duchem, abyste udělali určité věci. Nedovolte, aby jejich odmítavá odezva vás odradila od toho, o čem víte ve vašem srdci, že je správné. Nezastavujte proud Ducha svatého, kvůli tomu, co si lidé naplánují. Apoštol Petr toto vystihl těmito slovy:

Když tedy Kristus trpěl v těle za nás, vyzbrojte se i vy tímtež smýšlením, protože ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, aby tak již po zbývající čas nežil v těle pro lidské žádosti, ale pro Boží vůli (1. Petrova 4:1-2).

Když žijete pro Boží vůli, nenaplníte lidské žádosti. V důsledku toho budete trpět v těle. Ježíš zakusil nejvíce strádání od náboženských vůdců. Náboženští lidé věří tomu, že Bůh bude působit určitým způsobem ve věcech, kde to očekávají. Věří, že jsou těmi jedinými, kteří jsou „v“ Bohu. Jestliže Mistr pohoršoval náboženské lidi, když byl veden Duchem svatým před dvěma tisíci lety, ti kteří Ho následují, je určitě urazí.

Vhodným důkazem toho je pronásledování apoštola Pavla. Někteří lidé v Galácii nesprávně slyšeli o tom, že Pavel učinil kompromis s náboženskými vůdci na úkor evangelia kříže, kteří tvrdili, že člověk pro svoji spásu musí být obřezán. Avšak Pavel je ve všech těchto nesprávných domněnkách napravitel.

„Podívejte se na mě,“ řekl. „Jsem pronásledován z každé strany náboženskými vůdci. Dělali mi by to, kdybych kázal obřízku? Ta skutečnost, že kříž je jediným prostředkem, jak dosáhnout spásy, mnoho lidí pohoršuje, avšak je to pravda a já za žádných okolností nebudu kázat něco jiného!“ (viz Ga. 5:11).

Pokud se někdo snaží popřít pravdu evangelia, pak nastává čas přejít do útoku a pohoršit bez jakékoliv omluvy. Musíme být v našich srdcích rozhodnutí poslechnout Ducha Božího, ať to stojí cokoliv. Potom si nebudeme muset volit určitou cestu, když se ocitneme v tíživé situaci, protože budeme předem rozhodnutí.

*Ježíš pohoršil některé lidi tak, že
poslechl raději Svého nebeského
Otce, avšak nikdy neprosazoval
Svá vlastní práva.*

Abychom je neurazili

„Nesud'me již tedy jedni druhé, ale raději posud'te toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení.“ Římanům 14:13

Právě jsme se dozvěděli o tom, jak Ježíš pohoršil mnoho lidí, když cestoval a sloužil. Zdá se, že téměř všude, kamkoliv šel, se lidé urazili. V této kapitole se podíváme na opačné hledisko tohoto problému.

Ježíš a Jeho učedníci se právě vrátili do Kafarnaum. Zakončili svoji okružní cestu a přišli, aby si skutečně odpočinuli. Pokud by bylo nějaké místo, které by mohlo být bráno v úvahu jako základna pro Jeho misi, bylo by to město. Zatímco tam byli, přistoupil k Šimonovi Petrovi úředník, který byl pověřen vybíráním chrámových daní. „Váš mistr neplatí poplatek?“ (Mt. 17:24).

Petr odpověděl: „Ano,“ a odešel nazpět, aby se poradil s Ježíšem.

Ježíš očekával požadavek výběrčího daní, tak se zeptal Šimona Petra: „Co myslíš, Šimone, od koho vybírají pozemští králové daně a poplatky? Od svých synů nebo od cizích?“ A když Petr odpověděl: „Od cizích,“ Ježíš mu řekl: „Synové jsou tedy svobodní! (Mt. 17:25-26).

Ježíš zde zdůrazňuje Petrovi, že „synové jsou svobodní.“ Nejsou těmi, kdo platí daně. Jsou těmi, kteří si užívají výhod z daní. Žijí v paláci, který je finančně dotován z daní. Synové jí u královského stolu a nosí královská roucha, a to všechno je zapláceno z daní. Jsou svobodní a zaopatřeni.

Tento úředník přijímal chrámovou daň. Avšak, kdo byl králem či vlastníkem chrámu? Na čí počest byl postaven? Odpověď: na počest Boha-Otce. Petr právě přijal zjevení od Boha, že Ježíš je „Kristus, *Syn* živého Boha.“

V tomto ohledu se Ježíš zeptal Petra: „Pokud jsem Synem Toho, kdo vlastní chrám, pak vskutku nemusím platit chrámovou daň?“ Byl by samozřejmě výjimkou. Byl by zcela ospravedlněn, kdyby nezaplatil. Přesto však sledujme, co říká Šimonovi Petrovi:

Ale abychom je neurazili, jdi k moři, hod' udici a první vylovenou rybu vezmi, a když jí otevřeš ústa, najdeš tam peníz. Ten vezmi a dej jim ho za mě i za sebe.“ (Mt. 17:27, přepsáno kurzívou).

Tím dokázal Svoji svobodu. Avšak, aby nikoho neurazil, řekl Petrovi: „Zaplat' me to!“ To bylo další potvrzení Jeho svobody, když pokynul Petrovi, aby šel, vylovil první rybu a vytáhl z jejích úst minci, kterou tam našel. Bůh-Otec dokonce poskytl peníz na zaplacení chrámové daně.

Ježíš je Pánem země. Je Synem Božím. Země a všechno, co je na ní, stvořil a je pod Jeho svrchovaným panstvím. Proto také věděl, že v ústech ryby bude mince. Nemusel si na ten peníz vydělat, protože byl Syn. I přesto raději daň zaplatil, aby nikoho nepohoršil.

Je toto ten stejný Ježíš, kterého jsme viděli v minulé kapitole, jak uráží lidi a ani se za to neomluví? Dokázal, že byl zproštěn platit chrámovou daň, avšak řekl: „Abychom je neurazili, jdi a zaplat' jí!“ Zdá se, jako kdyby zde byla určitá rozporuplnost, nebo ne? Odpověď na tuto otázku najdeme v následujícím verši.

V tu dobu přišli k Ježíši učedníci a říkali: „Kdo je tedy v nebeském království největší?“ Ježíš k sobě zavolal malé dítě, postavil je uprostřed nich a řekl: „Amen, říkám vám, že jestli se neobrátíte a nebudete jako malé děti, vůbec do nebeského království nevejdete. A proto kdokoli se poníží a bude jako toto malé dítě, ten je v nebeském království největší“ (Mt. 18:1-4).

Klíčovým výrokiem je a „kdokoli se poníží.“ Později toto Ježíš více objasnil, když řekl:

Tak to ale mezi vámi nebude. Kdokoli by mezi vámi chtěl být první, ať je vaším otrokem...právě tak Syn člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a aby dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mt. 20:26-28).

Páni! Jaký to výrok! Ježíš nepřišel, aby se nechal obsluhovat, ale aby sloužil. Byl přece Synem, byl svoboděn, nikomu nic nedlužil, nebyl poddán žádnému člověku. Přesto se rozhodl, že Svoji svobodu a volnost použije pro službu.

Být vysvobozen pro službu

V Novém zákoně jsme napomínáni jako Boží synové, abychom napodobovali našeho bratra, abychom měli stejný vnitřní postoj, který byl v Ježíši.

Vy jste přece povoláni do svobody, bratři; jenom tu svobodu nemějte za záminku pro tělo, ale v lásce služte jedni druhým (Gl. 5:13).

Jiné slovo pro svobodu je *privilegium*. Nemáme jako děti živého Boha používat naši svobodu či výsady, abychom sloužili sobě samým. Svoboda má být využita ke službě ostatním. Ve službě je svoboda, kdežto v otroctví je vidět nevolnictví. Otroek je ten, kdo *musí* sloužit, zatímco služebník je ten, kdo *žije*, aby sloužil. Podívejme se na několik rozdílů mezi postoji otroka a služebníka:

- *Otroek* musí – *služebník* chce.
- *Otroek* udělá minimum toho, co se požaduje – *služebník* se snaží dosáhnout svého maxima.
- *Otroek* jde jednu míli – *služebník* jde jednu míli navíc.
- *Otroek* se cítí okraden – *služebník* dává.
- *Otroek* se cítí být svázán – *služebník* je svoboden.
- *Otroek* bojuje za svá práva – *služebník* se vzdává svých práv.

Viděl jsem už mnoho křesťanů, kteří sloužili s neochotným postojem ve svém srdci. Dávají zdráhavě a stěžují si, když platí své daně. Žijí stále jako otroci pod zákonem, ze kterého byli vysvobozeni. Ve svých srdcích zůstávají otroky.

Nejvíce alarmující je ta skutečnost, že tento zákon byl vytvořen z Písem Nového zákona. Tito lidé však nemají „ducha“, ve kterém Ježíš vydal své příkazy. Neuvědomili si až doposud, že byli vysvobozeni proto, aby mohli sloužit. Proto raději pokračují ve svém boji za svá vlastní práva, než za práva ostatních.

Apoštol Pavel píše skutečně živým způsobem o konfrontaci takového postoje ve svých dopisech k Římanům a ke Korintským. Svoboda byla pro tyto věřící skutečným problémem kvůli jídlu. Pavel je tedy začal napomínat slovy: „Slabého ve víře přijímejte ne k hádkám o názorech. Někdo totiž věří, že může jíst všechno; ten, kdo je slabý, však jí *jen zeleninu*“ (Řím. 14:1-2).

Ježíš toto prohlásil, když řekl, že ne to, co vchází do člověka, ho poškrňuje, ale to, co vychází z jeho úst. Když to řekl, veškerou potravu pro věřícího prohlásil za stravitelnou a bez závad (Marek 7:18-19).

Pavel řekl, že mezi nimi byli někteří věřící, kteří nemohli jíst maso, ze strachu, aby nejedli jídlo modlám obětované. Třebaže Ježíš zřetelně vysvětlil tuto věc, tito lidé nemohli přesto jíst maso s čistým svědomím.

Tedy ohledně pojídání toho, co se obětuje modlám: víme, že modla není ničím na světě...pro nás *je* ale jediný Bůh-Otec, z něhož *je* všechno, i my pro něj; a jediný Pán-Ježíš Kristus, skrze něhož *je* všechno, i my skrze něj. Ve všech ale toto poznání není. Někteří totiž až dosud jedí věc obětovanou modle s vědomím o modle a jejich svědomí, *kteřé je* slabé, se poškrňuje (1. Kor. 8:4, 6-7).

V těchto církvích křesťané silnější víry jedli maso pochybného původu před slabšími svatými. To způsobilo problém, ačkoli samotný Ježíš tyto jídla prohlásil za čistá. Slabší jednotlivci nemohli setřást vidinu jídla obětované modlám. Duchovně silnější věřící věděli, že modla je ničím a necítili se ani trochu obviněni, když jedli.

Avšak je zřejmé, že se více zajímali o svá práva jako novozákoní věřící, než o to, aby nepohoršili své bratry. Položili tak před své slabší bratry kámen urážky, aniž by si to

uvědomili. Takový postoj by neměl být v srdci žádného služebníka. Podívejme se na to, co jim na to odpovídá apoštol Pavel:

Nesuďme již tedy jedni druhé, ale raději posuďte toto: abyste nekladli před bratra kámen úrazu nebo pohoršení...vždyť Boží království není pokrm a nápoj, ale spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém (Řím. 14:13, 17).

Říkal: „Vzpomeňte si na to, co Boží království skutečně je: spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém.“ Všechny tyto výsady noví věřící zničili. Silnější věřící nevyužili svoji svobodu proto, aby sloužila, ale jako určitou pozici, proto, aby si mohli prosadit svá „práva.“ Měli poznání toho, co znamená svoboda v Novém zákoně. Avšak poznání bez lásky ničí.

Nezachovali se v této věci, jako by se zachoval Ježíš. Ježíš dokázal Petrovi a zbývajícím učedníkům, pokud šlo o Jeho vlastní práva týkající se placení chrámové daně, že je důležité, abychom se vzdali svých životů proto, abychom mohli sloužit. Nikdy nechtěl, aby se svoboda stala oprávněním proto, abychom si mohli obhájit svá vlastní práva na úkor toho, že někoho pohoršíme či urazíme.

Pavel varoval ty, kteří znali svá práva v Kristu, aniž by zaujali postoj, jako měl On ve svém srdci.

A také kvůli tvému poznání zahyne slabý bratr, pro kterého zemřel Kristus. Když tedy takto hřešíte proti bratrům a zraňujete jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu (1. Kor. 8:11-12).

Naši svobodu můžeme zneužít pro hřích. Jak? Tím, že budeme zraňovat ty, kteří mají slabší svědomí a přimějeme tak maličkě v Kristu, aby se pohoršili či urazili.

Vzdát se svých práv

Poté, co Ježíš zdůraznil, jakou má svobodu vzhledem k chrámové dani, velmi důrazně přikázal učedníkům, aby byli pokorní.

Kdokoli by ale svedl jednoho z těchto maličkých, kteří věří ve mne, bylo by pro něj lepší, kdyby mu na krk pověsili mlýnský kámen a utopili ho v mořské hlubině. Běda světu kvůli pohoršení! Pohoršení sice musí přicházet, ale běda člověku, skrze kterého pohoršení přichází.

Svádí-li tě tedy tvá ruka nebo noha, usekni ji a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší, abys chromý nebo zmrzačený vstoupil do života, než mít obě ruce nebo obě nohy a být uvržen do věčného ohně.

A jestliže tě svádí tvé oko, vyloupni je a zahod' od sebe. Je pro tebe lepší vejít do *věčného* života jednooký, než mít obě oči a být uvržen do pekelného ohně.

Dejte si pozor, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých. Říkám vám totiž, že jejich andělé v nebesích neustále hledí na tvář mého nebeského Otce“ (Mt. 18:6-10).

Tato celá kapitola v ev. Matouše je o pohoršeních. Ježíš jednoduše říká, že se máme zbavit všeho, co by mohlo být zdrojem našeho hříchu, i kdyby to měly být výsady, kterých se nám dostalo jako novozákonním věřícím. Pokud to uráží tvého slabšího bratra, nedělejte to před ním.

Možná se divíš, proč, vždyť Ježíš pohoršil mnoho lidí, jak jsme viděli v předchozí kapitole této knihy. Odpověď je jednoduchá. Ježíš urazil některé lidi v důsledku toho, že raději poslechl Svého nebeské Otce a protože sloužil ostatním. Nepohoršil nikoho však tak, že si nárokoval Svá vlastní práva.

Farizeové byli pohoršeni, když uzdravoval v sobotu. Jeho učedníci se urazili kvůli pravdě, kterou Mu přikázal nebeský Otec, aby ji kázal. Marie a Marta se pohoršily, protože odložil Svůj příchod, aby uzdravil Lazara. Avšak nikde nenajdete Ježíše, že by urážel ostatní proto, aby mohl sloužit Sám sobě.

Pavel ve svém dopisu ke Korintským varoval těmito slovy:

Dejte však pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé (1. Kor. 8:9).

Naše svoboda nám byla darována pro službu a proto, abychom se vzdali svých životů. Byli jsme povoláni budovat, a ne ničit. Ani nám tato svoboda nebyla poskytnuta proto, abychom ji zneužili pro osobní účely. Protože jsme však žili dosud takovým způsobem v našich životech, není divu, že je v dnešní době mnoho lidí pohoršených kvůli životnímu stylu některých křesťanů.

Poslyšte znovu varovný hlas v 1. Korintským 8:9. „Dejte však pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé.“

Nyní bych chtěl napsat o určité příhodě, v níž jsme poznal, že toto přikázání bylo přestoupeno. Na mé druhé služební cestě do Indonésie jsem se sebou vzal Lisu, mé děti a opatrovatelku. Přijeli jsme do Denpasaru, Bali, na ostrov s rozlehlými rekreačními areály.

Starší z církve, kterou jsme navštívili, vlastnil skromný hotel ve velmi rušné části města. Cestovali jsme dlouhou cestu a velmi málo jsme spali. Byli jsme unaveni. V ten večer jsme se několikrát probudili kvůli hlasitým výkřikům a štěkajícím psům. Přečkali jsme do rána a nedostalo se nám odpočinku, který jsme potřebovali.

V následující den jsme pokračovali ve své cestě po Jávě a sloužili jsme další dva týdny ve velmi nabitém programu. Měli jsme jen jeden den na odpočinek a ten byl na cestu. Během čtyřiaadvaceti hodin jsme sloužili pětkrát v církvi, která měla třicet tisíc členů.

Na konci tažení jsme se měli vracet přes Bali. Pastor mě informoval o tom, že bychom měli znovu přespat v hotelu toho staršího jako poprvé. Nebyl jsem vůbec nadšen z toho, že se znovu dostaneme do takového prostředí po dvou týdnech vyčerpávající služby.

V to ráno při snídani, když jsme měli odjet z Jávy do Bali, jakási nádherná paní nám nabídla, že nám zaplatí ubytování v jednom z nejkrásnějších hotelů v Bali. Byl jsem tak nadšen, protože bychom si odpočinuli a zůstali na překrásném místě.

Když jsme odešli z restaurace, abychom se začali připravovat na cestu, Lisa mi řekla, že se necítila dobře, když jsme přijali nabídku této paní. Překladatel a já jsme se s ní domlouvali a řekli jsme, že bude všechno v pořádku. Když jsme letěli z Jávy do Bali, znovu pocítila, že jsme neudělali správnou věc.

Byl jsem bláznivý a neposlouchal jsem ji. Řekl jsem ji, že to církev nebude stát nic a všechno bude v pořádku. Když jsme přijeli do Bali, přela se se mnou při odbavovacím oddělení, avšak nevšímal jsem si toho.

Když jsme se setkali s pastorem, řekl jsem mu, že nebude nutné, abychom zůstali znovu přes noc v hotelu jeho staršího, protože jsme přijali nabídku této paní. Zdálo se, jako

kdyby se nemohl vyrovnat s tím, co jsme právě řekl, tak jsem se ho zeptal, co se mu zdá být nesprávné.

Naštěstí byl upřímný a řekl mi: „Johne, toto velmi urazí staršího a jeho rodinu. Objednali pro tebe už pokoj a všechno na večer vyprodali.“

Bylo zřejmé, že jsem velmi zranil i pastora, protože jsme neocenil to, co pro nás udělal. Nakonec jsem mu řekl, že zůstaneme v hotelu jeho staršího a odmítneme nabídku té ženy.

Pán se mnou jednal ohledně mého postoje. Věděl jsem, že jsem pastora urazil. Poznal jsem, že domáháním se svých práv jsem pohoršil tohoto bratra, a že to byl hřích. Přišel jsem k němu a poprosil jsem ho o odpuštění. Odpustil mi. Doufám, že tuto lekci nezakusím znovu.

Poučná zkouška

Apoštol Pavel ve své ep. k Římanům shrnuje postoj Božího srdce v této větě:

Následujme tedy to, co *vede* k pokoji a k vzájemnému budování (Římanům 14:19).

Měli bychom učinit naším pravidlem, že nikoho nepohoršíme kvůli naší osobní svobodě. To, co děláme, se může podle Bible zdát přípustné, avšak ptejme se sebe samých: „Zbuduje to mě, nebo někoho druhého?“

Všechno smím, ale ne všechno je prospěšné, všechno smím, ale ne všechno buduje. Nikdo ať nehledá svůj *prospěch*, ale každý *prospěch* toho druhého.... Ať už tedy jíte či pijete nebo děláte cokoli, dělejte všechno k Boží slávě.

Buďte bezúhonní pro Židy, pro Řeky i pro Boží církve, jako se i já všem snažím líbit v každém ohledu, *nehledaje vlastní užitek*, ale *užitek* mnohých, aby byli spaseni (. Kor. 10:23, 31-33, přepsáno kurzívou).

Povzbuzuji vás, abyste dovolili Duchu svatému, aby vás usměrnil v každé oblasti vašich životů prostřednictvím této pasáže v Bibli. Dovolte Mu, aby ukázal vaše skryté motivy nebo plány, které jsou pro váš vlastní užitek a ne pro užitek ostatních. Ať už je to kterákoli oblast ve vašem životě, kde s tím bojujete, přijměte Jeho výzvu: žít jako služebník všech.

Používejte vaši svobodu v Kristu, abyste osvobodili ostatní a neprosazovali svá vlastní práva. Toto byla také jedna z vlastností apoštola Pavla, který napsal: „V ničem nedáváme žádnou příležitost k pohoršení, aby *naší* službě nebylo co vytknout“ (2. Kor. 6:3).

*Člověk, který nemůže odpustit,
zapomněl na to, jak velký dluh mu
odpustil samotný Bůh.*

Odpuštění: Nedáváte – nedostanete

Proto vám říkám: Věřte, že všechno, o co při modlitbě prosíte, jste dostali a budete to mít. A když se postavíte k modlitbě, odpouštějte, pokud máte něco proti někomu, aby i váš Otec v nebesích odpustil vaše prohřešky vám. Jestliže však vy neodpouštíte, ani váš Otec, který je v nebesích, neodpustí vaše prohřešky vám.“
Marek 11:24-26

VE zbývajících částech této knihy bych chtěl, abychom upřeli svoji pozornost na následky toho, když se necháme urazit a jak z toho můžeme být vysvobozeni.

Ježíš myslel přesně na to, co říkal: „Jestliže však vy neodpouštíte, ani váš Otec, který je v nebesích, neodpustí vaše prohřešky.“ Žijeme v kultuře, kde ne vždy říkáme to, co si skutečně myslíme. Nevěříme pak ostatním, že to, co říkají, také tak myslí. Jeho slova nebereme vážně.

Začíná to v dětství. Rodič říká dítěti: „Když to uděláš znovu, dostaneš výprask.“ Dítě to nejen dělá dál, ale několikrát poté, co mu to řeknete. V další příhodě rodič znovu varuje své dítě, stejnými slovy. Nenastane-li však, jako obvykle, „žádná skutečná korekce.“ Pokud dítě neusměrníme, není konečná náprava věcí tak bolestná, jak jsme slibovali, nebo je daleko přísnější, protože jsme znechuceni.

Obě dvě reakce dávají dítěti impuls o tom, že ve skutečnosti nemyslíme to, co říkáme, nebo říkáme něco, co není pravda. Dítě se učí přemýšlet a poznává, že ne všechno to, co jeho rodiče říkají, je pravda. Stává se pak, že se chová zmateně, protože neví, kdy má brát své rodiče vážně. Tento postoj se pak promítá do dalších oblastí jeho života. Dívá se na své učitele, přátele, vedoucí a nadřízené ze stejného hlediska. V jeho rozhovorech jsou slyšet sliby a výroky, ve kterých sděluje něco, co ve skutečnosti nemyslí vážně.

Dovolte mi, abych vám ukázal ve vymyšleném rozhovoru typický příklad něčeho takového. Jim vidí Toma, kterého zná, avšak dosud s ním nehovořil. Spěchá a myslí si: „Ach, ne. Nemohu uvěřit tomu, že jsem přímo vpadl do náručí Toma. Nemám čas hovořit.“

Tito dva muži se na sebe podívají.

Jim říká: „Chvála Pánu, bratře. Je skvělé, že tě mohu znovu vidět.“

Hovoří spolu chvíli. Protože Jim spěchá, končí rozhovor slovy: „Sejdeme se někdy u oběda.“

1. Jim nebyl nadšen z toho, že se potkal s Tomem, protože spěchal; 2. Nemyslel na Pána, když pozdravil Toma slovy: „Chvála Pánu.“ 3. Neměl vůbec v úmyslu někoho dále zvát na oběd. Byl to jen prostředek, jak co nejdříve a nejrychleji utišit své svědomí v této situaci. Jim tedy ve skutečnosti nemyslel na to, co opravdu říkal.

Situace podobné této se dějí každý den. V dnešní době většina lidí nemíní doopravdy čtvrtinu z toho, co skutečně říká. Proto není divu, že je docela složité poznat, kdy máme vzít člověka za slovo?

Avšak, když Ježíš mluví, chce, abychom Ho brali vážně. Nemůžeme se dívat na to, co říká, pohledem, kterým pohlížíme na ostatní autority či vztahy v našich životech. Když On něco řekne, tak to taky tak myslí. On je věrný, dokonce když my jsme nevěrní. Pohybuje se na takové úrovni pravdy a bezúhonnosti, které převyšují měřítka naší kultury či společnosti. Když Ježíš řekl: „Jestliže však vy neodpustíte, ani váš Otec, který je v nebesích, neodpustí vaše prohřešky,“ tak to také tak myslel.

V samotném důsledku neříká toto v evangeliích jen jednou, ale mnohokrát. Zdůraznil, jak je toto varování důležité. Podívejme se na pár takových výroků, které řekl při různých příležitostech.

Odpustíte-li totiž lidem jejich prohřešky, odpustí váš nebeský Otec i vám. Ale jestliže lidem neodpustíte jejich prohřešky, pak ani váš Otec neodpustí vaše prohřešky *vám* (Mt. 6:14-15).

A opět:

Odpouštějte a bude vám odpuštěno (Lukáš 6:37).

Znovu čteme v Pánově modlitbě,

A odpusť nám naše viny, jako i *my odpouštíme* našim viníkům (Mt. 6:12, přepsáno kurzívou).

Rád bych věděl, kolik křesťanů by chtělo, aby jim Bůh odpustil stejným způsobem, kterým odpustili těm, kteří je urazili. Přesto toto je přesně způsob, kterým jim bude odpuštěno. Protože je neodpuštění v našich církvích tak velmi rozšířené, nechceme tyto Ježíšova slova brát vážně. Rozšířené či nerozšířené, pravda se nemění. Způsobem, kterým

odpouštíme, uvolňujeme a obnovujeme jiného člověka, a takovým nám také bude odpuštěno.

Slyšel jsem nezvyklé svědectví o jakémisi služebníkovi z Filipín. Jeden můj přítel, který ho zná z dřívější služby, mi ukázal článek, kde tento pracovník vyprávěl o svých zkušenostech.

Tento muž se vzpíral Božímu povolání ve svém životě několik let, kvůli svému úspěchu v obchodním odvětví. Vydělával spoustu peněz. Jeho neposlušnost nakonec skončila tak, že dostal srdeční záchvat a záchranná služba ho rychle odvezla do nemocnice.

Zemřel na operačním sále a zjistil, že se ocitl před nebeskou bránou. Ježíš tam stál a mluvil s ním ohledně jeho neposlušnosti. Muž úpěnlivě prosil Pána, že když mu prodlouží život, bude Mu sloužit. Pán souhlasil.

Předtím než ho poslal nazpět do těla, ukázal mu ve vidění peklo. Uviděl matku své ženy, jak hoří v pekelných plamenech.

Byl zcela udiven. Modlila se modlitbou „kajícího se hříšníka“, vyznávala, že je křesťankou a navštěvovala církev. „Proč je v pekle?“ zeptal se Pána.

Pán mu řekl, že odmítla odpustit své příbuzné a proto ji nebylo odpuštěno.

Odpuštění a duchovní růst

Viděli jsme už také mnoho případů neodpuštění v naší službě. Když jsem sloužil poprvé v Indonésii, bydlel jsem v domě bohatého obchodníka. Třebaže on i jeho rodina navštěvovala církev, kde jsem sloužil, nebyli spaseni.

Během týdne, když jsem tam byl, jeho žena byla zachráněna, on byl další a pak všechny jeho tři děti. Nastalo velké vysvobození a celá atmosféra v domě se změnila. Velká radost zaplnila jejich dům.

Když se dozvěděli, že se vrátím do Indonésie s moji ženou, pozvali nás, abychom u nich zůstali a nabídli nám, že nám zaplatí lístky do letadla za moje tři děti a opatrovatelku.

Přijeli jsme a sloužili jsme desetkrát v jejich církvi. Kázal jsem o pokání a Boží přítomnosti. Při shromážděních jsme prožili Jeho přítomnost tak, až nám tekly slzy z očí a plakali jsme a křičeli po vysvobození.

Bylo znovu poslouženo celé rodině. Manželova matka, která žila ve stejném městě, navštívila každé shromáždění. Přispěla také velkým finančním obnosem na zaplacení lístků pro děti do letadla.

Na konci týdne tato matka se mě podívala zpříma do očí a zeptala se mě: „Johne, proč jsem dosud nikdy nepocítila Boží přítomnost?“

Právě jsme dojedli snídani a všichni ostatní odešli od stolu.

„Byla jsem na každé bohoslužbě,“ řekla, „a naslouchala jsem pozorně všemu, co si mluvil. Přišla jsem dopředu, abych činila pokání, přesto jsme neprožila Boží přítomnost. Nejen to, ale necítím ji, kdekoliv jsem.“

Hovořil jsem s ní chvíli a pak jsem řekl: „Pojďme se modlit, aby si byla naplněna Božím Duchem.“ Vložil jsem na ní své ruce a modlil jsem se, aby přijala Ducha svatého, avšak nepocítil jsem vůbec žádnou Boží přítomnost.

Pak Bůh promluvil k mému duchu. „Uchovává si v sobě neodpuštění ke svému manželovi. Řekni jí, aby mu odpustila.“

Přestal jsem na ní vzkládat ruce. Věděl jsem, že její manžel byl mrtvý, avšak podíval jsem se na ní a řekl jsem jí: „Pán mi ukázal, že si v sobě chováš neodpuštění ke svému manželovi.“

„Ano, je to tak,“ souhlasila. „avšak udělala jsem, co bylo v mých silách, abych mu odpustila.“

Potom mi vyprávěla kolik hrozných věcí jí udělal. Poznal jsem, že zápasila uvnitř sebe s tím, aby mu skutečně odpustila.

Řekl jsem jí přesto: „Pokud chceš něco přijmout od Pána, musíš odpustit,“ a vysvětlil jsem jí, co Ježíš vyučoval o odpuštění.

„Nemůžeš mu odpustit z vlastní síly. Musíš tuto věc předložit před Boha a nejprve Ho poprosit, aby odpustil tobě. Pak bude schopna odpustit svému manželovi. Jsi ochotna ulehčit svému manželovi?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděla.

Vedl jsem ji k vyřčení jednoduché modlitby: „Nebeský Otče v Ježíšově jménu tě prosím o Tvé odpuštění za to, že jsme neodpustila svému manželovi. Pane, vím, že mu nemohu odpustit z vlastní síly. Selhala jsem několikrát, avšak před Tebou nyní odpouštím manželovi z celého srdce.“

Než stačila doříct tyto slova, slzy jí začaly stékat po tvářích.

„Pozdvihni své ruce a mluv v jazycích,“ povzbuzoval jsem jí.

Poprvé se začala modlit v překrásném nebeském jazyce. Pocítili jsme tak mocnou Pánovu přítomnost u stolu při snídani, až jsme byli zcela přemoženi a udiveni. Plakala asi pět minut. Pak jsme chvíli hovořili a povzbudil jsem jí, aby se radovala z Boží přítomnosti. Pokračovala v uctívání, zatímco jsem jí nechal o samotě.

Když se o tom dozvěděli její syn a snacha, byli zcela překvapeni. Syn řekl, že ještě nikdy neviděl svoji matku plakat.

Ona sama si nemohla vzpomenout, kdy naposledy plakala. „Dokonce, když můj manžel zemřel, neplakala jsem.“

V ten večer byla na shromáždění pokřtěna ve vodě. Během dalších tří dnů z její tváře vyzařoval sladký úsměv. Nepamatuji se, že by se předtím někdy zasmála. Neodpustila a proto byla uvězněna skrze neodpuštění. Avšak, když se zcela zbavila pout svého manžela a odpustila mu, přijala Pánovu moc do svého života a začala si uvědomovat Jeho přítomnost.

Nemilosrdný služebník

V ev. Sv. Matouše, v 18. kp. Ježíš objasňuje problém svázanosti kvůli neodpuštění a pohoršení. Vyučoval učedníky, jak se usmířit s bratrem, který je urazí. (O usmíření budeme mluvit v poslední kapitole.)

Petr se zeptal: „Pane, kolikrát proti mně může můj bratr zhřešit a já mu mám odpustit? Až sedmkrát?“ (Mt. 18:21). Myslel si o Ježíši, že byl příliš štědrý.

Petr rád přenášel věci do extrému. On byl tím, kdo řekl: „Pane, to je dobře, že jsme zde (na hoře proměnění). Jestli chceš, udělejme tu tři stánky – jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nyní si myslel, že byl šlechetný. „Zaujmu Mistra moji ochotou sedmkrát odpustit.“

Avšak dostalo se mu šokující odpovědi. Ježíš zcela rozptýlil jeho představu o tom, co znamená být štědrý: „Neříkám ti, že až sedmkrát, ale až *sedmdesát sedmkrát*“ (Mt. 18:21-22, přepsáno kurzívou). Jinými slovy řekl: „Odpouštěj, jako Bůh odpouští, do nekonečna.“

Pak Ježíš vyprávěl podobenství, v němž zdůraznil, to co chtěl říct.

Nebeské království je totiž podobné králi, který chtěl se svými služebníky vyrovnat účty. A když začal počítat, byl přiveden jeden, který mu dlužil deset tisíc hřiven (talentů) (Mt. 18:23-24).

Pokud chceme porozumět skutečnému významu toho, co Ježíš říkal, musíme vědět, co tato hřivna znamenala. Talent byla jednotkou míry. Používala se při vážení zlata (2. Sam. 12:30), stříbra (1. Kr. 20:39) a dalších kovů a druhu zboží. V tomto podobenství představuje dluh, proto se můžeme zcela právem domnívat, že šlo o kurs určité měny, která v té době byla zlato nebo stříbro. Řekněme, že to bylo zlato.

Běžný talent (řecké platidlo) byl v porovnání s dnešním kursem asi 75 liber. Byla to plná váha toho, co člověk mohl unést (viz 2. Kr. 5:23). Deset tisíc talentů by bylo asi 750 000 liber nebo také 375 tun. Proto tento služebník dlužil králi 375 tun zlata.

V současné době je cena zlata přibližně \$375 na jednu unci. V dnešním světě obchodu by talent zlata měl cenu \$450 000. Proto 10 000 talentů zlata má cenu \$4.5 miliard dolarů. Tento služebník dlužil svému králi \$4.5 miliard dolarů!

Ježíš zdůraznil, že tento služebník dlužil dluh, který nebyl schopen nikdy splatit. Čteme:

Když pak neměl čím zaplatit, poručil jeho pán, aby ho prodali i se ženou, s dětmi a se vším, co měl, a *tím* aby se zaplatil *dluh*. Ten služebník tedy padl a začal se mu klanět se slovy: „Pane, měj se mnou trpělivost a všechno ti zaplatím!“ Ten pán se tedy nad ním slitoval, propustil ho a dluh mu odpustil (Mt. 18:25-27).

Podívejme se nyní na to, jak se toto podobenství dá aplikovat na někom, kdo se urazí. Když přichází pohoršení, někdo většinou někomu něco dluží. Už jste možná slyšeli, jak někdo říká: „Tak za tohle mi zaplatíš.“ Odpuštění je tedy jako zrušení dluhu.

Král představuje Boha-Otce, který odpustil tomuto služebníkovi dluh, který nebyl schopen nikdy splatit. V Koloským 2:13-14 je psáno, „I vás, mrtvé v hříších a v neobřízce vašeho těla, spolu s ním obživil, když vám odpustil všechny hříchy a smazal ten soupis ustanovení (*stvrzenku dluhů*), jenž byl proti nám a byl nám nepřátelský. Odstranil ho z cesty tak, že ho přibil ke kříži.“¹

Dluh, který nám byl odpuštěn, se nedá zaplatit. Neexistuje žádný způsob, jak bychom mohli Bohu splatit to, co Mu dlužíme. Naše pohoršení bylo tak velké. Proto Bůh daroval spásu jako dar. Ježíš zaplatil stvrzenku s dluhy, která byla proti nám. Můžeme jen vidět určitou souvislost mezi vztahem tohoto služebníka s jeho králem a naším vztahem k Bohu.

Když ale ten služebník odešel, našel jednoho ze svých spoluslužebníků, který mu dlužil sto denárů, chytil ho a začal ho škrtil se slovy: „Zaplat' mi, co dlužíš!“ (Mt. 18:29-30).

Jeden z jeho spoluslužebníků mu dlužil velkou sumu peněz: třetinu jeho ročního výdělku. Jak by se vám líbilo, kdyby vám někdo dlužil třetinu vašeho ročního výdělku? Pamatujte však na to, že tomuto muži byl odpuštěn dluh \$4.5 miliard. To bylo více peněz, než, co by byl schopen vydělat za celý svůj život!

Pohoršení a urážky, které jsou mezi námi v porovnání s naším proviněním vůči Bohu je jako \$4.000 k \$4.5 miliardě. Možná, že se k nám někdo nezachoval správně, avšak nedá se to srovnat s našimi prohřešky vůči Bohu.

Možná, že se cítíte tak špatně jako nikdo okolo vás. Avšak neuvědomujete si, jakým zlým způsobem zacházeli s Ježíšem. Byl nevinný, Beránek bez poskvrny, kterého zabili.

Lidé, kteří nemohou odpustit, zapomněli na velký dluh, který jim byl odpuštěn. Když si uvědomíte, že vás Ježíš vysvobodil z věčné smrti a z věčných muk, bezpodmínečně odpustíte ostatním. (O tomto problému budeme mluvit ve 13. kapitole).

Není nic horšího než věčnost v ohnivém jezeře. Není tam úlevy; červ tam nehyne a oheň nehasne. Toto bylo místo, kam jsme směřovali, předtím než nám Bůh odpustil skrze smrt Svěho syna, Ježíše Krista. Aleluja! Pokud prožíváte období, ve kterém pro vás není jednoduché odpustit, popřemýšlejte o realitě pekla a Boží lásce, která vás před ním zachránila.

Lekce pro věřící

Pokračujme tímto podobenstvím:

Když pak jeho spoluslužebníci viděli, co se stalo, velice se zarmoutili; šli ke svému pánu a pověděli mu všechno, co se stalo. Tehdy ho jeho pán zavolal a řekl mu: „Ty zlý služebníku! Odpustil jsem ti celý ten dluh, protože jsi mě prosil. Neměl ses i ty slitovat nad svým spoluslužebníkem, jako jsem se slitoval já nad tebou?“ (Mt. 18:31-33).

Ježíš se v tomto podobenství nezmiňoval o nevěřících. Mluvil zde o královských služebnících. Tomuto muži byl odpuštěn velký dluh (spasení) a byl nazván mistrovým „služebníkem.“ Ten, kdo nechtěl odpustit, byl „spoluslužebník.“ Proto si můžeme domyslet, že takový osud potká toho věřícího, který odmítá odpustit.

A *tehdy* se jeho pán rozhněval a dal ho katům, dokud nezaplatil všechno, co mu dlužil. Totéž udělá i můj nebeský Otec vám, pokud každý ze srdce neodpustíte svému bratru jejich prohřešky (Mt. 18:34-35).

Tyto verše obsahují tři hlavní principy.

1. Nemilosrdný služebník je poslán do místa muk.
2. Musí zaplatit původní dluh: 375 tun zlata.
3. Bůh-Otec učiní tak stejně každému věřícímu, který neodpustí bratrovu urážku.

1. Nemilosrdný služebník je poslán do místa muk.

Websterův slovník definuje slovo *muka* jako „agónii těla či mysli“ nebo jako „nepříjemný zážitek prudké bolesti z trestu, donucení či sadistických choutek.“³

Podněcovatelé těchto muk jsou démonští duchové. Bůh dovoluje „mučitelům“, aby libovolně působili bolestí a agónií těla a mysli, i když jsme věřící. Často jsem se modlil ve shromážděních za lidi, kteří nemohli přijmout uzdravení, útěchu či vysvobození, protože nebyli schopni ulehčit ostatním a odpustit jim ze svého srdce.

Lékaři a vědci se zmiňují o spojitosti mezi neodpuštěním a hořkostí s takovými nemocemi jako jsou artritida a rakovina. Mnoho případů mentálních poruch je připisováno hořkému neodpuštění.

Odpuštění je obvykle zapíráno ostatním lidem, avšak někdy nejsme schopni odpustit sami sobě. Ježíš řekl: „Pokud máš cokoli proti komukoli, odpusť...“ (viz Mt. 5:24). Kdokoli znamená i sebe samého! Pokud ti Bůh odpustil, kdo jsi, že nemůžeš odpustit tomu, komu Bůh odpustil, a dokonce, pokud jsi to ty sám?

2. Nemilosrdný služebník musel zaplatit původní nesplatitelný dluh.

Bylo od něho požadováno, aby udělal nemožné. Je to jako, kdyby od nás bylo požadováno, abychom zaplatili dluh, který Ježíš zaplatil na Kalvárii. Ztratili bychom naše spasení.

„Počkejte na chvíli,“ říkáte: „Myslel jsem si, že když se jednou člověk pomodlí modlitbou kajícího se hříšníka a vydá svůj život Ježíši, nebude nikdy zatracen.“

Pokud tomu věříte, tak potom vysvětlete to, proč Petr napsal následující verš:

Jestliže se totiž ti, kdo skrze poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, do nich znovu zapletou a jsou *jimi* přemoženi, jsou jejich poslední věci horší než první. *Bylo by pro ně lepší nepoznat cestu spravedlnosti, než se po jejím poznání odvrátit od svatého přikázání, jež jim bylo vydáno* (2. Pt. 2:20-21, přepsáno kurzívou).

Petr mluvil o lidech, kteří unikli z hříchu (poskvrn tohoto světa) skrze spásu v Ježíši Kristu. Přesto se znovu zapletli do hříchu (což může být i neodpuštění) a byli jím přemoženi. Být přemožen, znamenalo, že se nevrátili k Pánu a nečinili pokání ze svých úmyslných hříchů. Petr píše o tom, že odvrátit se od spravedlnosti bylo horší, než ji vůbec poznat. Jinými slovy Bůh říká, že je lepší nikdy nepřijmout spásu, než přijmout dar věčného života a pak se od něho ustavičně odvracet.

Juda také psal o lidech ve své církvi, kteří „dvakrát zemřeli“ (Juda 12-13). Být dvakrát mrtev, znamená, že jste byli jednou duchovně mrtví bez Krista, pak jste byli obživeni tak, že jste Ho přijali, pak jste znovu duchovně zemřeli, kvůli tomu, že jste Ho neustále opouštěli.

Víme také, že mnozí přijdou k Ježíši a budou se snažit ospravedlnit tak, že budou říkat: „Pane, Pane, copak jsme ve tvém jménu neprorokovali? Nevymítali jsme ve tvém jménu demony a nedělali jsme ve tvém jménu mnoho zázraků?“ A tehdy jim vyznám: „Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mě, vy, kdo konáte nepravosti!“ (Mt. 7:22-23). Znali Ho. Nazývali Ho svým Pánem a dělali zázraky v Jeho jménu. Avšak, On se k nim nepřiznal.

Ke komu se Ježíš přizná? Apoštol Pavel napsal: „Jestliže však někdo miluje Boha, ten je jím poznán“ (1. Kor. 8:3). Bůh zná ty, kteří Ho skutečně milují.

Můžete říct: „Miluji Boha. Nemiluji jen tohoto bratra, který mě zranil.“

Pak jste podvedeni a Boha ve skutečnosti nemilujete, protože je psáno: „Řekne-li někdo: „Miluji Boha“ a nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo totiž nemiluje svého bratra, kterého viděl, jak může milovat Boha, kterého neviděl?“ (1. Janova 4:20). Podvod je strašná věc, protože podvedený člověk věří z celého svého srdce tomu, že má pravdu. Věří, že jde jen on tou správnou cestou, když ve skutečnosti je to ta jiná. Člověk, který odmítá poslouchat Slovo, obelhává své vlastní srdce.

Není zajímavé to, že „mnozí“ budou očekávat, že vstoupí do nebe a budou odmítnuti, a že Ježíš řekl, že mnozí se pohorší v posledním čase (Mt. 24:10)? Mohly by tyto dvě skupiny obsahovat (tyto) stejné lidi?

Někteří věřící jsou tak mučeni neodpuštěním, až doufají pouze v to, že smrt jim ulehčí. Avšak to není pravda. Musíme se s neodpuštěním vypořádat nyní, nebo budeme povoláni, abychom zaplatili to, co se nedá nikdy splatit.

3. Bůh-Otec toto učiní, kterémukoliv věřícímu, který odmítá odpustit ze svého srdce – bez ohledu na to, jak velmi je zraněn či uražen.

Ježíš byl velmi konkrétní, když vyprávěl o tomto podobenství, abychom mu zcela porozuměli. V téměř každém podobenství Ježíš nenabízel výklad, dokud Ho o to, Jeho

uředníci nepožádali. V tomto případě však nechtěl, aby se Ho někdo ptal na krutost soudu, který postihne ty, kteří odmítli odpustit.

V mnoha dalších případech Ježíš všem důrazně vysvětlil, že jestliže neodpustíme, ani On nám neodpustí. Pamatujte na to, že On není jako my – On skutečně myslí to, co říká.

Toto nevidíme často v církvi. Namísto toho se vymlouváme, proč je pro nás tak těžké odpustit. Neodpuštění je považováno za menší hřích než homosexualita, cizoložství, krádež, opilost atd.. Avšak ti, kteří neodpouští, nezdědí Boží království společně s dalšími, kteří činí jiné hříchy.

Někteří si myslí, že to je velmi tvrdé poselství, ale já ho vidím jako milosrdné a varující, a ne jako krutý soud. Dovolíte Duchu svatému, aby vás usvědčil nyní a prožijete skutečné pokání a odpuštění? Nebo raději odmítnete odpustit a uslyšíte vašeho Mistra, jak říká: „Odejdi,“ když už nebudete moci činit pokání?

*Měli bychom být schopni od sebe
tak vzdálit touhou po pomstě, až
bychom byli ochotni znovu riskovat,
že budeme znovu zneužiti.*

Pomsta: Past

*Nikomu neodplácejte zlo zlem. Opatrujte dobré
přede všemi lidmi.
Římanům 12:17*

JAK už jsme viděli v předcházející kapitole, zůstat vůči někomu v postoji neodpuštění, je jako obžalovat z dluhu někoho druhého. Když je určitý jednatel poškozen někým dalším, domnívá se, že mu pak ten člověk něco dluží. Očekává, že mu to v krátkém časovém období splatí, ať už finančně či jiným způsobem.

Náš soudní systém existuje proto, protože má pomstít ty, kteří byli poškozeni nebo jim bylo ublíženo. Soudní řízení jsou výsledkem toho, že lidé chtějí, aby jim někdo zaplatil škodu nebo vrátil dluh. Když člověk zraní či urazí druhého člověka, lidská spravedlnost říká: „Budou stát před soudem za to, co udělali a zaplatí to, co budou dlužní, pokud se zjistí, že jsou vinni.“ Nemilosrdný služebník chtěl, aby jeho spoluslužebník zaplatil to, co mu dlužil, proto hledal vyrovnání svého dluhu v soudní síni. Toto však není cesta spravedlnosti.

Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo hněvu, neboť je napsáno: „Má je pomsta. Já odplatím, praví Pán.“ (Řím. 12:19).

Je nespravedlivé pro nás jako pro Boží děti, abychom se mstili. Avšak toto se přesně stává, když odmítáme odpustit. Toužíme, hledáme, plánujeme a připravujeme pomstu. Neodpustíme, dokud nám zcela nesplatí náš dluh, a jen my můžeme určit přijatelnou míru

vyrovnání. Když se snažíme napravit zlo, které na nás bylo napácháno, stavíme se do úlohy soudců. My však víme:

Je *jen* jeden Zákonodárce. Ten může zachránit i zahubit. Kdo jsi ty, že soudíš druhého? Nestěžujte si, bratři, jeden na druhého, abyste nebyli odsouzeni. Hle, soudce stojí přede dveřmi! (Jakub 4:12; 5:9).

Bůh je spravedlivý Soudce. On bude spravedlivě soudit. Avšak odplatí podle spravedlnosti. Pokud někdo udělal něco zlého a skutečně činí pokání, Ježíšovo dílo na Kalvárii smaže tento dlužní úpis.

Možná řeknete: „Ale byl jsem to já, kdo byl přece poškozen, a ne Ježíš!“

Ano, avšak vy si neuvědomujete zlo, které jste udělali Jemu. Jako nevinná oběť neměl žádnou vinu, zatímco každý člověk zhřešil a byl odsouzen, aby zemřel. Všichni z nás jsme přestoupili Boží zákony, které převyšují zákony této země. Všichni z nás by měli být odsouzeni na smrt pravicí nejvyššího soudu ve vesmíru, pokud by měla být vykonána nějaká spravedlnost.

Možná, že jste neudělali nic, co by nepřivodilo ujmu někomu jinému. Avšak, pokud porovnáte to, co někdo udělal vám s tím, co vám bylo odpuštěno, nelze to srovnávat. Protože by to nezaplnilo ani velmi nepatrnou část toho, co dlužíte! Pokud se cítíte ošizeni, ztratili jste skutečný obraz o tom, jakého milosrdenství se vám dostalo.

Žádná šedá místa nevraživosti

Pokud byste se dopustili prohřešku vůči mě, podle starozákonní smlouvy bych měl legální právo vám to oplatit do posledního puntíku. Bylo povoleno sepisovat dluhy a odplatit zlým za zlé (viz 3. Mj. 24:19; 2. Mj. 21:23-25). Zákon byl nadřazen všemu. Ježíš dosud za ně nezemřel, aby je vysvobodil.

Podívejme se na to, jak oslovil novozákonní věřící.

Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub.‘ Já vám však říkám, abyste neodporovali zlému *člověku*, ale kdokoli tě udeří do pravé tváře, nastav mu i druhou. A jestli se s tebou někdo chce soudit a vzít ti košili, nech mu i plášť. A když tě někdo bude nutit *jít* jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dávej a od toho, kdo si od tebe chce vypůjčit, se neodvracej“ (Mt. 5:38-42, přepsáno kurzívou).

Ježíš vyloučil jakoukoli možnost, být k někomu nevraživý. Ve skutečnosti říká, že náš postoj by měl být dalece vzdálen tomu, abychom mstili sami sebe, ale abychom byli ochotni se otevřít tak, až bychom mohli být zneužiti znovu.

Když se snažíme napravit zlo, které nám někdo udělal, stavíme se do role soudců. Nemilosrdný služebník v Matoušovi 18 se takto zachoval, když nechal svého spoluslužebníka uvrhnout do vězení. Na oplátku za to, tento nemilosrdný služebník byl vhozen k trapičům a jeho rodina byla prodána, dokud nezaplatil všechno, co měl.

Musíme dát prostor a uvolnit místo spravedlivému Soudci. On odměňuje spravedlivě. On se pomstí spravedlivě.

Sloužil jsem na téma urážek v církvi v Tampě na Floridě. Po shromáždění ke mně přišla žena. Řekla mi, že odpustila svému bývalému manželovi za to všechno, co jí udělal. Avšak, když mi naslouchala, jak mluvím o urážkách, uvědomila si, že uvnitř necítí pokoj a byla velmi znepokojená.

„Dosud jste mu neodpustila,“ řekl jsem jí to s láskou.

„Ne, odpustila,“ řekla. „Vždyť jsem plakala v slzách odpuštění.“ „Možná jste plakala, ale dosud jste mu skutečně neodpustila.“ Tvrдила, že jsem neměl pravdu, a že mu odpustila. „Nechci nic od něho. Odpustila jsem mu.“

„Řekněte mi, co vám udělal,“ zeptala jsem se.

„Můj manžel a já jsme vedli církev. Opustil mě s třemi našimi chlapci a utekl s velmi prominentní ženou z církve.“ Začala plakat. „Řekl, že minul Boží vůli v tom, že si mě vzal, protože dokonalá Boží vůle pro jeho život byla žena, s kterou utekl, a kterou si pak vzal. Řekl mi, že byla přínosem do jeho služby, protože ho daleko více podporovala. Řekl také, že jsem mu byla překážkou v cestě. Řekl, že jsem ho kritizovala. Všechnu vinu, proč selhalo naše manželství, přičetl mně. Nikdy se nevrátil a nepřiznal, že by se v této věci nějak provinil.“

Tento muž byl samozřejmě podveden a velmi ublížil své ženě a rodině. Vytrpěla si až příliš kvůli jeho špatným činům a čekala na to, až ji splatí to, co jí dlužil. Dluh se netýkal alimentů či přídatků na děti, protože její nový manžel jí všechno toto poskytl. Chtěla jen po něm, aby přiznal, že se mýlil a ona měla pravdu.

„Neodpustíte mu, dokud k vám nepřijde a neřekne, že se mýlil a řekne, že to byla jeho chyba, a ne vaše, a pak vás poprosí o odpuštění. Toto nenaplněné uhrazení dluhu vás svázalo,“ odpověděl jsem jí.

Pokud by Ježíš na nás čekal, až k Němu přijdeme a omluvíme se slovy: „Mýlil jsem se. Máš pravdu. Odpusť mi,“ *nemusel* by nám odpustit z kříže. Když visel na kříži, vykřikl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co dělají“ (Lukáš 23:34). Odpustil nám předtím, než jsme k Němu přišli a vyznali Mu náš prohřešek (urážku). Jsme napomínáni slovy apoštola Pavla: „Snášejte jedni druhé a vzájemně si *odpouštějte*, má-li někdo proti někomu stížnost. Tak jako Kristus odpustil vám, odpouštějte i vy“ (Kol. 3:13). „Buďte pak k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte jedni druhým, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef. 4:32).

Když jsem řekl této ženě, „Neodpustíte mu, dokud neřekne: ‚Mýlil jsem se – měla jsi pravdu,‘“ slzy jí začaly prudce stékat z tváře. To, co chtěla, se zdálo tak malicherné, v porovnání s bolestí, kterou způsobil jí a jejím dětem. Byla však svázaná lidskou spravedlností. Postavila se do role soudce a začala si přisvojovat právo na dluh, který měl být splacen, na co právě čekala. Tato urážka jí zabránila v tom, aby měla dobrý vztah se svým novým manželem. Ovlivnilo to také její vztah k mužům jako k nadřazeným autoritám, protože její bývalý manžel byl pastor.

Ježíš často připodobňoval naše srdce k půdě. Je nám řečeno, abychom byli zakořeněni a založeni v Boží lásce. Semínko Božího slova pak zakoření v našich srdcích a duchovně poroste, až přinese ovoce spravedlnosti. Tím to ovocem je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, štědrost a sebeovládání (viz Gl. 5:22-23).

Avšak ze země vyroste jen to, co do ní zasadíme. Pokud budeme rozsévat semínka dluhů, neodpuštění a urážek, další kořen vyraší, namísto Boží lásky. Je nazván kořenem hořkosti.

Francis Frangipane slovně vystihl nádherným způsobem definici hořkosti: „Hořkost je neuskutečněná pomsta.“¹ Je výsledkem toho, když se nepomstíme do takové míry, po které toužíme.

Pisatel knihy Židům psal otevřeně o tomto problému.

Usilujte o pokoj se všemi *lidmi* a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána. Dbejte na *to*, aby někdo neminul Boží milost, aby *vás* netrápil nějaký pučící *kořen hořkosti*, skrze nějž by *mnozí* byli *poškrvněni* (Žd. 12:14-15, přepsáno kurzívou).

Všimněte si slov „mnozí byli poškrvněni.“ Mohli by to být opět „mnozí“, o kterých Ježíš řekl, že se pohorší v posledních časech (viz Mt. 24:10)?

Hořkost je kořen. Pokud kořeny ošetřujeme – zaléváme, chráníme, živíme a dáváme na ně pozor – zesílí a zarostou do hloubky. Pokud s nimi rychle něco neuděláme, je velmi těžké, je vytáhnout ven. Pohoršení bude čím dál větší. Proto nás Bible napomíná, abychom nenechali zapadat slunce nad naším hněvem (viz Efez. 4:26). Nyní namísto ovoce spravedlnosti uvidíme žeň hněvu, zášti, žárlivosti, nenávisti, roztržky a sporu. Ježíš toto nazval zlým ovocem (viz Mt. 7:19-20).

Bible říká, že člověk, který neusiluje o pokoj prostřednictvím toho, že odpouští urážky, se posléze poškrvíní. To, co je drahé, se nakonec zkaží kvůli neodpuštění.

Potenciální král poškrvněn

V této knize jsme na začátku studovali, jak David zůstal věrný králi Saulovi, i když Saul nezůstal věrný Davidovi. David se nesnažil pomstít, i když se mu k tomu naskytla dvakrát příležitost. David byl mužem podle Božího srdce. Nechal Boha, aby rozsoudil Saula a jeho. Když Boží soud dopadl na Saule, David se neradoval. Truchlil nad Saulem, protože vůči němu nebyl vůbec zahořklý.

Po Saulově smrti David nastoupil na jeho trůn. Posílil národ, vedlo se mu dobře vojensky i finančně a s jistotou vládl. Oženil se s několika ženami, které mu porodily děti, včetně Amnóna, jeho nejstaršího syna, a Abšalóma, jeho třetího narozeného syna.

Davidův syn Amnón spáchal bezbožný čin na své nevlastní sestře Tamar, jež byla Abšalómovou sestrou. Předstíral, že je nemocen a poprosil svého otce, aby poslal Tamar, aby mu přinášela jídlo. Když se tak stalo, přikázal služebníkům, aby odešli a znásilnil ji. Pak jí pohrdl a nechal ji odvést z jeho přítomnosti. Znesvětil královskou dceru, která byla pannou a zničil její život hanbou (viz 2. Sam. 13).

Bez jediného slůvka, Abšalóm jeho bratr přivedl svoji sestru do svého vlastního domu a postaral se o ní. Avšak nenáviděl Amnóna za to, že poškrvnil Tamar.

Abšalóm očekával, že jeho otec potrestá jeho nevlastního bratra. Král David se velmi rozzlobil, když uslyšel o Amnónově bezbožnosti, ale nijak nezasáhl. Abšalóm byl zcela zničen otcovým nedostatkem smyslu pro spravedlnost.

Tamar byla zvyklá nosit královské šaty, které byly jen připravené pro královské dcery – nyní byla hanebně ponížena. Byla nádherným děvčetem a pravděpodobně se těšila vysoké úctě u lidí. Nyní žila odděleně, neschopná se vdát, protože už nebyla pannou.

Bylo to nespravedlivé. Sloužila Amnónovi na králův příkaz a byla znásilněna. Měla po životě, zatímco muž, který spáchal tuto ohavnost, žil, jako kdyby se nic nestalo. Trpěla tím vším den za dnem a její život byl velkou ostudou.

Den za dnem Abšalóm viděl svoji truchlící sestru. Dokonalý obraz princezny se stal noční můrou. Abšalóm čekal rok na svého otce, aby s tím něco udělal, ale David neudělal nic. Abšalóm byl pohoršen svým otcem a nenáviděl Amnóna.

Po dvou letech své nenávisti k Amnónovi úmyslně naplánoval, jak by ho zavraždil. „Pomstím svoji sestru, protože skutečná autorita (David) neudělala vůbec nic,“ pomyslel si asi Abšalóm.

Uspořádal hostinu pro všechny královské syny. Když to Amnón nečekal, zabil ho. Abšalóm pak utekl do Gešúr a svoji pomstu proti Amnónovi dokončil. Avšak pohoršení, které cítil ke svému otci bylo silnější a silnější, především pak, když nebyl v paláci.

Abšalómovy myšlenky byly otráveny hořkostí. Stal se odborným kritikem Davidových slabostí. Přesto doufal, že ho jeho otec zavolá. David to však neudělal. To rozrušilo Abšalóma ještě víc.

Možná přemýšlel o těchto věcech: „Mého otce zdraví mnozí lidé, ale jsou slepí a nevidí, jaký skutečně je. On je jen soběstředným člověkem, který používá Boha jako svoji zástěrku. Proč, vždyť je horší než král Saul! Saul ztratil svůj trůn kvůli tomu, že nezabil amalechitského krále a pár jejich nejlepších ovcí a kůzlat. Můj otec spáchal cizoložství s ženou jednoho z jeho nejvěrnějších. Pak zakryl svůj hřích tak, že zabil toho muže, který

mu byl zcela oddán. Je vrah a cizoložník – to je také důvod, proč nepotrestal Amnóna! A všechno toto příkrývá svým šarlatánským uctíváním Jehovy.“

Abšalóm zůstal v Gešúr tři roky. David byl potěšen po smrti svého syna Amnóna a Joáb přesvědčil krále, aby přivedl Abšalóma nazpět domů. Avšak David přesto odmítl se setkat s Abšalómem tváří v tvář. Dva roky uběhly a David vrátil Abšalómovi královskou přízeň a poskytl mu znovu ty stejné výsady, které měl předtím. Avšak Abšalóm ve svém srdci zůstal stejně zatvrzelý a uražený, jako byl dosud.

Abšalóm se uměl velmi dobře přetvařovat. Předtím, než zabil Amnóna, „Abšalóm *ne* nepromluvil s Amnónem ani v dobrém ani ve zlém. Abšalóm totiž Amnóna nenáviděl“ (2. Sm. 13:22). Mnozí lidé umí zakrýt své pohoršení a nenávisť, tak jako Abšalóm.

Díky tomuto uraženému kritickému postoji začal přitahovat ty, kteří byli nespokojeni jako on. Stal se volným k dispozici celému Izraeli, věnoval svůj čas tomu, že naslouchal jejich stížnostem. Naříkal s nimi, že všechno by bylo jinak, kdyby byl králem. Začal soudit určité spory, protože se zdálo, že na ně král nemá čas. Možná Abšalóm soudil tyto případy protože cítil, že se s ním spravedlivě nezacházelo.

Zdálo se, jako kdyby se zajímal o lidi. Bible říká, že Abšalóm ukradl srdce Izraele svému otci, Davidovi. Zajímal se však skutečně o ně, nebo hledal způsob, jak svrhnout Davida z trůnu, toho, kdo ho urazil?

Odborníci na chyby

Abšalóm přetáhl na svoji stranu Izrael a povstal proti Davidovi. Král David musel utéct z Jeruzaléma, aby si zachránil život. Vypadalo to, jako kdyby Abšalóm nastolil své království. Namísto toho byl zabit, když pronásledoval Davida, i když David přikázal, aby se ho nikdo nedotkl.

Abšalóma ve skutečnosti zabila jeho vlastní hořkost a pohoršení. Muž, který měl v sobě ukryt takový potenciál, dědic trůnu, zemřel ve svém mládí, protože odmítl odpustit dluh svému otci, o kterém si myslel, že mu ho dluží. Skončil však jako ten, který se poškrvnil.

Pomocníci vedoucích v církvích jsou často uraženi kvůli člověku, kterému slouží. Brzy jsou z nich kritici, odborníci na všechno, co je v nepořádku s vedoucím či těmi, o kterých se mluví. Uraží se. Přestávají se dívat na věci jako Kristus. Vidí věci naprosto z jiné perspektivy, než je Boží.

Věří tomu, že jejich misí je vysvobodit ty, kteří jsou kolem nečestného vedoucího. Získávají srdce nespokojených, nabručených a nevědomých lidí a předtím, než se o tom dozví, rozdělí církev či služebnost. Tak stejně jako Abšalóm.

Někdy jsou jejich poznatky správné. Možná, že *měl* David *proti* Amnónovi *zakročit*. Možná, že v některých věcech vedoucí také chybují. Kdo je soudcem – vy, nebo Pán? Pamatujte na to, že když rozsíváte roztržku, tak jí také sklídíte.

Co se stalo Abšalómovi a co se děje v současných služebnostech je proměnou, která trvá určitou dobu. Často si neuvědomujeme, že se ve svých srdcích pohoršujeme. Kořene hořkosti si téměř nepovšimneme, když roste. Když ho ale budeme zalévat, poroste a zesílí. Tak jako nás pisatel k Židům napomíná, měli bychom, „dbát na to, aby...nás netrápil nějaký pučící kořen hořkosti, skrze nějž by mnozí byli poškrvněni“ (Žd. 12:15).

Musíme zkoumat naše srdce a být otevřeni pro Pánovo napomenutí, protože jen skrze Jeho slovo můžeme rozeznat myšlenky a záměry našich srdcí. Duch svatý nás usvědčuje, když mluví k našemu svědomí. Nesmíme ignorovat Jeho usvědčení, nebo Ho zapírat. Pokud to někdo dělá, číňte pokání před Bohem a otevřte vaše srdce proto, aby vás mohl usměrnit.

Jakýsi služebník se mě jednou zeptal, zda-li v určité věci, kterou udělal, se nezachoval jako Abšalóm nebo David. Sloužil jako pomocný pastor v určitém velkém městě, kde ho

jeho pastor vyhodil. Zdálo se, že žárlil a bál se tohoto mladého muže, protože s ním byl Bůh.

O rok později tento služebník, který byl vyhozen, uvěřil Pánu, že po něm chtěl, aby založil novou církev na druhé straně města. Učinil tak, a někteří lidé z církve, ze které odešel, se k němu připojili. Trápil se, protože se nechtěl zachovat jako Abšalóm, ale bylo zjevné, že se na svého bývalého pastora ani trochu nenahněval. Založil novou církev pod Pánovým vedením, ne jako odezvu na nedostatek péče z bývalé církve.

Ukázal jsem mu na rozdíl mezi Abšalómem a Davidem. Abšalóm ukradl srdce ostatních, protože se kvůli svému vedoucímu urazil. David povzbudil ostatní, aby zůstali věrni Saulovi, i když na něho Saul zaútočil. Abšalóm si vzal sebou lidi – David zůstal sám!

„Odešel jsi z církve sám?“ zeptal jsem se ho. „Udělal si něco proto, aby si povzbuzoval lidi k tomu, aby vyšli s tebou a podpořili tě?“

„Zůstal jsem sám a neudělal jsem nic, čím bych přilákal lidi k sobě,“ řekl.

„Dobře. Pak si se tedy choval jako David. Ujisti se, že lidé, kteří k tobě přijdou, nebudou zůstat v pohoršení ke tvému bývalému pastorovi, pokud ano, veď je do svobody a uzdravení.“

Církev tohoto muže se nyní těší velkému požehnání. To, co jsem si na něm nejvíce vážil, bylo to, že se nebál zkoumat své srdce. Nejen to, ale vydal se k někomu pro zbožnou radu. Bylo pro něho důležitější, aby se vydal Bohu do Jeho rukou a na Jeho cestu, než aby dokázal, že měl „pravdu.“

Nebojte se dovolit Duchu svatému, aby zjevil kterékoliv neodpuštění či hořkost. Čím déle ji bude skrývat, tím silnější bude a tím tvrdší bude vaše srdce. Zůstaňte citliví v srdci. Jak?

Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať jsou od vás odňaty *spolu* s každou špatností. Buďte pak k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte jedni druhým, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef. 4:31-32).

*Nejvíce duchovně porostete
z urážek, které jsou nejvyzývavější
– z takových, na které vás nikdo
nepřipravil.*

Jak uniknout z pasti

*Proto se snažím o to, abych měl vždycky čisté
svědomí před Bohem i před lidmi.
Skutky 24:16*

POKUD budete chtít zůstat ochráněni před urážkami, bude to stát určitou námahu. Pavel to srovnává s cvičením těla. Pokud cvičíme, jsme odolnější vůči zranění. Když jsem byl na Havaii, vyšplhal jsem na zeď, abych si něco vyfotil. Když jsem to dělal, natáhl jsem si svaly v mém kolenu a nemohl jsem chodit čtyři dny.

„Kdybyste cvičil pravidelně,“ rehabilitační pracovník řekl, „nestalo by se vám to. Protože vaše svaly nejsou vytrénované, můžete se snadno zranit.“

Když jsem byl schopen chodit, jiný odborník mi řekl: „Musíte dělat tyto cviky, aby se svaly ve vašem kolenu dostaly do původního stavu a tvaru.“ Trvalo to několik měsíců, než se mi koleno spravilo.

Řecké slovo ve Skutcích 24:16 pro cvičení znamená *askeo*. *Vine's výkladový slovník* definuje termín *cvičení* jako „namáhat se, snažit se, cvičit prostřednictvím tréninku či disciplíny.“¹

Někdy nás někteří urazí a není těžké odpustit. Snažili jsme se nacvičit zaujmutí určitého postoje v našich srdcích, proto jsou vycvičená se vypořádat v případě potřeby s urážkami, proto se také nenecháme jen tak zranit či si nechat ublížit.

Mnoho lidí se mohlo vyšplhat na zeď na Havaii a nemuselo se zranit, protože měli dobrou kondici. Podobné je to i u těch, kteří jsou schopni kdykoliv poslechnout Boha,

protože připravují svá srdce. Úroveň naší zralosti určuje, jak dobře se budeme schopni vypořádat s urážkou, aniž bychom se zranili.

Některé urážky budou náročnější než ty, na které jsme se připravili. Toto namáhání navíc může způsobit zranění či ránu, po čemž budeme muset znovu duchovně trénovat, abychom z toho byli vysvobozeni a zcela uzdraveni. Avšak výsledek bude stát za námahu.

V této kapitole bych se chtěl zmínit o těch nejtěžších zkouškách, velmi tvrdých urážkách, při kterých budeme muset vynaložit více úsilí, abychom se s nimi byli schopni vypořádat.

V mém životě se stala určitá příhoda, v níž byl někdo, kdo sloužil Bohu. S touto velmi tvrdou urážkou jsem se nebyl schopen vyrovnat; byla jedna z největších, která mi znepríjemňovala život čím dál víc, nejméně rok a půl.

Všichni okolo mě věděli, co se bude dít dál. „Nejsi zraněn?“ ptali se mě. „Co budeš dělat? Ustoupíš jen a přijmeš to?“

„Jsem v pořádku,“ řekl jsem. „Nezměnilo mě to. Půjdu dál za svým povoláním ve svém životě.“

Avšak mojí odpovědí nebylo nic víc než pýcha. Byl jsem velmi zraněn, avšak popřel jsem to, dokonce i sám sobě. Strávil jsem hodiny tak, že jsme se snažil přijít na to, jak se mi to všechno mohlo stát. Byl jsem šokován, ochromen a udiven. Přesto jsem tyto myšlenky v sobě potlačil a snažil jsem se vypadat silně, i když jsme byl ve skutečnosti slabý a hluboce zraněný.

Měsíce ubíhaly. Všechno se zdálo suché, služba byla čím dál mrtvější, můj modlitební pokojík prázdný a já jsme se trápil. Bojoval jsem každý den s ďábly. Myslel jsem si, že všechno protivenství, které jsem měl, nastalo kvůli Božím povolání v mém životě, ale ve skutečnosti jsem byl v mukách, protože jsem neodpustil. Pokaždé, když jsem se dostal do blízkosti tohoto muže, zdálo se mi, jako kdybych duchovně dostal výprask.

Potom nastalo ráno, na které nikdy nezapomenu. Seděl jsem na lavičce v mé zahradě za domem a modlil jsem se: „Pane, jsem zraněn?“ zeptal jsem se. Než jsem stačil vyslovit poslední slovo, uslyšel jsem hluboko v mém duchu: *Ano!*

Bůh mě chtěl ujistit o tom, že jsem byl zraněn.

„Bože, prosím Tě, pomoz mi se dostat z tohoto zranění a pohoršení,“ prosil jsem Ho. „Je toho na mě až příliš, abych byl schopen se s tím vyrovnat.“

Toto bylo přesně místo, kam mě Pán chtěl dostat: chtěl, abych byl na konci svých sil. Příliš často se snažíme dělat věci ve své vlastní síle. To nám nepomůže k tomu, abychom duchovně rostli. Namísto toho jsme více náchylní k tomu, abychom selhali.

Prvním krokem pro uzdravení a svobodu je rozpoznat to, že jste zraněni. Pýcha nám často nechce dovolit, abychom si přiznali a uvědomili, že jsme vážně zraněni či uraženi. Jakmile jsem vyznal svůj skutečný stav, hledal jsem Pána a byl jsem připraven na Jeho slovo, které mě mělo usměrnit.

Uvědomil jsem si, že Pán po mě chtěl, abych se několik dní postil. Půst by mě pomohl k tomu, abych byl citlivý na hlas Ducha svatého, jehož působením bych mohl rovněž přijmout i další požehnání.

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole,
rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? (Iz. 58:6).

Byl jsem připraven na tyto okovy svévole, aby byly zlomeny, a abych byl rozvázán z tohoto jha.

O pár dní později jsme navštívil pohřební obřad. Člověk, který mě urazil, tam byl také. Sledoval jsem ho ze zadního místa v církvi a začal jsem plakat.

„Pane, odpouštím mu. Odpouštím mu všechno, co mi udělal.“ Okamžitě jsem pocítil, jak se mi ulevilo. Odpustil jsem mu. Jaké jen uvolnění zaplavilo moji duši!

Avšak toto byl jen začátek mé cesty k uzdravení. V srdci jsme odpustil, ale neuvědomoval jsem si do jaké míry jsem byl zraněn. Byl jsem přesto stále zranitelný a mohlo se to znovu opakovat. Bylo to jako uzdravení z fyzického zranění. Potřeboval jsem jen se vycvičit v posilování mého srdce, mysli a pocitů, abych předešel takovému zranění v budoucnosti.

Může se to stát znovu?

Pár měsíců uběhlo. Občas jsem musel bojovat s myšlenkami, které jsem měl předtím, než jsem odpustil. Toto zranění mě mohlo stejným způsobem ublížit, kdybych znovu toho muže uviděl, či uslyšel jeho jméno. Odmítl jsem tyto myšlenky, jakmile jsem si jich všiml a tyto výmysly jsem zapudil (viz 2. Kr. 10:5). Takto jsem se cvičil či snažil zůstat neuražený.

Nakonec jsem poprosil Pána, aby mi ukázal, jak tyto myšlenky zapudit, které by mě znovu vtáhly do neodpuštění. Věděl jsem, že Pán toužil, abych si užíval svobody na vyšší úrovni a nechtěl jsem žít po zbytek svého života s postojem, že si budu ostatní držet od těla, aby mě neurazili. Pán mě začal vyučovat, jak se modlit za člověka, který mě zranil a připomenul mi Svá slova:

Já vám však říkám: Milujte své nepřátele! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují (Mt. 5:44).

Modlil jsem tedy. Nejprve to bylo velmi suchým monotónním hlasem bez jakékoliv touhy skutečně pomoci. Ze zvyku jsem vždy řekl navíc: „Pane, já mu žehnám. Dej mu dnes dobrý den. Pomož mu ve všem, co dělá. V Ježíšově jménu, amen.“

Toto pokračovalo několik měsíců. Zdálo se, jako kdybych neučinil žádný pokrok. Pak jednoho rána mě Pán zaujal Žalmem 35. Nevěděl jsem vůbec, co bylo v Žalmu 35 napsáno, tak jsem ho začal číst. Když jsem byl v polovině, uviděl jsem svoji situaci.

Zlovolní svědkové povstávají, ptají se mne na to, o čem nevím. Za dobro mi odplácejí zlobou, stojím tu jak osířelý (Žl. 35:11-12).

Mohl jsem se ztotožnit s Davidem. Podle mého názoru tento muž a další jeho společníci se mi odměnili zlem za mé dobro. Má duše byla velmi ztrápená. Bůh použil tento žalm, aby mi ukázal, kde jsme bojoval těch pár posledních let. Jedna pasáž mě zasáhla tak, až jsem téměř vyskočil a praštil se hlavou o strop.

*Já, když byli nemocni, jsem chodil v rouchu žíněném a pokořoval jsem se postem. Ale moje modlitba se mi do klína vrátí. Choval jsem se, jako by byl *postižen* můj druh či bratr, byl jsem sehnut, sklíčen smutkem jak truchlící matka (Žl. 35:13-14, přepsáno kurzívou).*

David řekl, že tito lidé se ho snažili zničit. Útočili na něho a dělali mu zle, i když on jim neudělal nic zlého.

Pak však přišla odpověď: „*Já...*“

Davidova reakce nebyla založena na tom, co mu udělali ostatní. Rozhodl se, že bude dělat to, co je správné, modlil se, jako kdyby byli jeho nejbližší bratři, nebo jako ten, kdo truchlí kvůli tomu, že mu zemřela matka. Bůh mi ukázal, jak se modlit za tohoto muže: „Modlí se, abych mu dal ty věci, které by si chtěl, abych Já učinil ve tvém životě!“

Mé modlitby za něho se zcela změnily. Nebylo to už: „Bůh mu požehnej a dej mu dobrý den.“ Byly skutečně oživené. Modlil jsem se: „Pane, zjev mu více Sám sebe. Požehnej

ho Svojí přítomností. Dej mu milost, aby Tě mohl poznat důvěrněji. Ať je potěšením pro Tebe a přinese čest Tvému jménu.“ Modlil jsem se za to, co jsem chtěl, aby Bůh učinil v mém životě.

Za pár měsíců skutečných vroucích modliteb za něho jsem hlasitě vykřikl: „Žehnám Ti! Miluji Tě v Ježíšovu jménu!“ Byl to křik z hlubin mého ducha. Přestal jsem se za něho modlit kvůli mě, ale kvůli němu. Uvěřil jsem, že uzdravení bylo zcela dokončeno.

Uzdravení v konfrontaci

O pár týdnů později jsem ho uviděl znovu. Měl jsem v srdci nepříjemný pocit. Zápasil jsem stále s tím, abych ho nekritizoval.

„Potřebuješ za ním zajít, Johne,“ moje žena mě povzbuzovala.

„Ne, nechci,“ ujišťoval jsem ji. „Jsem už v pořádku.“

Avšak uvědomil jsem si, že Duch svatý nesouhlasil s tím, co jsem právě řekl. Poprosil jsem tedy Pána, aby mi řekl, pokud by chtěl, abych za ním šel. Řekl mi ano.

Domluvil jsem si s tímto mužem schůzku a přinesl jsem mu dárek. Pokořil jsem se, vyznal jsem mu svůj nesprávný postoj a poprosil jsem ho za odpuštění. Usmířili jsme se a odpuštění i uzdravení zahojilo mé srdce.

Vyšel jsem z jeho kanceláře uzdraven a posílněn. Nemusím déle bojovat s bolestí, ani ho nemusím kritizovat. Náš vztah se o mnoho zlepšil a nikdy jsem s ním pak neměl problém. Ve skutečnosti se vzájemně velmi podporujeme.

„Když jsem se poprvé setkal s tímto mužem,“ řekl jsem Lise, „že nebylo zřejmé, že by s ním bylo něco v nepořádku. Neviděl jsem na něm žádné chyby. Miloval jsem ho, protože jsem si myslel, že je dokonalý. Avšak, když jsem byl zraněn, bylo velmi těžké ho milovat. Stálo mě to každý malý kousíček mé víry. Když jsem si tím vším prošel a byl jsem posléze uzdraven, miluji ho stejnou měrou, jako když jsem se s ním poprvé setkal bez ohledu na jeho chyby. Je to zralá láska.“

Vzpomněl jsem si na tento verš:

Především však mějte jedni k druhým horlivou lásku, neboť láska přikryje množství hříchů“ (1. Petrova 4:8).

Je snadné milovat ty, kteří vám z vašeho hlediska nemohou ublížit. Toto je povrchní láska. Jiná věc je ta, když milujete někoho, kdo chybuje a obzvláště tehdy, když jste obětí jeho omylů. Boží láska ve mně uzrála a posílila mé srdce.

Prožil jsem pak i podobné příhody, avšak byl jsem schopen okamžitě odpustit. Důvod: Mé srdce bylo procvičeno, aby se nenechalo urazit.

Několik měsíců uplynulo od chvíle, když ke mně Bůh mluvil v mé zahradě, dokud jsem nevešel do kanceláře tohoto člověka a nebyl zcela uzdraven. Bylo to pro mě výchovné období, ve kterém jsem cvičil a posiloval své srdce. Během těchto měsíců se občas zdálo, že jsem neučinil vůbec žádný pokrok. Ve skutečnosti jsem se divil, zda-li to nebylo ještě horší.

Avšak věděl jsem, že jsem byl na cestě k uzdravení. Duch Páně mě vedl tempem, kterému jsem stačil. Byla to část mého období zrání. Nevyměnil bych nyní tuto zkušenost a jsem vděčný za duchovní růst, kterou způsobila v mém životě.

Když překonáte různé překážky, budete silnější a milosrdnější. Zamilujete se více do Ježíše. Pokud jste prožili utrpení a necítíte se takto, nebyli jste dosud zcela uzdraveni z toho, že vás někdo urazil. Uzdravení je volba. Někteří lidé se zraní a nikdy se neuzdraví. Ať to zní jakkoliv tvrdě, byla to jejich volba.

Ježíš se naučil poslušnosti skrze věci, které strpěl. Petr se naučil poslušnosti prostřednictvím věcí, které musel vytrpět. Pavel se naučil poslušnosti skrze věci, které

musel strpět. Co vy? Co jste se naučili, vy? Nebo jste zatvrzelí, bezcitní, studení, zahořklí a rozmrzelí? Pak jste se však poslušnosti nenaučili.

Ano, je pravda, že některé urážky se po vás nesklouznou, jako „voda po kachních zádech.“ Budete se muset s nimi umět vypořádat, abyste dosáhli vysvobození. Avšak v tomto postupném proměňování duchovně porostete a dozrajete.

Zralost nepřichází snadno. Kdyby ano, všichni by ji už dosáhli. Jen pár křesťanů dosáhlo této úrovně ve svém životě kvůli protivenství, kterému neustále čelí. Protivenství je všude okolo, protože naše společnost nesměruje ke zbožnosti, ale k sobectví. Svět ovládá „mocný vládce ovzduší“ (Ef. 2:2). V důsledku toho, když budeme dospívat do Kristovy plnosti, budeme mít protivenství, které je výsledkem toho, že stojíme proti proudu většiny sobeckých lidí.

Pavel se vrátil do tří měst, kde založil církve. Jeho záměrem bylo posílit duše učedníků. Přesto je zajímavé, jak je posiloval. Povzbuzoval je,

„a vyzýval je, aby zůstávali ve víře, a že musíme vejít do Božího království skrze mnohá soužení“ (Skutky 14:21-22).

Neslíbil jim, že budou mít jednoduchý život. Neslíbil jim, že se jim bude ve všem dařit podle světských měřítek. Ukázal jim, že pokud budou chtít dokončit svůj běh s radostí, určitě se setkají s protivenstvím, které nazval soužením.

Pokud pádlujete po řece proti proudu, budete muset veslovat bez přestání, abyste se někam proti proudu řeky dostali. Pokud se zastavíte a budete odpočívat, nakonec poplavete s proudem. Tak stejné je to i s tím, když jsme rozhodnutí jít Boží cestou, kde se určitě setkáme s mnohými útrapami. Zkoušky se stanou odpovědí na nejdůležitější otázku. Budete hledat sami sebe, tak jako to dělá svět, nebo budete žít životem sebezapření?

Pamatujte na to, že když ztratíme náš život pro Ježíše, nalezneme Jeho život. Učte se soustředit na konečný výsledek, a ne na boj.

Petr to napsal velmi výstižně:

Milovaní, nedivte se tomu přepalování – jež se mezi vámi děje, abyste byli vyzkoušeni – jako by se vám přihodilo něco zvláštního, ale radujte se z *toho*, že jste účastníky Kristových utrpení, abyste se s jásotem radovali i při zjevení jeho slávy (1. Pt. 4:12-13).

Všimněte si, že porovnává míru utrpení s mírou radosti. Jak se můžete do takové míry radovat? Když je vám zjevena Jeho sláva, budete s Ním oslaveni. Toto oslavení je určitým stupněm, v němž Mu dovolíte, aby ve vás zdokonalil Svůj charakter. Proto se nedívejte na to, kdo vás urazil. Podívejte se na přicházející slávu. Aleluja!

*Je daleko důležitější pomoci
pohoršenému bratrovi, než dokázat,
že jsme měli pravdu.*

Cíl: Usmíření

*Slyšeli jste, že předkům bylo řečeno: „Nezabiješ,“ a kdokoli by zabil, bude vydán soudu. Já vám však říkám, že každý, kdo se bezdůvodně zlobí na svého bratra, bude vydán soudu. Kdokoli by řekl svému bratru: „Ráka!“ bude vydán veleradě, a kdokoli by řekl: „Blázne!“ bude vydán pekelnému ohni. A proto, když bys obětoval na oltáři svůj dar a tam si vzpomněl, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar tam před oltářem a jdi a nejprve se smiř se svým bratrem a potom přijď a obětuj svůj dar.
Matouš 5:21-24*

TENTO VERŠ je z kázání na hoře. Ježíš začal své kázání se slovy: „Slyšeli jste, že předkům bylo řečeno....“ Pak řekl: „Já vám však říkám....“ Ježíš pokračuje v tomto srovnávání po celou tuto část Jeho poselství. Nejprve cituje zákon, který usměrňuje naše skutky, které jsou zřejmé navenek. Potom ukazuje jejich naplnění skrze to, když jsou skutečně přijímány do srdce. Proto v Božích očích není vrah někdo, kdo je konkrétně označen tímto názvem, kdo spáchal vraždu; je to také ten, kdo nenávidí svého bratra. To, jací jste v srdci, skutečně ukazuje na to, co jste zač!

Ježíš vysvětlil velmi živým způsobem v části Svého kázání, jaké jsou skutečné důsledky pohoršení. Zobrazuje krutost toho, když je někdo neustále rozzlobený či zahořklý kvůli tomu, že byl uražen. Pokud se někdo zlobí na svého bratra bez příčiny, je v nebezpečí, že bude vydán soudu. Je v nebezpečí rady, pokud tento hněv nese ovoce a nazývá svého bratra „Rákou!“¹

Slovo *rúka* znamená „hloupý,“ nebo-li blázen. Bylo to slovo, které Židé vyslovovali v Kristově době, když chtěli někoho urazit. Pokud tento hněv dosáhne takové úrovně, že začnete nazývat bratra bláznem, octnete se v nebezpečí pekelného ohně. Slovo *blázen* znamená být zcela bezbožný.² Blázen v srdci svém říká, že není Boha (viz Žl. 14:1). V těchto dobách bylo nazvat bratra bláznem zcela vážným obviněním. Nikdo neřekl takovou věc, dokud se jeho hněv nezměnil v nenávisť. V dnešní době by to bylo porovnatelné s tím, když bychom řekli bratrovi: „Běž do pekla,“ a mysleli bychom to vážně.

Ježíš jim chtěl jen ukázat, že když nebudou vzdorovat hněvu, může je to přivést k nenávisti. Když pak se nebudou chtít zbavit nenávisti, budou v nebezpečí pekelného ohně. Potom jim řekl, že jestliže by proti nim měl něco bratr, bylo jejich nejdůležitější a prvořadou povinností, najít ho a usmířit se s ním.

Proč bychom měli hledat usmíření s takovou naléhavostí: kvůli sobě samým, nebo kvůli našemu bratrovi? Nejprve bychom měli k němu jít my, protože se můžeme stát prostředníkem a můžeme mu pomoci z pasti pohoršení. Pokud nás dokonce ani neurazil, nesmíme prostřednictvím Boží lásky dovolit, aby zůstal rozzlobený, aniž bychom se pokusili se s ním usmířit. Možná, že jsme neudělali nic špatného. Správného nebo špatného, na tom nezáleží. Je důležitější, abychom tomuto uraženému bratrovi pomohli, než se snažili dokázat, že máme pravdu.

Pokud jde o urážku, může k ní dojít tisíce způsoby.

Možná že člověk, kterého jsme urazili, věří, že jsme se k němu zachovali nespravedlivě, i když se zdá, že jsme mu ve skutečnosti nic neudělali. Možná, že přijal nepřesnou informaci, ze které děláme nesprávné závěry. To, co jsme řekli, bylo možná velmi zkresleno díky tomu, že si to řeklo z úst do úst spoustu lidí. „Naším úmyslem však nebylo ublížit a naše slova a činy se začaly lišit.

Často soudíme sami sebe skrze naše motivy a kohokoliv, kdo je okolo nás skrze jeho činy. Je možné plánovat určitou věc, zatímco říkáme zcela něco jiného. Někdy jsou naše motivy velmi skryté, dokonce i před námi samotnými. Myslíme si, že jsou čisté. Avšak, když se na ně podíváme skrze Boží slovo, vidíme je jinak.

Nakonec, možná, že jsme přece jen proti tomuto člověku zhřešili. Rozzlobili jsme se, nebo jsme byli ve svízelné situaci a on dostal první úder. Nebo možná, že tentýž člověk nás ustavičně a vědomě zraňoval a my jsme mu odpovídali laskavě.

Nezáleží na tom, kdo to způsobil, tento uražený člověk je ve své mysli zatemněn a zakládá své soudy na domněnkách, klepech a vizáži, oklamávající sám sebe, ačkoli si myslí, že rozpoznal naše skutečné motivy. Jak bychom mohli přesně soudit, aniž bychom nejprve přijali přesnou informaci? Musíme být citliví na to, že on věří z celého svého srdce, že byl poškozen. Ať už se cítí tímto způsobem z jakýchkoliv důvodů, musíme být ochotni se pokořit a omluvit.

Ježíš nás napomíná, abychom se usmířili, dokonce i kdyby urážka nevznikla naší vinou. Vyžaduje to určitou zralost žít v pokoře, abychom byli usmířeni. Avšak udělat první krok, je často těžší, pokud jde o toho, koho jsme zranili. Proto Ježíš řekl člověku, který někoho urazil, aby „šel za ním...“

Poprosit o odpuštění toho, kdo se urazil

Apoštol Pavel řekl:

Následujme tedy to, co *vede* k pokoji a k vzájemnému budování (Řm. 14:19).

Toto nás naučí tomu, jak se zachovat k člověku, kterého jsme urazili. Pokud budeme přicházet s pocitem frustrace, nepřineseme pokoj. Akorát to ztížíme tomu, koho jsme zranili, ještě víc. Měli bychom se snažit mít takový postoj, v němž se budeme bez přestání snažit o usmíření skrze pokoru na úkor naší pýchy. Je to jediný způsob, jak se skutečně usmířit.

Za určitých okolností jsem přistoupil k lidem, které jsem urazil, nebo kteří se na mě rozzlobili a zranili mě. Bylo mi řečeno, že jsem sobecký, neuvážlivý, pyšný, hrubý, tvrdý atd.

Odpověděl jsem vždy: „Ne, nejsem. Jen mi nerozumíte!“ Avšak, když jsem se začal hájit, chovali se ještě více uraženěji. Tímto způsobem nenastolíme pokoj. Když si budeme stát na svém a budeme se snažit hájit „naše práva“, nikdy nepřineseme skutečný pokoj.

Namísto toho jsem se naučil naslouchat a mít zavřenou pusku, dokud neřeknou to, co potřebují říct. Pokud nesouhlasím, dám jim poznat, že si vážím toho, co řekli a budu zkoumat svůj vlastní postoj a úmysl. Potom jim říkám, promiňte, zranil jsem vás.

Jindy jsou přesní, pokud jde o to, co mi sdělují o mně. Přiznávám a říkám: „Máte pravdu. Prosím vás o odpuštění.“

Znamená to jednoduše, pokořit sebe sama, abychom se mohli usmířit. Možná, že to bylo také proto, proč Ježíš řekl v dalších verších:

Dohodni se se svým odpůrcem rychle, dokud jsi s ním na cestě, aby tě tvůj odpůrce nevydal soudci a soudce zřízenci a byl bys vsazen do vězení. Amen, říkám ti: Rozhodně odtamtud nevyjdeš, dokud nenavrátíš poslední haléř (Mt. 5:25-26).

Pýcha se hájí. Pokora souhlasí a říká: „Máš pravdu. Choval jsem se tak. Prosím tě, odpusť mi.“

Ale ta moudrost, která je shůry, je především čistá, dále pokojná, vlídná, *povolná*, plná milosrdenství a dobrého ovoce. Nestranná a nepokrytecká (Jakub 3:17, přepsáno kurzívou).

Zbožná moudrost je ochotna se poddat. Není svévolná či tvrdohlavá, když přijde na osobní konflikty. Člověk, který se poddává zbožné moudrosti, se nebojí vzdávat nebo přijímat názor někoho jiného až do té chvíle, než ten druhý začne překrucovat pravdu.

Přístupovat k někomu, kdo nás urazil

Nyní jsme studovali, co máme dělat, když někoho urazíme, popřemýšlejme však teď o tom, co máme dělat, když nás pohorší náš bratr.

Kdyby tvůj bratr proti tobě zhřešil, jdi a napomeň ho mezi čtyřma očima. Jestliže tě poslechne, získal jsi svého bratra (Mt. 18:15).

Mnoho lidí aplikuje tento verš z Písma jiným způsobem, než jak to Ježíš myslel. Pokud by byli zraněni, půjdou a budou konfrontovat toho, kdo je urazil v duchu pomsty a hněvu. Vyslovují tento verš na svoji obhajobu, aby odsoudili toho, kdo je zranil.

Avšak vůbec neporozuměli tomu, proč nás Ježíš vyučoval, abychom šli jeden za druhým a odpustili si. Není to proto, abychom někoho odsoudili, ale abychom se usmířili.

Nechce po nás, abychom přišli k bratrovi a řekli mu, jak se k nám choval neohleduplně. Je nám řečeno, abychom odstranili cokoliv, co by bránilo obnově našeho vzájemného vztahu.

To se úzce týká toho, jak Bůh obnovuje nás v Sobě samotném. Zhřešili jsme proti Bohu, avšak On „dokazuje svoji lásku k nám, neboť když jsme ještě byli hříšníci, Kristus zemřel za nás“ (Řím. 8:5). Jsme ochotni vzdát se naší sebeochrany a zemřít pýše, abychom se usmířili s tím, kdo nás urazil? Bůh se k nám vztáhl předtím, než jsme poprosili o odpuštění. Ježíš se rozhodl, že nám odpustí předtím, než jsme Mu dokonce vyznali naše pohoršení.

Třebaže se k nám vztáhl, nemohli bychom být s Otcem usmířeni, dokud bychom nejprve nepřijali Jeho slovo usmíření.

To všechno *je* pak z Boha, který nás se sebou *smířl* skrze Ježíše Krista a dal nám službu toho *smíření*, totiž že Bůh byl v Kristu, když smiřoval svět se sebou, nepočítaje lidem jejich hříchy. A *slovo o tom smíření* svěřil nám. Proto tedy jako Kristovi velvyslanci *prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem* (2. Kor. 5:18-20, přepsáno kurzívou).

Slovo usmíření začíná na společném základě, že jsme všichni zhřešili proti Bohu. Netoužíme po usmíření nebo spasení, dokud nepoznáme, že je zde určité odloučení.

V Novém zákoně učedníci kázali o tom, že lidé zhřešili před Bohem. Proč ale říkali lidem, že zhřešili? –aby je odsoudili. Bůh neodsuzuje. „Bůh totiž neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen“ (Jan 3:17). Chtěl je spíše přivést na místo, kde si uvědomí svůj stav, budou činit pokání ze svých hříchů a poprosí o odpuštění? Co vede lidi k pokání? Odpověď se nachází v ep. Římanům 2:4.

Anebo pohrdáš bohatstvím jeho laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nevíš, že *Boží dobrota tě vede k pokání?* (přesáno kurzívou).

Boží dobrota nás vede k pokání. Jeho láska nás nezanechává odsouzené na cestě do pekla. Dokázal Svoji lásku tak, že poslal Ježíše, Svého jediného Syna, aby za nás zemřel na kříži. Bůh nejprve zasáhl nás, i když jsme se proti Němu provinili. Vztahuje se k nám, aby nás obnovil – zachránil – a ne odsoudil.

Protože máme být podobni Bohu (viz Efez. 5:1), máme se usmířit s bratrem, který zhřešil proti nám. Ježíš nám předvedl vzor: Běž ke svému bratrovi a ukaž mu jeho hřích, neodsuzuj ho, ale odstraň cokoli, co je mezi vámi dvěma a tak se s ním smiř a obnovte svůj vzájemný vztah. Boží dobrota v nás přiměje našeho bratra k pokání a k obnově vztahu.

Já, vězeň v Pánu, vás tedy prosím, abyste chodili, jak se sluší na to povolání, jímž jste byli povoláni, s veškerou pokorou a krotkostí, *abyste se navzájem trpělivě snášeli v lásce a usilovali zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje* (Efez. 4:1-3).

Toto pouto pokoje si udržíte tak, že budete pokorní, štědrí a trpěliví a nedáte někomu ránu pod pás tím, že budete ukazovat na každou z jeho chyb či slabostí. Tímto sílí pouta vzájemné lásky.

Ublížil jsem lidem, kteří mě konfrontovali a odsoudili. Díky tomu jsem ztratil veškerou chuť se usmířit. Ve skutečnosti jsme si myslel, že nechtěli usmíření; chtěli mi jen dát vědět, že jsme šílenec.

Jiní, kterým jsem ublížil, ke mně přišli v tichosti. Pak se rychle na mém výrazu ve tváři něco změnilo a poprosil jsem je o odpuštění – někdy dokonce předtím, než stačili domluvit.

Už k vám někdy někdo přišel a řekl: „Chci ti jen dát vědět, že ti odpouštím za to, že pro mě nejsi lepším přítelem, nebo si neudělal pro mě toto či tamto?“

Když pak na tebe vykřiknou, jejich pohled říká: „Dlužíš mi omluvu.“

Stojíte tam jako zařezaní a jste zmateni a zraněni. Nepřišli se usmířit a tak obnovit váš vzájemný vztah, ale zastrašit vás a manipulovat s vámi.

Neměli bychom jít za bratrem, který nás urazil, dokud se nerozhodneme, že mu odpustíme z celého svého srdce: nezáleží na tom, jak na to zareaguje. Potřebujeme se zbavit pocitů nepřátelství, předtím než k němu přistoupíme. Pokud to neuděláme, pravděpodobně budeme reagovat na základě těchto negativních pocitů a zranění a neuzdravíme se.

Co se děje, když zaujmeme správný postoj a snažíme se usmířit s tím, kdo se proti nám provinil, avšak on či ona nechce naslouchat?

Pokud tě neposlechne, vezmi s sebou ještě jednoho nebo dva *bratry*, aby každé slovo obstálo v ústech dvou nebo tří svědků. Nechce-li však poslechnout *ani* je, řekni *to* církvi. A pokud odmítne poslechnout i církev, ať je tedy pro tebe cizí jako pohan a celník (Mt. 18:16-17).

Každý z těchto postupů má stejný cíl: usmíření. Ježíš vlastně říká: „Pořád se snažte.“ Všimněte si, jak je ten, kdo zavinil pohoršení, zahrnut v každém postupném kroku. Jak často jen říkáme o urážkách někomu jinému, předtím než přijdeme k tomu, kdo zhřešil proti nám – tak jak nám Ježíš přikázal, abychom to dělalí! Děláme to proto, protože jsme k tomu dosud nezaujali konkrétní postoj ve svých srdcích. Cítíme se ospravedlněni, když každému říkáme příběh z našeho pohledu. Posiluje nás to v naší při a těší nás to, především pak, když ostatní souhlasí a přikyvují tomu, jak se k nám někdo velmi zle zachoval. V takovémto chování je vidět velké sobectví.

Nejdůležitější pouto

Pokud si uchováváme Boží lásku jako naši motivaci, neselžeme. Když milujeme ostatní způsobem, kterým nás miluje Ježíš, budeme vysvobozeni, dokonce i kdyby se člověk odmítl s námi usmířit. Podívejme se pozorně na tento verš v Bibli. Boží moudrost je k dispozici pro každou situaci.

Je-li *to* možné, pokud je na vás, mějte pokoj se všemi lidmi (Řím. 12:18).

Říká, „Pokud je to možné...“, protože jsou chvíle, kdy se ostatní odmítají s námi usmířit. Nebo možná jsou to ti, jejichž postoje k usmíření by zkompromitovaly náš vztah s Pánem. V každém ohledu není možné obnovit tento vztah.

Všimněte si, že Bůh říká: „...pokud je na vás.“ Máme udělat všechno proto, abychom se usmířili s druhým člověkem až do takové míry, dokud neslevíme z pravdy. Vzdáváme se našich vzájemných vztahů až příliš brzy.

Nikdy nezapomenu na chvíli, když mi jakýsi přítel poradil, abych neutíkal z velmi frustrující situace. „Johne, vím, že by si mohl najít důvod podle Bible, proč by si mohl odejít. Předtím než to uděláš, ujisti se, že jsi to vybojoval na modlitbě a udělal si všechno proto, co by mohlo přinést Boží pokoj do této situace.“

Potom ještě řekl: „Bude ti líto, pokud se jednoho dne podíváš nazpět a zeptáš se sám sebe, jestli si udělal všechno, co si mohl, aby si zachránil tento vztah. Je lepší vědět, že nemáš žádný jiné východisko a že jsi udělal všechno, co bylo ve tvých silách, aniž by si neslevil z pravdy.“

Byl jsem vděčný za jeho radu a přijal jsem jí jako Boží moudrost.

Pamatujte na Ježíšova slova:

Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny
(Mt. 5:9).

Neřekl: „Blahoslavení jsou tvůrci pokoje.“ Tvůrce pokoje se vyhýbá konfrontaci za každou cenu, aby si uchoval pokoj, dokonce i za cenu kompromisu s pravdou. Avšak pokoj, který má, není skutečným klidem. Je to křehký a povrchní pokoj, který nic nevydrží.

Tvůrce pokoje bude milovat a konfrontovat, sdělovat pravdu, takže následné usmíření vydrží. Nemá ve zvyku budovat povrchní a vyumělkovaný vztah. Touží po otevřenosti, pravdě a lásce. Je tvůrcem pokoje se smělou láskou, která nemůže selhat.

Bůh tímto způsobem jedná s lidmi. Nechce, aby nikdo z nich zahynul. Avšak nikdy neučiní kompromis s pravdou kvůli vztahu. Hledá usmíření se skutečným sebevydáním, a ne skrze prázdna slova. To vytváří pouto lásky, které žádné zlo nepřetrhne. On dal Svůj život za nás. My můžeme udělat jen to stejné.

Pamatujte na to, že nejsilnějším poutem je Boží láska. Ta neselehává, neodkvétá a nikdy nezanikne. Nehledá svých věcí. Nedá se vydráždit (1. Kr. 13:5).

Apoštol Pavel napsal, že láska přemůže každý druh hříchu.

A modlím se za to, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala v poznání a ve vší vnímavosti, tak abyste rozeznávali důležité věci od nedůležitých, abyste byli upřímní a bezúboční až do Kristova dne a byli naplněni ovocem spravedlnosti, které nesete skrze Ježíše Krista ke slávě a chvále Boží (Filip. 1:9-11, přepsáno kurzívou).

Boží láska je klíčem ke svobodě z nastavené pasti pohoršení. Musí to být rozhojňující se láska, láska, která neustále poroste a bude posilována v našich srdcích.

Kolik je jen lidí v současné společnosti, kteří jsou podvedeni povrchní láskou, láskou, která jen mluví, ale nečiní skutky. Láska, která nás chrání před pádem, pokládá sebe sama nesobeckým způsobem – dokonce i pro dobro nepřítel. Když žijeme v takovém druhu lásky, nestaneme se jen tak svedenou obětí Satanovy návnady.

Uvést věci do života

KDYŽ JSTE SI přečetli tuto knihu, Duch Páně vám možná připomněl nějaký vztah, který jste měli v minulosti či v přítomnosti, ve kterém jste nezaujali správný postoj k ostatním. Pociťuji, že Pán chce, abych vás požádal, abyste se se mnou pomodlili jednoduchou modlitbou odpuštění.

Předtím však, než se budeme modlit, poproste Ducha svatého, aby vám ukázal vaši minulost a kteréhokoliv člověka, s kterým nemáte dosud vyřešený vztah. Zůstaňte ve ztišení před Bohem, až vám ukáže, o koho jde. Nemusíte se však snažit za každou cenu najít něco nesprávného, když je všechno v pořádku. On vám ho připomene tak, že o tom nebudete pochybovat. Když to tak udělá, možná si vzpomenete na bolest, kterou jste kvůli tomu prožili. Nebojte se. Ježíš bude stát hned vedle vás a utěší vás.

Když těmto lidem budete odpouštět vinu a všechno, co vám provedli, zaměřte se na ně jednotlivě. Odpusťte každému z nich osobně. Zrušte veškerý dluh, který vám dluží. Pak se modlete touto modlitbou, avšak nemusíte říkat jen slova, kterými vás budu inspirovat. Mluvte svými slovy. Tuto modlitbu použijte jako vodítko a nechte se vést Duchem svatým.

Otče, v Ježíšově jménu se Ti přiznávám, že jsem zhrěšil proti Tobě tak, že jsem neodpustil těm, kteří mě poboršili. Činím z tobo pokání a prosím Tě o odpuštění.

Vyznávám také moji neschopnost jim odpustit bez Tebe. Proto se z celého svého srdce rozhoduji, že jim odpustím. (napište zde jejich jména: každému z nich odpusťte jednotlivě). Vydávám pod Ježíšovu krev všechno, co mi zlého udělali. Nedlužím mi už nic. Promíjím jim hříchy, které spáchali proti mě.

Nebeský Otče, jako když můj Pán Ježíš Tě prosil, aby si odpustil těm, kteří zhrěšili proti Němu, modlím se, aby Tvé odpuštění zasáhlo ty, kteří zhrěšili proti mně.

Prosím Tě, aby si jim požehnal a uvedl je do důvěrnějšího vztahu s Tebou samým. Amen.

Nyní si napište jména lidí, kterým jste odpustili do vašeho deníku a zapište si datum, kdy jste se rozhodli, že jim odpustíte.

Můžete se také cvičit v tom, jak se nenechat urazit. (Přečtěte si znovu 13. kapitolu, pokud nerozumíte tomuto výroku). Rozhodněte se, že se budete za ně modlit, jako kdyby jste se modlili za sebe. Deník vám pomůže si je zapamatovat. Pokud budete mít neustále nějaké výčitky, zničte je Božím slovem a prohlášte své rozhodnutí odpustit. Poprosili jste o Boží milost k odpuštění, a neodpuštění není tak mocné jako Jeho milost. Buďte smělí a bojujte dobrý boj víry.

Když poznáte, že jste ve vašem srdci dost silní a pevní, běžte za nimi. Pamatujte na to, že k nim jdete se záměrem usmířit se, a to ne kvůli sobě, ale kvůli nim. Tak zpečetíte své vítězství. Získáte bratra (viz Mt. 18:15). Toto je před Jeho zrakem libé.

Avšak tomu, který je schopen zachovat vás bez pádu a postavit *vás* bez úhony v přítomnosti své slávy s veselím, jedinému moudrému Bohu, našemu Spasiteli, *jemu* buď sláva a velebnost, vláda i moc, nyní i po všechny věky. Amen (Juda 24-25).

Kapitola 1. Já, a uražený?

1. W.E. Vine, Merrill Unger a William White Jr., *Výkladový slovník biblických slov* (Nashville, Tenn.: Thomas Nelson, 1984), s.v. „urážka, uražený“ (citováno z *Vine's Expository Dictionary*).

Kapitola 6. Skrývat se před skutečností

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „dítě.“
2. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „syn.“
3. Pod nadpisem „syn“ ve *Vine's výkladovém slovníku slov v Novém zákoně* (nezkrácené vydání), autor vyslovil tyto důležité výroky ohledně odlišnosti mezi dítětem, které se narodí (*teknon*) a synem, který je podobou (*huios*):

„Rozdíl mezi věřícími jako ‚Božími dětmi‘ *teknon* a jako ‚Božími syny‘ *huios* je zjevena v ep. Římanům 8:14-21. Duch svědčí našemu duchu, že jsme ‚Boží děti,‘ a jako takoví, jsou Božími dědici a spoludědici s Kristem. To zdůrazňuje skutečnost jejich duchovního narození (v. 16-17). Na druhou stranu, ‚ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, ti jsou synové Boží,‘ atd. ‚tito a žádní jiní.‘ Jejich chování ukazuje na důkaz důstojnosti jejich vztahu a jejich podoby Jeho charakteru.

„Pán Ježíš vyslovil slovo *huios* ve velmi důležitém významu, např. v Mt. 5:9: ‚Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny,‘ a v. 44-45, ‚Milujte své nepřátelé! Žehnejte těm, kdo vás proklínají, konejte dobro těm, kdo vás nenávidí, a modlete se za ty, kdo vás pomlouvají a pronásledují, abyste byli synové svého Otce, který je v nebesích.‘ Učedníci měli konat tyto věci ne proto, aby se stali Božími dětmi, ale jsou dětmi (všimněte si, toho, že se píše, vašemu Otcí‘ všude), mohli potvrdit tu skutečnost, že se mu podobají v Jeho charakteru, aby si se ‚stali syny.‘ Viz také 2. Kor. 6:17, 18.“

4. Rockfold Institute, Center on the Family in America (Rockford, Illinois).

Kapitola 7. Pevný základ

1. *Zondervan Topical Bible* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1969), s.v. „Šimon.“
2. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „skála.“
3. Ibid.

Kapitola 8. Všechno, co může být otřeseno, bude otřeseno

1. Logos Bible Study Software for Microsoft, verze 1.6 (Oak harbor, Wash.: Logos Research Systems Inc., 1993), s.v. „prosívát.“

2. J. D. Douglas et al., eds., *New Bible Dictionary* (Wheaton, III: Tyndale House, 1982), Druhý vyd., s.v. „Petr.“

Kapitola 11. Odpuštění: Nedáváte – nedostanete

1. Okrajová pozn.: New King James Version (Nashville, Tenn.: Thomas Nelson, 1988).

2. Logos Bible Study Software, version 1.6 (Oak Harbor, Wash.: Logos Research Systems Inc., 1993).

3. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, Tenth Edition (Springfield, Mass.: Merriam-Webster Inc., 1993).

Kapitola 12. Pomsta: Chytit se do pasti

1. Francis Frangipane, *Three Battlegrounds* (Cedar Rapids, Iowa: Advancing Church Publications, 1989), str. 50.

Kapitola 13. Jak uniknout z pasti

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „cvičit.“

Kapitola 14. Cíl: Usmíření

1. *Vine's Expository Dictionary*, s.v. „ráka.“

2. Ibid.

DALŠÍ KNIHY OD JOHNA BEVERA

Vítězství na poušti

„Bože, kde jsi?“ Je toto křik vašeho srdce? Zdá se, jako kdyby se váš duchovní růst v Pánu zastavil – nebo dokonce vrátil nazpět? Rádi byste věděli, zda-li jste neminuli Boha, nebo nějak se Mu znelíbili, avšak toto není váš případ. Právě jste se dostali na poušť!

Nechápejte nesprávným způsobem, proč jste se dostali ve vašem duchovním životě na poušť. Bůh vás tím neodmítá, ale je to období Jeho přípravy ve vašem životě. Bůh pro vás naplánoval *Vítězství na poušti*.

Porozumět tomuto období je velmi důležité, abyste uspěli v dokončení vaší cesty v Bohu. Je to cesta, po které šli patriarchové a proroci, když byli připravováni na čerstvé a nové vanutí Ducha svatého.

Hlas volajícího

Bůh obnovuje to, co je prorocké, co by obrátilo srdce Jeho lidu k Němu. Avšak často pojem tohoto úřadu je snižen na jednoho obdarovaného jednotlivce, který předpovídá budoucnost skrze slova poznání či moudrosti, než prostřednictvím samotného úřadu, který prohlašuje skutečný stav církve a její osud. Mnoho lidí je skutečně unaveno z takových reklamních šlágrů a povrchní služby, a jsou připraveni přijmout skutečné prorocké poselství.

Některé problémy, o kterých se zmiňuje tato kniha, jsou ryzí obrácení versus předstírané obrácení; pravdivé prorocké poselství, rozlišení falešných proroků; Eliášovo pomazání; modlářství v Americe a demaskování klamu.

Pokud si chcete zdarma objednat měsíčník a další seznam s různými materiály z John Bevere Ministries či informaci o Johnovi Bevere nebo jeho ženě Lisee, kdy budou sloužit ve vaší církvi, na konferenci, misijním výjezdu nebo s jinou skupinou služebníků, prosím napište na tuto adresu:

John Bevere Ministries
P.O. Box 888
Palmer Lake, CO 80133-0888
(719) 487-3000